

Trớ Chú Chi Tử

Contents

Trớ Chú Chi Tử	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	12
4. Chương 3	20
5. Chương 4	26
6. Chương 5	34
7. Chương 6	40
8. Chương 7	51
9. Chương 8	57
10. Chương 9	64
11. Chương 10	73
12. Chương 11: Vĩ Thanh	91

Trớ Chú Chi Tử

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền, cổ trang, nhất thụ nhất công, HEEdit: Bì ngàn hoaHai người vốn là yêu hồ. Hấn là dụ thụ còn y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-chu-chi-tu>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Trong không trung thiên giới bao phủ một mảng xám xịt, mao sắc(màu lông) tươi đẹp của phượng vĩ diều(đuôi chim phượng)khôngphát ra chút âm thanh, quang mang của tiên hoa bị bóng tối cắn nuốt, tầng mây luôn mỏng manh giờ tụ lại thành từng đám đen như bãi bùn, xung quanh âm vang tiếng sấm. Cung điện kim bích huy hoàng truyền đến tiếng gầm thét tức giận của thiên đế; cả thiên giới rung động, sấm sét trên cao đan vào nhau như tấm lưới.

Chúng thần quỳ gối dưới điện Kinh Sa Dương Động run lấy bầy, trên dung nhan xinh đẹp của các thần nữ bị nỗi sợ hãi làm cho vụn vỡ. Trong tầng tầng lớp lớp sa trường phát ra một tiếng thét, “Đáng chết –!!”

Sa trường bị cuồng phong cuộn cuộn thổi tung lên, tất kim hoa bình (bình hoa thép vàng) dễ dàng bị âm thanh rống giận kia đánh vỡ, xà nhà cũng lay động theo tiếng hét. Một tiếng rống giận của thiên đế cũng đủ để phá hủy một thành trì vững chắc nhất, mà cơn tức giận của thiên đế này cứ nối tiếp nhau mà đến. Chúng thần không có chỗ trốn, chỉ có thể quỳ gối ngoài điện thừa nhận cơn tức giận của y.

Một tia sáng mờ phủ xuống, Thái Thiên hậuduyên dáng sang trọng do thất thải tiên nữ hộ giá xung quanhung dung đi vào nội điện.

“Thái Thiên hậu nương nương!” Chúng thần như thấy cứu tinh, nhất tề khom người hành lễ. Thái Thiên hậu khẽ gật đầu với bọn họ, đưa tay cho tiên nữ đỡ lấy lướt qua chúng thần, chậm rãi đi vào trong sa trường.

Thiên đế trong sa幔 đưa lưng về phía nàng, đứng trước hoàng tọa(ghế ngồi của vua). Cả người y đều phát run, bởi nổi giận mà phát run.

Thái Thiên hậu lạnh lùng quét mắt về người thanh niên té ngã bên chân y. Mái tóc màu xanh của người này đã mất đi quang thải (ánh sáng rực rỡ) ngày thường, hai mắt nhắm nghiền, ngực bị một chuỗi bảo kiếm hoàng kim xỏ xuyên qua. Đó là thần khí bảo vệ thiên giới – Tích Thần Kiếm. Bảo kiếm luôn treo trên cây cột phía sau hoàng tọa. Bị nó xuyên qua ngực thì cho dù là thần linh có sinh mạng bất tử cũng phải chết.

Thái Thiên hậu vừa nhìn tình cảnh trước mắt, lập tức đã hiểu rõ sự việc. Nàng lạnh lùng ra lệnh cho một tiên nữ bên cạnh, “Gỡ Tích Kiếm xuống, đừng để máu tặc nhân kia làm ô nhiễm.”

“Tuân lệnh.” Hai tiên nữ đi tới, đang muốn rút kiếm ra, thiên đế đột nhiên quay đầu trừng mắt. Tiên nữ bị sự tức giận của y đánh bay ra ngoài sa trường.

“Không được đụng hần!!” Thiên đế hoàn toàn mất đi khí độ vương giả, không khống chế được mà thét to. Y thét lớn như vậy, ngoại trừ Thái Thiên hậu, các tiên nữ còn lại đều bị đánh bay ra ngoài.

Thái Thiên hậu không chút lo lắng đến những thị nữ bị chấn thương. Bà lạnh lùng nở một nụ cười, đi từng bước đến cạnh thiên đế, đặt bàn tay được sơn móng đỏ lên bả vai nhĩ tử, ác độc cười nói, “Hài nhi, là do tiện nhân không biết tốt xấu này tự chấn dứt sinh mạng, sao ngươi có thể vì y mà phát hỏa lớn như vậy?”

Ngực thiên đế nhấp nhô dữ dội, trong mắt bắn ra hàn quang thức giận. Thái Thiên hậu xem thường ánh mắt muốn đem mình thiên đao vạn quả đó, vẫn cười híp mắt rúc vào lòng y. Thiên đế thô lỗ hất bà ra, ngồi xuống rút Tích Kiếm kia ra, tiện tay ném thanh kiếm dính đầy máu kia sang một bên.

Y run rẩy ôm lấy người đã sớm không thể hô hấp, trước ngực người đang nằm sấp kia đã đọng đầy máu, thương tâm khóc nức nở, trong miệng không ngừng gọi tên ái nhân, “Hồi Tuyết... Hồi Tuyết...”

Đáng tiếc, hần không bao giờ nhận được câu đáp lại nữa.

Thái Thiên hậu lạnh lùng nhìn tất cả. Bà cầm lấy Tích Kiếm, thờ ơ dùng khăn lụa lau vết máu trên kiếm, lời nói không mang chút cảm tình tuôn ra từ cái miệng đỏ tươi, “Hài nhi, bất quá chỉ là một nam sủng mà thôi. Y chết thì cứ để y chết là được rồi, dù sao y cũng không muốn ở bên ngươi. Ta đã sớm nhắc ngươi, bộ tộc Phong Thần vốn cao ngạo, ngươi càng đối tốt với y thì y càng xem thường ngươi; ngươi càng muốn y lưu lại, y lại tình nguyện tìm đến cái chết... Hừ, thiên thần tự sát sẽ không có kết quả tốt, bọn chúng vĩnh viễn không bao giờ được trở lại thiên đình nữa, chỉ có thể ở lại nhân gian trải qua nỗi đau khổ của kiếp luân hồi...”

Lời của bà khiến thiên đế đang khóc cũng dừng lại. Y chậm rãi đặt Hồi Tuyết xuống, đứng lên. Y xoay người, về mặt thần thờ đi về phía Thái Thiên hậu. Thái Thiên hậu vui mừng, một tay ôm y, tay kia vẫn cầm Tích Kiếm.

“Hảo hài nhi của ta, ngươi rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi, muốn về bên cạnh ta sao?” Bà cười kiêu mị, chủ động đưa môi mình lên. Thiên đế cứng người, để mặc bà hôn. Y nắm lấy tay cầm kiếm của bà, đột nhiên đâm vào ngực chính mình.

Thái Thiên hậu sợ hãi kêu một tiếng, mở mắt ra, máu tươi như suối phun vào mặt bà. Khóe miệng thiên đế tuy dính máu nhưng vẫn mỉm cười. Y lui về sau mấy bước, té ngã trên người ái nhân.

“Ngươi... Ngươi thế nhưng...” Thái Thiên hậu tức giận nhưng không thể làm gì được, chỉ biết nhìn y ôm Hồi Tuyết trong ***g ngực. Từ trước đến giờ bà luôn vô tình, bây giờ cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và tức giận.

“Không cần biết hần đi đâu, hần đều là của ta...” Thiên đế cố lấy một hơi cuối cùng nói, “Hần đến nhân gian luân hồi, ta sẽ cùng hần đi... Không cần biết phải luân hồi bao nhiêu lần... Ta đều phải ở cùng một chỗ với hần...”

Sau khi nói xong, y thỏa mãn ôm ái nhân, khép mắt lại...

Bên ngoài thiên đình vang lên tiếng sấm vang dội xưa nay chưa từng có, đình tai nhức óc, thật lâu sau cũng chưa tan. Cuồng phong âm lãnh gào thét trên không trung cung điện, quần thần sợ hãi luống cuống ngẩng đầu nhìn. Một đám mây vân hà (mây ngũ sắc) xẹt qua phía chân trời đen kịt, Thái Thiên phi một thân y phục rực rỡ vội vàng đáp xuống.

Bà còn không kịp nhận sự tham bái của quần thần, bước nhanh vào cung điện.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Bà tìm được Thái Thiên hậu phía sau màn trướng, cũng nhìn thấy thiên đế đã chết.

“Đây là...” Thái Thiên phi che miệng, như không thể tin bước lùi lại một bước.

“Ha ha ha... Ha ha ha...” Thái Thiên hậu bỗng nhiên cười chói tai. Bà cười đến không khống chế được. Bọn thị nữ và Thái Thiên phi đứng cạnh đó cũng không dám tới gần.

Bỗng nhiên bà dừng lại, ngồi xổm xuống, khe vuốt khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng của thiên đế, âm trầm nói nhỏ, “Hài tử ngốc... Người cho rằng các người có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ sao? A a a... Ta sẽ không cho các người ở chung một chỗ... Cho các người đầu thai thành người cũng quá thuận tiện cho các người rồi...”

“Tỷ tỷ?” Thái Thiên phi thấy khuôn mặt tươi cười quỷ dị của bà, bị dọa cho sợ hãi.

Thái Thiên hậu tiếp tục lầm bầm lầu bầu, “Hảo hài nhi... Ta muốn Hối Tuyết trinh liệt mà người yêu nhất biến thành đấng phụ (người *** đấng) mà ai cũng có thể làm chồng... Ha ha... Để đầu thai thành Bích Động yêu hồ đi... Y sẽ còn *** đấng hơn bất cứ ai... Yên tâm đi... Y còn có thể đẹp như thế, mê người như thế, yêu mị đến nỗi tất cả mọi người đều yêu y, thương y, cũng muốn đoạt lấy y... Ha ha ha...!!!”

“Tỷ tỷ, người làm sao vậy?” Thái Thiên phi sợ hãi ánh mắt điên cuồng của bà.

Nhưng dường như Thái Thiên hậu không nghe thấy, vẫn tiếp tục nguyên rửa, “Sau khi người đầu thai sau cũng sẽ tiếp tục yêu hấn... Nhưng ta không cho các người có kết cục tốt! Tất cả những người yêu y đều không được chết tử tế... Những người có quan hệ với y cũng sẽ vạn kiếp bất phục... Hối Tuyết mà người yêu nhất cuối cùng sẽ nhận tất cả hủy hoại đau thương, cuối cùng phải cô độc chết đi... Ha ha ha...!!!!”

Miệng bà đọc lời chú, hai tay phát ra tia sáng ám tử sắc, bao phủ lên toàn thân hai người đã chết.

“Tỷ tỷ! Người rốt cuộc đang làm gì?” Thái Thiên phi cũng nhận không được nữa, đưa tay kéo bà lại.

Về mặt Thái Thiên hậu đột nhiên bình tĩnh lại. Bà mỉm cười đứng lên, nắm lấy tay Thái Thiên phi, nói, “Hảo muội muội, nhi tử của ta đã bị phế rồi, để hấn bị coi thường đi... Tới, đem Phiền Lê khả ái của người tới đây đi, ta muốn hấn trở thành tân Thiên đế... Có hai tỷ muội chúng ta giúp sức, thiên giới nhất định sẽ tiếp tục thịnh vượng...”

Thái Thiên phi nghe ngữ điệu ôn nhu của bà, chẳng những không cảm động mà toàn thân tràn ngập cảm giác lạnh lẽo. Người này là tỷ tỷ của bà sao? Nữ tử mà ánh mắt chứa đầy sự độc ác này, thật sự là tỷ tỷ ruột thịt của bà sao?

Thái Thiên hậu không thêm quan tâm đến sự sợ hãi của bà, lôi kéo muội muội đang phát run kia, thông dong đi ra sa trướng.

Vài thái hà (ánh sáng ngũ sắc) xuyên qua tầng mây thiên giới, xua tan mây đen. Thiên giới đã nghênh đón một quân chủ mới.

2. Chương 1-2

“Oa — oa — oa —” Tiếng khóc của tiểu hài tử mới sinh vang vọng trong ngọ thất đẹp đẽ, người hầu gái tiếp nhận bảo bảo trên tay bà mẹ, nhanh nhẹn tắm cho bé, mặc quần áo.

“Chúc mừng Vương phi, là tiểu tử trắng tròn mập mạp a.” Quan nhân trong cung vui mừng ôm bé cho mẫu thân nhìn. Vương phi tóc vàng xinh đẹp – Thúy Tư – trên trán vẫn còn đầm mồ hôi, từ trên giường nhẹ nhàng ngồi dậy. Nàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, lòng tràn đầy vui mừng.

Quan nhân ngoài cửa thông báo, “Đại vương đến —”

Kim hồ vương cao lớn khôi ngô tiến vào nội thất, khi con mắt màu lam của hắn quét đến mình, Thúy Tư thẹn thùng cúi thấp đầu, cười yếu ớt, “Đại vương...”

Khóe miệng Kim Lâm nở một nụ cười lạnh. Quan nhân còn chưa kịp mang tiểu hài tử đến cho hắn nhìn, hắn đã bắt ngờ vọt đến bên giường, kéo tóc Thúy Tư lên, cho nàng một cái bạt tai. Thúy Tư bị đánh đến sây sẩm mặt mày, đầu đập vào cây cột trên thành giường.

“Đại vương...?” Thúy Tư che khuôn mặt sưng đỏ, run giọng mở miệng.

“Người là tiện nhân!” Kim Lâm nghiêng răng nghiêng lợi lên án, “Người gả cho ta vẫn chưa tới mười một tháng mà hài tử này đã sinh ra rồi! Nói mau, nó là dã chủng của ai?”

Thúy Tư và quan nhân sợ hết hồn. Mọi người đều biết, thời gian yêu hồ mang thai đến một năm, mà thời gian Thúy Tư sinh hài tử này lại không đến một năm.

“Đại vương... Ta là...” Thúy Tư không thể giải thích một lời nào. Trước khi bị Kim Lâm thu vào hậu cung, nàng vốn là vũ nương nổi danh trong thành, vô số ân khách đã quỳ gối trước váy nàng, nàng căn bản không thể biết mình đã hoài thai hài tử của ai. Hơn nữa nàng vẫn cho rằng chính mình đã hoài thai cốt nhục của Kim Lâm a!

“Đại vương...” Quan nhân giao hảo với Thúy Tư cả gan nói giúp nàng, “Bào thai cũng chưa chắc là một năm sau mới ra đời... Vương phi chẳng qua chỉ là sinh sớm một tháng, cũng không thể nói hài tử này là dã chủng a...”

Kim Lâm nhìn nhìn ngoại hình của hài tử kia, cười càng thêm lãnh khốc, “Người nói không sai, nhưng tóc hài tử này xanh nhạt, còn ta vẫn chưa bao giờ thấy qua tộc yêu hồ nào có mái tóc xanh biếc như nó.”

Quan nhân cúi đầu nhìn, đúng là hài tử này có mái tóc xanh bóng, đây là màu sắc không thể nào có trên người yêu hồ.

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ nó là yêu quái...?” Quan nhân bỗng nhiên sinh ra nỗi sợ hãi đối với hài tử đang ôm trong ngực.

Thúy Tư lại càng không thể bào chữa. Nàng cũng biết giờ không thể thoát tội, chỉ có thể bày ra tư thế cầu xin tha thứ. “Đại vương... Ta biết sai lầm rồi... Xin Đại vương tha cho ta!”

Kim Lâm cũng có thể coi như thâm tình với Thúy Tư, nếu không năm ấy cũng không để nàng vào hậu cung của mình. Cuối cùng hắn quyết định, “Thúy Tư, ta niệm tình nghĩa của ta và người lúc trước, tha cho người một mạng...”

“Tạ ơn Đại vương khai ân!” Thúy Tư mừng rỡ, nhưng lời Kim Lâm còn chưa nói hết, “Về phần nghiệt chủng này, mau vứt nó xuống sông sâu (rừng rậm), để nó tự sinh tự diệt.”

“Đại vương!” Thúy Tư và quan nhân đều sợ choáng váng. Đứa nhỏ này vừa mới sinh ra, Đại vương hà tất phải nhẫn tâm như thế?

Thúy Tư quỳ xuống luôn miệng khẩn cầu, “Đại vương! Nó vô tội mà, là do ta không tốt! Van cầu ngài lưu lại cho nó một mạng! Xin Đại vương khai ân a!” Hài tử dù sao cũng là do nàng mang thai một năm cực khổ sinh hạ. Nàng xuất thân thấp hèn, vốn tưởng rằng có thể dựa vào hài tử mà lấy được bảo tọa vương hậu; nay mơ ước ấy đã không thành, nhưng dù sao nàng cũng không thể nhẫn tâm thấy cốt nhục của chính mình bị giết a...

“Người còn dám nói!” Kim Lâm một cước đem nàng đá văng, quay đầu hạ lệnh, “Đem dã chủng này ném vào sông sâu!”

Quan nhân không dám không nghe lệnh, khó xử thở dài, nhìn Thúy Tư lệ rơi đầy mặt, cuối cùng vẫn phải ôm hài tử đi...

“Không — van cầu ngài — đừng giết nó —!” Thúy Tư kêu gào xông tới, nhưng lại bị thị vệ ngoài cửa chặn lại.

Tiểu anh nhi tựa hồ cảm thấy tình cảnh khác lạ, sợ hãi khóc lớn lên. “Ô oa — ô oa —”

Quan nhân lắc đầu, thấp giọng an ủi nó, chán nản rời khỏi ngoại thất, đi sâu vào thâm lâm.

Một gã tiểu tư canh giữ bên ngoài lén lút rời khỏi, chạy vào tiểu lương đình cách đó không xa. Một nam tử diễm lệ sớm đã chờ sẵn ở đó. Tiểu tư ghé sát vào tai người nọ, thấp giọng hồi báo tất cả những chuyện vừa xảy ra.

Sau khi nam tử nghe xong, hài lòng gật đầu một cái. Trong mắt hần lộ ra quang mang thỏa mãn, sau đó đắc ý hất mái tóc đang xõa trước ngực, dẫn tiểu tư rời đi.

Nó tên là Bích Dương, cái tên này là do mẫu thân nó lấy khi nó mười sáu tuổi.

Nó không có khái niệm thời gian, chỉ biết là sắc trời bên ngoài dần sáng dần tối, mà bản thân nó chỉ có thể vĩnh viễn ngồi trên lầu hai của tiểu lộ thai, nhìn sự biến hóa của bầu trời.

Từ khi nó hiểu chuyện tới nay, nó vẫn luôn ở trong tiểu trúc lâu đơn sơ này. Nó không có thân nhân, cũng không có bằng hữu, chỉ có một ách phụ (người phụ nữ bị câm) ở bên cạnh.

Mồm miệng nó không lạnh lợi, không có chuyện gì thì cũng sẽ không nói; bởi ách phụ không cách nào nói chuyện với nó nên bình thường cũng không có ai nói chuyện phiếm với nó. Mẫu thân của nó sẽ đến thăm nó hai tháng một lần, đây cũng là người ngoài duy nhất mà nó được tiếp xúc.

“Bích Dương, người thật đẹp...”

Mỗi một lần mụ mụ đến thăm nó, luôn nói một câu đó.

Nó không biết cái gì gọi là “thật đẹp”; bởi trong mắt nó, nó chỉ thấy nét mặt già nua của ách phụ và khuôn mặt kiêu diễm của mẫu thân.

Mẫu thân thích nâng khuôn mặt nó lên, nhìn lại nhìn, sờ lại sờ. Đầu tiên là tán thán (ca ngợi, ca tụng), tiếp theo lại khóc, luôn miệng nói nàng thật xin lỗi nó, cuối cùng lại là hoang mang hoảng hốt bỏ đi.

Mà nó chỉ có thể nhìn nàng cười bạch mã ở trước cửa, dọc theo con đường quanh co khúc khuỷu mà rời đi. Lúc này, trong lòng Bích Dương như có một tảng đá đè nặng, rất thống khổ, rất khó chịu, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

Nó không biết mình xảy ra chuyện gì, bởi trong thế giới đơn giản của mình, nó không hiểu phiền não của chính mình. Nó luôn cảm thấy rất mệt mỏi, làm gì cũng không thể có nổi hứng thú. Mà nó cũng không muốn suy nghĩ, không muốn hoạt động; trừ việc ngồi trên ghế trúc hóng gió, không có bất cứ chuyện gì có thể dậy nổi hứng thú của nó. Đáng người nó đã trưởng thành, nhưng tâm trí nó vẫn u mê như một hài tử.

Ngày qua ngày, năm lại qua năm, cây cối ngoài trúc ốc đã thay lá bao lần, mà Bích Dương vẫn ngồi trên tiểu lộ thai lầu hai, nhìn về chân trời phía xa xa.

Ban đêm, gió lạnh cuộn cuộn nổi lên, ánh sao trên trời cũng bị tầng tầng lớp lớp mây đen bao trùm. Tiếng mưa rơi rả rích, rừng cây đen ngòm bị bao vây trong màn mưa kim sắc (màu vàng) kì lạ.

Ách phụ ở lầu dưới đã sớm ngủ say, chỉ còn mình nó đang buồn chán ngồi trên giường, trong ánh nến leo lét đang lắc lắc cái bát lãng cổ (trống bỏi) mà mẫu thân cho nó.

Cắc cắc cắc cắc... Tí tách... Cắc cắc cắc cắc... Tí tách... Tiếng gõ của bát lãng cổ vang lên thanh thúy, hòa cùng với tiếng mưa rơi ngoài kia thành một thể.

Từng giọt mưa bên ngoài dần biến thành quang châu chói mắt, ngay cả ánh nến cũng như thất sắc.

Bích Dương để tiểu cổ xuống, ngạc nhiên nhìn quang huy (ánh sáng) xuyên qua cửa sổ kia. Cửa sổ vốn đang đóng chặt đột nhiên bị mở ra, cuồng phong lẫn nước mưa hất vào phòng. Tóc và áo bào Bích Dương cũng bị ướt nhẹp, nó đưa tay che lại nước mưa và cường quang trước mặt.

Một thân ảnh thon dài như ẩn như hiện trong tia sáng, rồi bóng người dần dần rõ ràng hơn. Cái miệng nhỏ nhắn của Bích Dương cũng do giật mình mà mở to ra.

‘Kẹt!’ một tiếng, hai cánh cửa sổ bất ngờ khép lại, lưu lại trong phòng một bãi nước đọng và một nam tử tuần mã, toàn thân phát sáng.

Bích Dương lui vào trong giường, nhìn nam nhân đang đến gần mình. Tia sáng trên người nam nhân kia dần biến mất, làm cho Bích Dương có thể thấy rõ ngoại hình của gã. Nam tử có một mái tóc dài màu đen, gương mặt tuần dật, thân thể thon dài cứng cỏi được bao trong sa y phiêu dật...

Nam tử cúi người, khẽ nâng sợi tóc xanh nhạt của nó lên hôn, hai mắt yêu mị khóa trên người Bích Dương đang sợ hãi.

“Quả nhiên là mỹ nhân... Lần này đúng là không tời, hợp ý ta a...” Nam tử nở nụ cười mỉa mai, nói những lời mà Bích Dương không thể hiểu nổi. Gã đưa tay phủ lên cái cổ trắng nõn của Bích Dương, làm nó run rẩy không dứt...

Gã là ai? Gã tới đây làm gì? Trong đầu Bích Dương đầy nghi ngờ và sợ hãi, nhưng nó cũng không cách nào biểu hiện ra.

“Tiểu mỹ nhân, yên tâm đi, ta sẽ cho ngươi thấy thoải mái.” Nam tử nói xong liền ôn nhu đè Bích Dương xuống.

Bích Dương cảm thấy tay gã chính vuốt ve trên dưới toàn thân mình, lập tức căng cứng người. Nam tử vén vạt dưới của nó, cúi người vùi đầu vào giữa hai chân nó, hấp thụ (liếm mát) tính khí nó.

“Ồ...” Chưa bao giờ trải qua dục vọng, giờ đột nhiên bị khoang miệng âm áp bao phủ, Bích Dương hít sâu một hơi, căng thẳng nắm chặt lấy sàng đan (khăn trải giường).

Theo cái lưỡi linh hoạt của nam nhân liếm lộng, Bích Dương chỉ cảm thấy vài luồng nhiệt từ bụng nhỏ hạ xuống, toàn bộ hội tụ dưới phân thân. Vật nhỏ kia nhanh chóng biến vừa lớn vừa cứng. Nam nhân hài lòng, không ngừng xoa nắn tiểu nhục cầu bên dưới, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm dọc theo căn bộ (lông mao) đi lên, rồi lại ngậm phần đỉnh hút mạnh một cái, làm Bích Dương thở gấp không thôi. Gã ngậm hoàn toàn phân thân vào miệng, thuần thực sáo lộng (ngậm vào đùa giỡn).

“A...” Bích Dương không chịu nổi những kích thích đó, rất nhanh liền cong thân mình, tiết ra trong miệng nam tử. Nam tử nồng nhiệt nuốt vào sơ tinh của nó, hơn nữa phần còn sót lại ở bên trong cũng bị gã tham lam hút ra ngoài.

“Ngươi thật đúng là tao lãng (lãng lợ)...” Gã mỉm cười lấy tay lau ái dịch nhũ bạch bên miệng, lại bỏ vào miệng mát.

Bích Dương nằm thở dốc, khuôn mặt đỏ bừng. Nam nhân cởi bỏ y phục, xích lõa cưỡi lên ngực nó, đưa tính khí vẫn còn mềm nhũn của mình đến bên môi Bích Dương.

“Hảo hảo liếm đi, giống như ta vừa làm với người ấy...”

Bích Dương như người bị khống chế, vô thức hé miệng, mặc cho vật thể kia xâm nhập vào miệng mình. Nam nhân xoay xoay cái mông rắn chắc, bữa bãi chạy nước rút trong miệng nó.

“Ấn... Ấn...” Bích Dương bị gã mãnh liệt đâm vào rút ra, chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ vụn; mà cự vật trong vào miệng nó kia, giờ cũng dính đầy thối dịch của nó; tiền bưng của cự vật rỉ ra *** thủy, xen lẫn với thối dịch của nó, làm nó không kịp nuốt vào; chất lỏng theo khóe miệng nó chảy tràn xuống, tạo nên hình ảnh vô cùng *** mỹ.

Nam nhân vừa vào miệng nó đã mãnh liệt luật động, vừa liếm ướt ngón tay mình. Bích Dương nuốt cự vật làm gã thoải mái kêu lên. Bỗng gã rút phân thân đang muốn bộc phát ra, dùng ngón tay đã ướt nhẹp trườn sát trong u huyết Bích Dương. Bích Dương là Bích Động yêu hồ, vốn có thiên tính yêu thích chuyện phòng the, bị gã trườn sát vài cái đã có thể đón nhận sự xâm lấn của ngoại vật, tiểu huyết tham lam nhanh chóng siết chặt, hấp trụ (hút) ngoại vật không muốn thả ra.

“Rất tốt... Thân thể của ngươi đúng là rất thành thật.” Nam nhân mỉm cười, rút ngón tay ra, đổi lại là một vật gì đó vô cùng lớn cường ngạnh đi vào.

“A –!” Bích Dương đau đến hét âm lên. Nam nhân chôn sâu trong cơ thể nó nhẹ nhàng trườn tống (đưa đẩy), hôn môi nó, dụ dỗ, “Tiểu mỹ nhân, buông lỏng một chút... Thân thể của ngươi trời sinh là để hầu hạ nam

nhân, ta đảm bảo người sẽ nhanh chóng thích loại cảm giác này...”

Bích Dương nức nở ôm chặt gã, móng tay cào mấy vết vào sau lưng gã. Nam tử dùng đưa móng đâm vào nó, dần dần tăng nhanh lực độ. Bích Dương rỉ theo từng cử động của gã, chỉ cảm thấy nửa người dưới như bị nhiệt độ nóng bỏng hòa tan. Nhục huyết của nó không tự chủ được mà thít chặt lại, hút chặt hung khí cực đại kia.

“Rất tốt, rất tốt... Hô...” Nam nhân tán thán, lại tăng nhanh hơn lực trườn sát, “Lại kẹp chặt một chút... Đến, động theo ta...”

Bích Dương khẽ ngâm, thắt lưng cố gắng phối hợp với những lần tiến nhập của gã, để cho gã đi vào chỗ sâu nhất, nóng nhất trong thân thể mình. Nam nhân đỡ lấy nó, để nó ngồi lên người mình; hai người mặt đối mặt, tiếp tục cuộc giao hoan.

“Động đi... Kẹp chặt ta... Hào hảo mà động... Dùng thân thể này mà nhớ kĩ những gì ta dạy người...” Nam nhân thoải mái thở dốc, bóp chặt lấy eo Bích Dương, để nó mạnh mẽ lay động thân mình.

Chỗ kín vốn đau đớn lúc đầu, giờ đã sớm được từng cơn khoái cảm thay thế. Bích Dương đắm chìm và cuộc hoan du, nhắm mắt lại hưởng thụ sự sung sướng khi bị xô xuyến.

“A... A... A...”

Nó mở bấp dùi ra, ngồi giữa khó gian của nam tử mà dùng đưa, làm tính khí của chính nó cũng lay động không dứt. Nam nhân nắm lấy căn bộ của nó, thành thạo bộ lộ, rồi cuộc làm nó lại tiết ra lần nữa. Nam tử cũng gầm lên, bắn ra trong u huyết chật hẹp của nó. Khi chất lỏng nóng rực phun vào cơ thể Bích Dương, nó cảm nhận được một luồng năng lượng to lớn vô cùng lan ra từ nửa thân dưới, thân thể vốn không còn chút sức lực nào lại một lần nữa bị ngọn lửa đốt lên.

“A –” Bích Dương kêu to lên, tinh khổng toàn thân mở ra, bạch quang chói lọi bắn ra. Tinh khí nam nhân như nguồn năng lượng cuộn cuộn, không ngừng truyền vào thân thể Bích Dương. Nó ép chặt tiểu huyết, tham lam hút lấy tất cả.

Nam nhân phía dưới thống khổ cau mày, trong miệng mắng, “Đáng chết! Ta cũng biết sẽ như vậy... A... Nhưng đúng là thật thoải mái...”

Bởi tinh khí của nam nhân xuyên qua dục vọng tiến vào cơ Bích Dương, và người hoan giao với Bích Động yêu hồ tất nhiên sẽ bị hút đi tinh khí, nhưng gã cũng không ngờ yêu hồ chưa bao giờ trải việc đời này sẽ hút tất cả tinh khí của gã như vậy, làm gã có cảm giác như mình bị vỡ thành từng mảnh vụn...

Trong cơ thể Bích Dương, năng lượng đã tích tụ đến mức cao nhất, ánh sáng trong người nó cũng rạng rỡ nhất, con mắt nó dần biến trắng, gần như bất tỉnh; bên trong phòng bị ánh sáng chiếu đến sáng như ban ngày; tia sáng chiếu qua cả nóc trúc lâu, rọi đến tận phía chân trời...

Ngoài sâm lâm, trong cung điện, những quan nhân còn chưa ngủ đều thấy rõ ràng tia sáng truyền đến từ nơi xa.

Tia sáng chiếu vào cửa sổ, Kim Lâm đột nhiên từ trên giường đứng lên, đi tới lộ thai bên ngoài.

“Đại vương?” Thúy Tư đang ngủ bên cạnh hần vội vàng khé vội vàng khép lại vạt áo đang mở rộng, nghi hoặc theo sát hần.

Kim Lâm không nói lời nào, chỉ nhìn vào quang mang trong sâm lâm, như đang nghĩ đến cái gì đó.

Thúy Tư thấy hướng tia sáng kia truyền đến – đó đúng là chỗ Bích Dương ở! Toàn thân nàng thoáng lạnh lẽo, trong lòng dâng lên dự cảm không rõ.

Lúc Bích Dương mở mắt lần nữa đã là buổi sáng hôm sau, mưa bên ngoài đã ngừng, mà nam nhân thân bí cũng giống như bão táp tối qua, đã biến mất không còn chút vết tích nào.

Bích Dương ngơ ngác ngồi trên giường, hậu đình truyền đến cơn đau như bị xé rách làm nó biết, tất cả những chuyện tồi qua không phải là một giấc mộng. Nó nhéo nhéo tay mình, kinh ngạc phát hiện mình dường như mạnh hơn hẳn lúc đầu.

Trước kia nó luôn có cảm giác mình không có chút sức lực nào, tinh thần luôn uể oải không phấn chấn; nhưng khi trải qua cơn hoan ái kịch liệt đêm qua, cánh tay nó giờ đây lại tràn đầy năng lượng sao? Nó thử vận khí trong cơ thể, nhanh chóng cảm nhận được một luồng nhiệt trong máu như chực trào ra, mà cơn đau chỗ hậu huyệt cũng dần biến mất.

Tại sao lại như vậy? Bích Dương thân là Bích Động yêu hồ nhưng hoàn toàn không hiểu được tập tính của bản thân. Nhưng dù sao nó cũng vô cùng thỏa mãn với biến hóa bây giờ của mình.

Tinh lực mười phần, nhảy xuống giường, nó chạy vội xuống dưới lầu. Ách phụ thấy nó xuống, cười cười, đưa cho nó một bát cháo. Dường như bà cũng phát hiện dị động đêm qua trong phòng Bích Dương, nhưng vẫn không can thiệp đến.

Bích Dương đang muốn ngồi xuống, ngoài phòng chợt truyền đến tiếng hí của ngựa, tiếp theo đó là tiếng vó ngựa hỗn loạn, nghe như có ít nhất năm, sáu con ngựa. Ách phụ và Bích Dương đều kinh ngạc nhìn nhau. Thúy Tư mỗi lần đến đây đều chỉ đến một mình. Người tới không phải là nàng sao?

Ách phụ đẩy Bích Dương, để nó lên lầu, chính bà ra ngoài ứng phó.

Bích Dương núp ở cửa thang lầu nghe lén, chỉ nghe thấy tiếng hỏi bèn nhọn của nam tử, “Người là người nào? Sao lại ở đây?”

Ách phụ y y nha nha kêu mấy tiếng; thanh âm kia lại hỏi, “Nơi này là lãnh địa của hoàng gia, người không biết bình dân thông thường không được phép vào sao? Nói, người ở đây đã bao lâu rồi?”

Ách phụ chỉ có thể đưa tay ra hiệu.

Một người khác trong những người đến nói, “Đại vương, xem ra bà ta là người cầm a...”

Một giọng nữ quen thuộc vang lên, “Đại vương, nơi này không có gì đặc biệt... Không bằng chúng ta trở về đi thôi...”

Đây là thanh âm của mẫu thân! Bích Dương vui sướng muốn đi xuống thang lầu.

Bỗng nhiên một giọng nam trầm thấp uy nghiêm truyền đến, “Người khấn trượng như vậy làm gì? Nơi này là không phải có bí mật gì của người đấy chứ?”

“Không có...”

“Đi vào nhìn một chút.”

“Đại vương — này...”

Một đồng người cứ như vậy xông vào, Bích Dương không kịp tránh, cứ như vậy đứng giữa tiểu thính, đối mặt với những người khác.

Những người xông vào nhìn thấy Bích Dương, tất cả đều hít một ngụm khí lạnh.

Giữa mái tóc dài màu lục có sắc vàng, con người đẹp dễ xanh thắm như biển như có thể câu dẫn linh hồn con người ra ngoài, da thịt như tuyết và đôi môi anh sắc được phối hợp hoàn hảo với nhau, tạo ra mỹ cảm (cảm giác về cái đẹp) huyết lệ (rực rỡ) nhất. Ngũ quan quan xảo đoạt thiên công (vô cùng khéo léo, ý chỉ khuôn mặt đẹp như được tạc ra) kia, dáng người tinh tế xinh đẹp kia... Vẻ đẹp thoát trần của thiếu niên đã vượt qua cảnh giới mà yêu hồ có thể đạt tới.

“Người...” Kim Lân bất khả tư nghị (khó tin) nhìn chằm chằm thiếu niên tuyệt sắc trước mắt, cơ hồ quên hô hấp như thế nào.

Tại lãnh địa của hắn còn có một tuyệt sắc giai nhân như thế? Hắn không đè nén nổi sự điên cuồng trong ***g ngực, không tự chủ được đi đến phía nó. Bích Dương lui lại mấy bước, bối rối nhìn vào ách phụ và mẫu thân mà mình biết, tựa hồ đang cầu cứu bọn họ.

Ách phụ bị thị vệ của Kim Lân ngăn cản, không thể tới gần; mà Thúy Tư tự biết đại nạn trước mắt, lại càng không dám nhận rằng nàng quen biết nó.

Bích Dương không thể lui được nữa, Kim Lân bước nó đến trước bàn cơm, thân thể to lớn cản trở đường lui của nó. Đường như hần muốn xác nhận đối phương là sự thực, nhanh chóng đưa tay xoa lên khuôn mặt trơn nhẵn của nó.

Bích Dương sợ hãi, rụt đầu tránh khỏi bàn tay hần. Kim Lân lập tức thương tiếc, dự dõ nói, “Đừng sợ... Ta sẽ không thương tổn người...”

Bích Dương thả lỏng một chút, hơi e dè nhìn hần. Sự kinh hoàng trong mắt nó làm Kim Lân đau lòng. Đối mặt với người tuyệt mỹ như vậy, hần tình nguyện đào tìm mình ra để nhận lấy sự tin tưởng của người kia.

“Người đừng sợ, ta tuyệt đối sẽ không tổn thương người...” Hần lấy giọng ôn nhu chưa từng có trước đây để nói; ngay cả tần phi được hần sủng ái nhất cũng không có phúc được nghe nhuyển thanh tế ngữ (lời nói nhỏ nhẹ, giọng điệu nhu hòa) như vậy.

Thúy Tư đứng phía sau, vừa nhìn thái độ của hần cũng biết đại sự không ổn. Chẳng lẽ dự cảm của nàng sẽ thành sự thật? Mỗi lần nàng nhìn thấy gương mặt diễm lệ của Bích Dương, nàng liền có dự cảm, bất kỳ nam nhân nào thấy nó cũng sẽ bị nó mê hoặc đến choáng váng, đều nguyện ý vì nó xông vào nước sôi lửa bỏng. Ngay cả Kim Lân cũng không ngoại lệ!

Nàng giấu Bích Dương ở chỗ này, ban đầu là vì muốn bảo vệ nó, nhưng dần dần nàng biết, nếu như Kim Lân thấy nó, cũng sẽ tuyệt đối không đành lòng giết nó.

“Đại vương...” Nàng thử mở miệng, nhưng trong mắt Kim Lân lúc này chỉ có Bích Dương tuyệt sắc vô song, sự vật bên ngoài hoàn toàn không cách nào thu hút được sự chú ý của hần nữa.

Hần thân mật ôm bả vai Bích Dương, càng thêm ôn nhu hỏi, “Sao người lại ở đây? Người tên gì?”

Bích Dương luống cuống lắc đầu, không ngừng nhìn mẫu thân của mình. Kim Lân lúc này mới theo ánh mắt của nó nhìn về phía Thúy Tư.

“Người biết nó?” Hần hỏi, Thúy Tư khàn giọng trả lời, “Đúng vậy...”

Kim Lân nhìn lại dung mạo Bích Dương một lần nữa, tim liền đập nhanh liên hồi. Hần dần nhớ lại hai trăm năm trước, có một hài nhi bị chính mình sai người ném tới đây.

“Kia... Người và nó là quan hệ gì?”

“Đại vương... Ngài nên đoán được mới phải. Nếu như ngài còn nhớ màu tóc của nó...”

“Chẳng lẽ nó chính là...” Kim Lân kinh ngạc, quay đầu nhìn chằm chằm Bích Dương, “Tại sao nó lại ở chỗ này?”

Thúy Tư nói rõ, “Đại vương, ách phụ này và trượng phu của bà ta đã canh giữ sâm lâm này từ trước khi triều đại của ngài bắt đầu. Sau đó khi trượng phu của bà ấy qua đời, cung nhân cũng quên luôn sự tồn tại của bà, nhưng bà vẫn luôn ở đây...”

“Vậy thì thế nào?” Kim Lân không kiên nhẫn cắt đứt lời nàng.

Thúy Tư nói, “Ngài sai người ném Bích Dương ở đây, nàng cứu nó một mạng... Một ngày, ta ôm hi vọng, lén đến đây tìm, mới biết được nhi tử của ta vẫn còn sống...”

“Người luôn luôn gạt ta?”

“Xin lỗi, Đại vương...” Thúy Tư biết giải thích là vô dụng, chỉ có cách thành thật nhận lỗi.

Tâm tình của Kim Lân lúc này cũng vô cùng phức tạp. Hần nên giết yêu nghiệt này ngay tại chỗ? Nhưng... Hần lại nhìn Bích Dương mà si mê. Mỹ nhân như thế, ai nhẫn tâm làm đau nó? Hần trầm mặc hồi lâu, trong lòng đắn đo không quyết.

Thúy Tư chờ đợi hồi lâu, không nhận được hồi, “Đại vương... Ngài tính xử trí nó thế nào?”

Sắc mặt Kim Lân hơi trầm xuống, quyết định giữ ý muốn khi nhìn thấy Bích Dương lần đầu tiên.

“Ta muốn dẫn nó trở về.”

Kim Lân mang Bích Dương về hậu cung của mình ; để quan nhân thay trang phục, trang điểm cho Bích Dương. Nó được mặc cẩm bào trắng như tuyết, mái tóc xanh kì lạ của nó được búi thành búi rất đẹp, được cố định phát trâm bích ngọc, một tiểu cung nữ khéo tay còn đang thoa một lớp son mỏng lên môi nó, giữa mi tâm trắng ngần còn vẽ thêm một đóa hoa mai tinh tế.

Quan nhân dẫn Bích Dương đã thay trang phục mới đến trước mặt Kim Lân. Ánh mắt Kim Lân không có cách nào dời khỏi nó nữa. Hắn ngẩng nhìn dung nhan kiều diễm của Bích Dương, toàn thân như nổi lên lửa nóng, chỉ cảm thấy hạ thể trường đến phát đau, hận không thể lập tức đặt nó dưới thân, tận lực đoạt lấy thân thể nó.

“Bích Dương... Tới...” Kim Lân đè nén dục vọng, dặt bàn tay nhỏ bé của nó dẫn vào tiểu thính hoa mỹ.

Trong tiểu thính, ngoài Thúy Tư đang chờ ra còn có một mỹ nam tử tuấn tú tóc vàng. Hai người này đều là người được Kim Lân sủng ái nhất. Nam tử tên là Thước Lan, là vương hậu của Kim hồ tộc. Hai trăm năm trước, gã tranh đoạt ngôi vị vương hậu với Thúy Tư. Thúy Tư vốn có ưu thế của nữ tử, muốn dùng cách mang thai sinh con để chiến thắng. Nhưng sau đó nàng lại sinh ra Bích Dương – hài tử lớn lên hoàn toàn không giống với người trong Kim hồ tộc. Mặc dù coi như may mắn khi nàng không bị biếm vào lãnh cung, nhưng sau đó cũng mất đi tư cách làm vương hậu, vĩnh viễn chỉ có thể làm bại tướng dưới tay Thước Lan.

Kim hồ tộc bọn họ đều công nhận hai người kia là mỹ nhân đẹp nhất; một người đại diện cho nam nhân một người đại diện cho nữ nhân; tất cả những người trong tộc đều vô cùng hâm mộ ước ao diễm phúc vô biên của Kim Lân. Nhưng hôm nay, khi Bích Dương đứng trước mặt hai người, lập tức làm hai người như thất sắc; hai người xinh đẹp bọn họ còn chưa bằng một nửa của nó nữa.

Kim Lân càng cảm thấy tất cả giai lệ (người đẹp) trong hậu cung của hắn cũng không thể so được với mình Bích Dương. Có mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên thế này, hắn còn muốn những dong chi tục phấn kia làm gì nữa! Không đúng, dù có là thiên tiên đi nữa cũng không bì kịp cái đẹp của Bích Dương. Kim Lân ôm nó, say mê nghĩ.

Bộ dáng mê luyến của hắn đối với Bích Dương thể hiện rõ ràng, làm sao Thúy Tư và Thước Lan không cảm giác được? Thước Lan ngoài mặt cười hì hì, thỉnh Kim Lân giới thiệu nó, nhưng trong lòng đã hận không thể phá hủy dung nhan như hoa của Bích Dương kia. Gã vốn là diễm quan của Kim hồ tộc, chưa có nam tử nào qua được danh tiếng gã, nay thấy Bích Dương xuất hiện, đương nhiên làm gã ghen ghét không thôi.

Thúy Tư cũng là trăm mối cảm xúc đan xen. Nàng không thể thừa nhận sự đổ kị với nhi tử, cũng không có cách nào bày ra bộ mặt giả tạo như Thước Lan, chỉ có thể không ngừng mâu thuẫn xoắn tay vào nhau, yêu lặng đứng một bên.

Kim Lân kéo Bích Dương ngồi ở chủ vị (vị trí của chủ nhân – chỗ quan trọng nhất), giới thiệu với nó, “Bích Dương, người này là vương hậu của ta – Thước Lan; về phần người kia, ta nghĩ ta không cần phải nhiều lời nữa...”

Thước Lan khiêu mi, lặng lẽ liếc Thúy Tư một cái. Gã đã nghe nhân tuyền (cơ sở ngầm, ý chỉ những người được cài vào bên cạnh vua để cho những phi tần biết tin tức) nói cho biết thân phận thực sự của Bích Dương. Đối phương và Thúy Tư có quan hệ mẫu tử, làm gã cảm thấy vô cùng uy hiếp; như gã thấy, sự gia nhập của Bích Dương này không thể nghi ngờ chính là mẫu tử hai người kia muốn liên hợp, tuyên chiến với gã. Lúc trước gã luôn cho rằng Thúy Tư muốn lợi dụng nhi tử xinh đẹp của nàng ta tới tranh thủ sự sủng ái của Kim Lân; nào ngờ Thúy Tư cũng không muốn Bích Dương nhập chủ hậu cung (vào hậu cung làm chủ).

Bích Dương luống cuống nhìn bọn họ, không hiểu tại sao mẫu thân lại cúi đầu không nhìn đến nó. Nó vẫn không hiểu mình bị mang đến nơi này làm gì, lại càng không hiểu nam nhân đang ôm nó lại là trượng phu của mẫu thân; mà đáng thương nhất là ngay cả khả năng hỏi thăm gì đó, nó cũng không có, chỉ có thể mặc cho họ định đoạt.

Bốn người mang bốn tâm tư khác nhau cùng uống rượu, lan man trò chuyện. Bỗng nhiên Thước Lan như có dụng ý khác mà hỏi, “Đại vương, Bích Dương mê người như vậy, để nó làm nam phi bình thường quá ủy

khuyết rồi.”

“Nga? Người có đề nghị gì hay?”

“Ta xem a, ít nhất phải cho nó một danh phận chính thức, như là quý phi mới được a. Thúy Tư muội muội, người nói có đúng không?” Thước Lan giả dối cười hỏi.

Thúy Tư ngập ngừng trả lời, “Thần thiếp không biết, Đại vương và nương nương làm chủ là được...”

“Ai nha, người nói như vậy cũng không đúng. Bích Dương là thân sinh nhi tử của người a, người đương nhiên phải là chỗ dựa cho nó mới đúng chứ.” Thước Lan cố ý nhắc tới đề tài nhạy cảm.

Kim Lâm hiển nhiên cũng không thích đối mặt với vấn đề này, cố ý ho khan một tiếng.

Thước Lan có thân phận là vương hậu, lại hoàn toàn không quan tâm hấn đang có ý lảng tránh, vẫn truy đến cùng, “Đúng rồi, Đại vương lấy được mỹ nhân tuyệt sắc như Bích Dương, nhất định phải chiêu cáo thiên hạ mới được. Ta thấy với sắc đẹp toàn vẹn của Bích Dương, toàn Phù U giới cũng không mấy người so được với nó đâu. Những tộc trưởng kia nhất định hăm mộ đến chết với đại vương mất.”

Thước Lan biết Kim Lâm tuyệt đối không dám công khai thừa nhận bản thân hấn thu hài tử của phi tử vào hậu cung, hơn nữa năm đó chính hấn lại ném hài tử đó vào sấm lâm; gã nói những điều này cốt chỉ để Kim Lâm cảm thấy khó chịu.

Quả nhiên mặt Kim Lâm lúc trắng lúc xanh. Hấn thẹn quá hóa giận gầm nhẹ “Ta muốn làm sao cũng không cần người lăm mồm!”

May mà Thước Lan cũng biết một vừa hai phải, vuốt râu hổ cũng phải có chừng mực. Gã vội vàng khom người xin lỗi, “Thiếp thân sai lầm rồi, xin Đại vương bớt giận.”

Kim Lâm cũng không muốn dây dưa với gã; bởi bây giờ hấn chỉ muốn nhìn thật kỹ tân sủng, thân thân nó, ôm nó ôn tồn một phen. Hấn phất tay một cái, nói, “Được rồi, thời gian cũng không sớm, các người đều đi xuống đi.”

Thước Lan nghe lời rời đi, Thúy Tư lại ngơ ngác đứng ở ngoài cửa.

“Người làm sao vậy?” Kim Lâm không nhịn được hỏi.

“Đại vương...” Thúy Tư khiếp sợ mở miệng, “Có thể cho ta nói mấy câu với Bích Dương không?”

Kim Lâm nhìn nhìn sắc mặt của nàng, lại nhìn nhìn Bích Dương ngây thơ, nghĩ thầm nàng có lẽ là muốn nói thiên ti vạn lữ những gút mắc của bọn họ cho Bích Dương. Hấn tuyệt đối không muốn Bích Dương vì những thứ đó mà từ chối mình, vì vậy liền cắt đứt ý muốn của nàng, “Không, có lời gì ngày mai rồi hãy nói, chúng ta chuẩn bị nghỉ ngơi.”

Thúy Tư nghe được trong lòng đau xót, nàng làm sao không hiểu lời hấn nói ‘nghỉ ngơi’ là thế nào.

Một là nhi tử của nàng, một là trượng phu của nàng, có nằm mơ nàng cũng không bao giờ tưởng tượng được bọn họ sẽ đồng giường cộng chằm! Nàng run giọng yêu cầu, “Đại vương, ta van cầu ngài... Để cho ta và Bích Dương nói mấy câu thôi... Ta bảo đảm nói xong ta sẽ đi.”

Bích Dương tuy có ngây thơ nhưng cũng nhìn ra được dường như mẫu thân sắp khóc. Nó gọi một tiếng, muốn chạy đến bên cạnh mẫu thân. Kim Lâm lập tức vươn tay giữ lấy hông nó, ôm nó trở về.

“A!” Bích Dương phản kháng trong ngực hấn. Kim Lâm vội vàng ghé vào lỗ tai nó giải thích, “Bích Dương, ta không phải muốn ức hiếp nương của người, người ngoan ngoan ...”

Bích Dương càng thêm kháng cự đẩy đẩy ***g ngực của hấn. Kim Lâm ôm nó, không còn cách nào khác, đành phải đem hỏa khí phát tác trên người Thúy Tư, quát “Người có lời gì phải nói thì nói nhanh lên!”

Khuôn mặt Thúy Tư đau thương, lui về phía sau một bước, thừa dịp trước khi nước mắt kịp rơi xuống, run giọng nói, “Bích Dương, nương không có cách nào bảo vệ con... Xin con phải hảo hảo hầu hạ đại vương...” Nói xong, nàng xoay người chạy nhanh đi.

Bích Dương ngây ngốc nhìn cái cửa lung lay, trong đầu trống rỗng.

3. Chương 2

Thiên giới ẩn hiện trong mây, các tiên nữ đạp thái vân(mây ngũ sắc) xuyên qua các cung điện, các thần tướng cầm binh khí trong tay nghiêm mật trấn giữ thiên cung, tất cả đều ngăn nắp trật tự.

Khác với vẻ ngoài tường hòa chính là một tòalâu các (lầu gác) điêu lương ngọc thể (lầu xây bằng ngọc, xà nhà được điêu khắc) liên tục truyền ra tiếng thổ dài.

Một nam tử tuấn tú tựa nửa người vào ghế, hữu khí vô lực phe phẩy vũ phiến (quạt lông); tiểu tư (người hầu) ở một bên thỉnh thoảng lại bóc một quả nho bỏ vào miệng gặm.

“Mệt chết ta... Không ngờ tiểu hồ ly lại tao lãng như thế, làm cho eo hông ta muốn mềm nhũn... Điều dưỡng ba bốn tháng trời cũng khôngbồi bổ lại được; sau này cái loại chuyện này đừng bao giờ tìm ta nữa.” Nam tử vừa ăn nho vừa lăm bầm lầu bầu.

Lúc này phó nhân (người hầu) ngoài cửa chạy vào thông báo, “Hạ Tử Tinh quân, Thái Thiên hậu phái người đưa lễ đến rồi...”

Hạ Tử từ trên ghế đứng dậy, đáp lời, “Ta đây sẽ tới.”

Một lão giả ở ngoài cửa chờ. Lão là tổng quản trong cung, cũng là một trong những tâm phúc bên người Thái Thiên hậu.

“Ai nha, còn muốn làm phiền Cảnh đại nhân tự mình đến tìm ta, tiểu thần sợ hãi...” Hạ Tử vừa nhìn thấy lão liền nhạo báng.

“Hạ đại nhân, cực khổ ngài rồi. Thái hậu bảo ta biểu ngài bảo châu của Kì Lân Sơn, để ngài điều dưỡng thân thể.” Lão cung nhân kính cẩn nói, tiểu thần phía sau lập tức đưa lễ vật lên.

Hạ Tử nhìn nhìn, mỉm cười cho phó nhân nhận lấy.

“Làm phiền Cảnh đại nhân, nhờ ông thay ta hảo hảo tạ ơn Thái hậu nương nương.”

“Hạ đại nhân khách khí rồi, lão xin cáo lui.”

“Đi thông thả.” Hạ Tử vẫn duy trì nụ cười, đưa mắt nhìn bọn họ giá vân (cưỡi mây) rời đi. Chờ bọn họ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt,Hạ Tử thu lại nụ cười, tự giễu mà lắc đầu. “Ai... Thật là lúc này không giống ngày xưa a.” Gã lắc đầu đi vào trong phòng.

Phó nhân đang cầm thần châu đi theo phía sau gã, không hiểu hỏi, “Đại nhân, Thái hậuphái người đưa bảo châu tới cho ngài bổ sung thần lực, tại sao ngài còn không cao hứng a?”

“Người biết cái gì a...” Hạ Tử cười, cầm vũ phiến(quạt lông) gõ đầu tên phó nhân kia,“Loại thần châu này có cái gì tốt hay hiếm lạ chứ? Trước kia khi ta thị hầu Thái hậu, cơ hồ mỗi ngày đều được ăn một viên cơ.”

Hạ Tử này sàng kỹ (kỹ thuật trên giường aka kỹ thuật xxoo) rất cao, nguyên là nam sủng bên người Thái Thiên hậu;thời điểm gãđược sủng, mỗi ngày được ăn một viên bảo châu để bồi bổ thân thể, không có gì kì lạ.

Phó nhân bị lời gã nói làm thức tỉnh, vội vàng gật đầu, “Nói cũng đúng...”

Hạ Tử bất đắc dĩ oán trách, “Đáng tiếc a, một khi thất sủng thì nhân sự dĩ phi lạc (mọi việc hỏng cả); hôm nay có được một đế vương tuần mỹ trẻ tuổi, Thái hậu bận rộn đi ‘nghiền ép’ hần, nào còn nhớ rõ ta a...”

“Hừ... Đại nhân ngài nói nhỏ chút đi...” Phó nhân khấn trương cắt đứt lời gã.

“Người sợ cái gì? Dù sao cũng là chuyện mọi người đều biết.” Hạ Tử bật cười, càng nói càng lộ liễu trắng trợn, “Chuyện Thái hậu yêuchất nhi (cháu trai – ở đây là con trai của em gái) và làm loạn với hần cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Mà bây giờ đã coi là được rồi đó; trước kia ngay cả thân sinh nhi tử mà bà ta cũng không bỏ qua cho hần. Nếu lão nương của ta cũng muốn bò lên giường của ta, ta nhất định cũng sẽ chán ghét đến muốn tự vẫn luôn ấy chứ.”

“Đại nhân, ngài nói nhiều quá rồi.” Khuôn mặt phó nhân hiện rõ sự sợ hãi.

“Hắc, cái gì bà ta cũng dám làm, còn sợ người ta nói sao?” Hạ Tử bỏ tọt thần châu vào miệng, giống như uống nước quả bình thường, không thèm để ý tới. “Lần này bà ta phải ta đi Phù U giới là muốn ta khai bao cho Phong thần đã đầu thai kia, bảo ta đem tất cả những kỹ xảo cao siêu nhất của phòng sự dạy cho y, để y càng ngày càng trở nên *** càng đói khát... Ai, kỳ thực có Bích Động yêu hồ nào mà không *** chăng? Đúng là vẽ chuyện...”

“Vị phong thần kia... Nghe nói vốn là rất trinh liệt ...” Phó nhân cảm thán nói.

“Đúng vậy, vốn là nam tử cao khiết (cao quý trong sạch) tam trinh cửu liệt; đáng tiếc a, đầu thai thành Bích Động yêu hồ, nhất định cả đời bị dục vọng khống chế, vĩnh viễn không thể trở mình được.” Hạ Tử nhìn thái vãn ngoài cửa sổ, thở dài nói, “Nếu như tiên đế biết Phong thần hán yêu thích nhất biến thành như vậy, nhất định sẽ vô cùng đau đớn a...”

Tiếng hấp duyệt (liếm mát) *** càng và tiếng rên rỉ không dứt hòa lẫn vào nhau, trong tấm thất xa hoa tràn đầy mùi vị ái dục.

Thiếu niên nằm giữa hai chân nam nhân, đôi môi đỏ bồng hút chặt tính khí to lớn; vật thể trường to nổi đầy mạch máu dính thóa dịch, mặt ngoài tím đỏ nổi lên ngân quang *** uest.

“A... Thật thoải mái... Người thật sự là lần đầu tiên sao... Quá tuyệt vời...” Kim Lân thở hổn hển, ôm lấy cái đầu Bích Dương ép xuống, làm cho phân thân của chính mình tiến vào sâu hơn.

Hai tay Bích Dương đỡ lấy căn bộ, miệng cố gắng mở to hơn để liếm mát; thỉnh thoảng ngẩng đầu, dùng đôi thủy mâu lam nhãn xinh đẹp nhìn chăm chú đối phương. Kim Lân nhìn dục vọng của mình ra vào giữa đôi môi hồng nhuận của nó, kích động đến toàn thân phát run. Hắn ngừng đầu gằm lên một tiếng, chậm chậm dịch chuyển thất lưng.

Bích Dương nhắm mắt lại, miệng không ngừng sáo lộng, chỉ cảm thấy một luồng chất lỏng tanh hôi bắn vào miệng mình. Nó ừng ực ừng ực nuốt vào, không để sót lại chút gì.

Sau khi nuốt ái dịch của nam nhân, nó nhất thời run rẩy khó chịu, trên da thịt cũng nổi lên ánh sáng nhàn nhạt.

“Hô...” Bích Dương thở hào hển lấy vật thể trong miệng mình ra. Kim Lân lập tức áp đảo nó; hai người xích lõa ôm lấy nhau, những nơi mẫn cảm trên cơ thể cũng dán chặt vào nhau.

Kim Lân dùng nhũ tiêm dựng thẳng của mình mà ma sát ***g ngực trắng nõn của đối phương, tính khí sau khi phát tiết của mình cũng đặt trên đùi nó.

Hắn cầm bắp đùi Bích Dương lên, để nội trắc (đùi trong) mềm mại của nó kẹp chặt lấy tính khí của mình, liên tục vận vẹo thất lưng.

Bích Dương nhìn nam căn vốn mềm nhũn liên tục ra vào giữa hai chân mình, dần dần trở nên vừa cứng vừa nóng, phần đầu của vật kia cũng đã rỉ nước. Nó hưng phấn cười lên, vươn tay trêu chọc chóp đỉnh của vật kia.

“Người thích vật này sao...?” Kim Lân sắc sắc hỏi, cái miệng luôn đưa chưa từng ngừng nghỉ.

Bích Dương gật đầu một cái, giấy dựa bắp đùi, kẹp tính khí hắn càng chặt hơn. Vật thể kia trở nên càng thô lớn hơn nữa, Bích Dương dứt khoát cầm luôn tiểu tính khí của chính mình, để hai phân thân cùng ma sát nhau.

“A... Ha...” Hắn say mê rên rỉ lên, Kim Lân buông chân nó xuống, lật thân thể của nó lại.

“Tiểu bảo bối... Lập tức cho người càng thoải mái...” Kim Lân đẩy đẩy phân thân phát trường thô to của mình vào cái miệng trắng như tuyết, không chút chần chờ mà cọ xát nó. Tiểu huyệt kia lập tức hé ra hợp lại, như muốn mời gọi ngoại vật tiến vào. Kim Lân cười tà, để tiền bưng vẽ vòng vòng ngoài lối vào, làm u huyệt phần hồng ẩm ướt rỉ ra chút ái dịch.

“Ân...” Bích Dương chống cự không nổi hấp dẫn, khó nhịn lắc lắc tiểu đồn đầy đặn như mật đào(aka cái miệng tròn như quả đào).

Kim Lân bị nó chọc đến dục hỏa đốt người, nhưng hắn vẫn không thôi trêu đùa. Chen đầu đỉnh vào nhưng không chịu cho vào toàn bộ, hắn hào hứng hỏi, “Bảo bối... Muốn không...? Muốn ta không?”

Bích Dương bị dục vọng hành hạ đến hai mắt nhắm lại. Nó thở gấp, quay đầu lại, trong miệng hàm hồ trả lời, “Muốn...”

Kim Lân mỉm cười đắc ý, nâng cao eo lại tiến vào một tấc. Bích Dương rốt cục nhẫn không nổi nữa, nó thở hổn hển đẩy hông, chủ động lui ra sau một chút.

‘Phốc!’ một tiếng.

“A...” Khoái cảm được sáp nhập làm hai người đồng thời kêu lên.

Bích Dương yêu đến chết cảm giác bị sáp nhập này, bởi mỗi khi cơ thể bị ngạnh bổng (cây gậy cứng -> tự hiểu) nóng cháy lấp đầy, nó đều có thể cảm giác được năng lượng cuộn cuộn rót vào cơ thể mình. Nó dùng sức ép chặt tiểu huyết, điên cuồng phóng đăng xoay xoay eo nhỏ quanh phân thân của đối phương.

Kim Lân nắm hông của nó, vừa cố sức trừu động vừa mắng, “Người đúng là tao hóa chết tiệt! Nga... Hảo chặt, mau kẹp chặt lại cho ta... Nga...”

Bích Dương tự nắm lấy tính khí đang dao động giữa hai chân mình, tiếp tục lắc hông phối hợp với đối phương. Tính khí khổng lồ mỗi lần cảm xuống đều đâm sâu đến tận cùng, lúc lui ra lại bị nó kẹp chặt lại. Kim Lân bị nó hút đến dục tiên dục tử; đời này hắn chưa bao giờ gặp được bạn giường thích hợp như thế.

Cuối cùng hắn không chịu nổi mà kêu to bắn ra. Bích Dương tất nhiên tham lam co rút nội bích, hấp thụ dương tinh của đối phương.

Kim Lân bị nó hút đến toàn thân vô lực. Hắn thở hổn hển té ngã trên người Bích Dương, dục vọng vẫn chôn trong thân thể nóng rực của người dưới thân. Bích Dương liếm môi, hài lòng cảm thụ năng lượng đang được tích lũy trong cơ thể mình.

Nghỉ ngơi được một lát, nó lại lần nữa kẹp chặt ngoại vật, nhẹ nhàng đóng đưa cái hông. Kim Lân không ngờ nó có thể hồi phục nhanh như vậy, nhanh chóng cố định tiểu đôn không an phận của nó, ghé vào lỗ tai nó, thấp giọng hỏi “Bảo bối, người muốn đem ta hút khô phải không?”

Bích Dương quay đầu. Gương mặt thẹn thùng kiêu diễm của nó khiến Kim Lân nhìn đến mà huyết mạch căng phồng, huyết khí trực tiếp dồn xuống hạ thể. Bích Dương cao hứng phát hiện tính khí trong cơ thể mình lại bắt đầu cứng rắn nóng bỏng. Nó khanh khách cười, vui vẻ xoay người lại ôm lấy Kim Lân, nửa người dưới đã không tự chủ được mà thức tỉnh. Kim Lân khẽ gọi. Bây giờ dục hỏa của hắn đang dâng cao; hung hăng vừa hôn nó vừa mắng, “Tiểu lãng đề tử(người *** đăng)! Hôm nay ta không thể không thao chết người!”

Hắn vắt đùi Bích Dương lên tay, ra sức nâng người xô xuyên đối phương.

“A... A... Ha...” Trong miệng Bích Dương phát ra tiếng rên tiêu hồn thực cốt, trên mặt là thần sắc say mê.

Các đại thần tụ tập bên ngoài tại phòng nghị sự, vẻ mặt ngưng trọng. Hôm nay là nguyên lão hội mỗi tháng một lần, nhưng tộc trưởng Kim Lân vẫn chưa thấy mặt. Chờ hồi lâu, quan truyền lệnh từ bên ngoài tiến vào.

“Đại vương có lệnh, tháng này hủy bỏ hội nghị, thỉnh chư vị trở về đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng quan truyền lệnh, chúng thần đã ồ lên. Một đại thần cao giọng nói, “Đại nhân, một tháng trước, Đại vương đã hủy bỏ tất cả mười mấy hội nghị lớn nhỏ rồi! Hôm nay làn nguyên lão hội có ý nghĩa trọng đại, há có thể nói không làm sao?”

“Đại vương có chuyện quan trọng, hội nghị được dời đến tháng sau, thỉnh các vị trở về đi.” Quan truyền lệnh cứng nhắc nói.

“Đại vương rốt cuộc bận rộn chuyện trọng yếu gì? Thậm chí ngay cả nguyên lão hội cũng muốn dời đến tháng sau?” Một số đại thần cũng bày tỏ bất mãn.

“Hạ quan không rõ ràng lắm, hạ quan chẳng qua là phụng mệnh làm việc, thỉnh các vị trở về đi.” Quan truyền lệnói xong câu này liền quay đầu rời đi.

Chúng thần thúc thủ vô sách(bó tay), một số người chỉ đành oán trách đáng lẽ nên rời đi trước, một số đại thần khác đều tụ lại một chỗ, thì thầm với nhau.

“Các người biết Đại vương gần đây đang bận rộn cái gì không?”

“Ta nghe cung nhân nói...” Một đại thần hạ thấp giọng nói, “Đại vương gần đây có được một gã mỹ nam tử tuyệt sắc, từ đầu tháng này tới nay đều cùng mỹ nhân kia ở trong phòng, cơ hồ chân khôngbước khỏi cửa, cho dù là ai thỉnh cũng không chịu ra ngoài.”

“Sao lại có chuyện hoang đường như thế được?” Một vị trung thần giận đến thối râu trợn mắt “Quốc gia đại sự lại không trọng yếu bằng một nam tử yêu mị?”

“Nam tử kia có lai lịch gì?” Có người chen miệng hỏi.

“Ta nghe thân tín bên cạnh vương hậu nói, mỹ nhân kia chính là nghiệt chủng mà Thúy phi nương nương sinh ra hồi hai trăm năm trước...”

Tin tức này vừa truyền ra, những người có mặt chỉ thấy khiếp sợ, luôn miệng kêu “Hoang đường hoang đường”. Một đại thần khác biết tin tức, không cam lòng bị bỏ quên liền nói “Nghiệt chủng kia lớn lên tuyệt sắc như thiên tiên, Đại vương bị mê hoặc đến ba hồn bảy phách cũng không thoát được, nửa bước cũng không rời khỏi nó, hơn nữa càng không thêm quan tâm đến chính sự.”

“Sao có thể tiếp tục như vậy được?” Mọi người ríu rít lắng đầu.

Trung thần kia ngửa mặt lên trời gào to “Chẳng lẽ nói, vận mệnh của Kim hồ tộc chúng ta đã tận...”

Kim Lân và Bích Dương nhốt mình trong phòng, chẳng phân biệt ngày đêm mà giao hoan. Hơn một tháng sau, rốt cục bởi vì tinh lực Kim Lân hầu như không còn mà ngưng lại. Sau khi Kim Lân ‘xuất quan’ (ra ngoài, ý chỉ ra ngoài phòng á =.=!!!), chuyện đầu tiên hắn làm là chạy đến tùng lâm (rừng cây) rậm rạp mà hút lấy tinh hoa. Bích Dương hút đi tinh khí trên người hắn, hắn chỉ có cách hút tinh hoa từ những tinh linh khác.

Vương hậu Thước Lan từ trước đến giờ khôn khéo, đã sớm sai người nấu canh nhân sâm bổ dưỡng. Sau khi Kim Lân hồi cung, Thước Lan dẫn phó nhân, tự mình mang đến cho hắn.

Bọn họ ngồi trong thủy tạ, nhìn ra hồ quang sơn sắc (hồ xanh núi đẹp). Thước Lan quan tâm, cẩn thận thổi nguội canh nhân sâm mới đưa đến tay hắn. Kim Lân mỉm cười nhận lấy, nhìn gã đưa tình rồi mới uống cạn cả chén.

Nước trong chén còn khá nhiều. Thước Lan ngồi bên cạnh lại lấy chén thứ hai cho hắn, âm thầm đợi hắn mời mình uống chung.

Dường như đúng như gã chờ mong, Kim Lân lên tiếng, “Canh này một mình ta uống cũng không hết...”

Thước Lan vui sướng, chờ hắn mời mình cùng dùng, không ngờ Kim Lân lại nói một câu, oanh động lỗ tai gã, “Người cử người mời Bích Dương công tử tới đây.”

Dung nhan xinh đẹp của Thước Lan bỗng chuyển sang trắng bệch, bất khả tư nghị (không hiểu) nhìn Kim Lân đang vô cùng vui vẻ hưng phấn.

Không lâu sau, Bích Dương được quan nhân dẫn đến đây. Xem ra nó vô cùng có sức sống, y bào lam sắc hài hòa với màu mắt, trên y bào thêu đồ đằng (hoa văn) cấm lý (hình cá trên vải gấm) tinh xảo; đầu đội bạch ngọc quan, bên tai rủ xuống vài sợi tóc, càng tôn thêm vẻ kiều mị của khuôn mặt diễm lệ.

Kim Lân kéo nó ngồi xuống bên chân mình, thân mật ôm hông nó. “Bảo bối nhi, đây là canh nhân sâm ngàn năm, rất bổ. Tới, uống một hớp đi.” Kim Lân cầm lấy chén cho Bích Dương uống.

Thước Lan giận dữ nhìn cảnh này. Đây là canh do gã trăm phương ngàn kế chuẩn bị cho Kim Lân uống! Ai ngờ lại bị tình địch uống hết vào bụng. Gã chỉ biết nắm chặt tay, không dám biểu hiện sự tức giận.

Bích Dương nhường mỳ uống xong vài hớp, Kim Lâm thân mật lấy ống tay áo lau vết nước bên môi nó, hoàn toàn coi như Thước Lan không tồn tại.

“Uống không ngon sao?” Kim Lâm lấy tay chỉ chỉ vào cái môi đang chu ra của Bích Dương. Nó không nói gì, chỉ cau mày. Kim Lâm đang muốn dứt nốt phần canh còn dư lại trong chén cho nó, lại bị nó tránh khỏi. Kim Lâm thấy nó không thích, lập tức đem canh để qua một bên.

“Cầm đi đi.” Hắc thờ ơ ra lệnh.

Thước Lan cắn răng cưỡng bức bản thân duy trì vẻ mặt hiền hòa. “Vâng, thần thiếp xin được cáo lui trước.”

Sau khi Bích Dương đến, Kim Lâm cũng không buồn liếc gã lấy một cái, chỉ thờ ơ “Àn” một tiếng, chuyên tâm ôm Bích Dương tán tỉnh, ghé vào lỗ tai và cổ nó, vừa cọ vừa hôn. Bích Dương sợ nhột, vừa quay đầu lại bị hắc bắt lấy cầm buộc phải quay lại.

Thước Lan càng xem càng phải nén giận. Gã chịu đựng cơn tức giận đang chuẩn bị bộc phát, mang theo pho nhân rời đi.

Trên đường trở về phòng, gã gặp Thúy Tư. Trên tay thị nữ của nàng cũng đang bưng chén thuốc đôn thủy. Xem ra tâm tư của nàng và Thước Lan giống nhau, đều là muốn lấy lòng Kim Lâm.

(thuốc đôn thủy: canh thuốc được làm bằng cách chưng cách thủy các loại vật liệu)

Thước Lan vốn là tâm tình cũng không tốt, cộng thêm Bích Dương chính là nàng tự rước lấy, đối mặt với người kia đương nhiên sắc mặt nàng cũng không tốt gì.

Gã mang ngữ khí châm chọc hỏi “Yêu, khó có dịp thấy Thúy phi đưa bổ phẩm (thuốc bổ) tới cho Đại vương a?”

Thúy Tư lúng túng gật đầu, khoe miệng Thước Lan cười lạnh. “Cũng khó trách, nhi tử của Thúy phi đúng là mị lực phi phạm. Đại vương vì nó mà hơn tháng nay, chân không ra khỏi cửa, chuyện này đối với Đại vương mà nói cũng không phải là chuyện tốt a... Nhi tử có khả năng như thế, làm mẫu thân của nó nhất định cũng rất tự hào a!”

Khuôn mặt Thúy Tư đanh xen xanh trắng, khó chịu nhìn gã chăm chăm, không nói được một câu phản bác.

Thước Lan cố làm ra vẻ đáng tiếc, “Có một trợ thủ thật là tốt a. Mẫu tử nhất tề ra trận, Đại vương nhất định là được hầu hạ đến phục phục thiếp thiếp (để bảo, ngoan ngoãn). Ai... Ai bảo ta không biết điều chứ, không sinh được hài tử thì phải chịu thua thiệt thôi.”

Thúy Tư bị gã châm chọc đến xấu hổ vô cùng, sắc mặt trở nên xanh mét. Nhi tử và mình chung một trường phu, chẳng lẽ chính nàng không biết đây là chuyện trái luân thường đạo đức sao? Chỉ cần tưởng tượng đến bộ dáng thân mật của bọn họ, nàng không chịu được đến gần như muốn nôn mửa! Nhưng ai có thể hiểu được nỗi chua xót trong lòng nàng đây?

Nhưng Thước Lan sẽ không bao giờ biết thông cảm cho nàng. Gã chính là muốn đem hết tức giận đối với Bích Dương phát tiết trên người nàng. Gã tiếp tục châm chọc khiêu khích, “Bất quá a, ta khuyên Thúy phi người cũng đừng uống phí tâm tư nữa. Đại vương bây giờ vì nhi tử của người mà thần hồn điên đảo, người đưa bổ phẩm đi còn không phải đều vào bụng nó sao? A, bất quá a, dù sao các người cũng là mẫu tử, cái gọi là phi thủy bất lưu ngoại nhân điền (nước phù sa không chảy ruộng người ngoài), Thúy phi người cũng không mất mát gì...Ha ha ha...” Châm chọc đủ rồi, gã rút cuộc cũng cười lớn rời đi.

Thúy Tư đứng tạo chỗ, giận đến toàn thân phát run. Nàng cảm thấy choáng váng buồn nôn, lòng đầy sự tức giận mà không chỗ nào phát tiết.

“Nương nương... Bổ phẩm này làm sao bây giờ?” Tiểu thị nữ phía sau bắt an hỏi.

Thúy Tư không muốn để ý tới những lời châm chọc của Thước Lan. Nàng giận dữ nói, “Đương nhiên là đưa đến cho Đại vương.”

“Nga...”

Một chủ một tớ theo đúng kế hoạch, tiếp tục đi tới. Hai người hỏi thăm, biết được Kim Lâm đang ở bên hồ thủy tạ. Nhưng khi nàng tới nơi thì đã không thấy bóng người nào trong thủy tạ nữa rồi.

Tiểu thị nữ khó hiểu, hỏi, “Chẳng lẽ Đại vương đã đi rồi?”

“Nhanh như vậy?” Thúy Tư chưa từ bỏ ý định mà nhìn quanh, “Qua bên kia xem chút đi.”

Các nàng đi lại gần liền nghe thấy thanh âm không bình thường. Thúy Tư vừa nghe tiếng rên rỉ xen lẫn giữa thống khổ và *** liền biết được đây là tiếng gì, nhưng nàng đã không còn kịp quay lại nữa, hai người đã đến lan can bên ngoài thủy tạ rồi.

Một vật lam sắc đang nhúc nhích phía sau lan can, một thiếu niên đang đang đưa thân mình, phía sau thiếu niên đó là đế vương khôi ngô đang ngửa đầu lên thở dốc. Người kia thấy người không mời mà đến – Thúy Tư, hai mắt nhất thời trợn tròn.

“Ân... Mau...” Bích Dương phía dưới hần cảm thấy hần dừng lại, lập tức khó nhịn mà mở tiểu đồn ra thúc giục người phía trên, cái đầu nhỏ cũng đưa ra phía ngoài dò xét.

Chính mắt thấy cảnh hai người giao hoan, Thúy Tư đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, che miệng lui về phía sau nửa bước. Bích Dương nghe được tiếng hít khí, ngay sau đó quay đầu, thấy mẫu thân của nó đang đứng ngoài lan can thủy tạ.

Bích Dương không có chút quan niệm xấu hổ nào, cũng không biết chính mình nên cảm thấy ngượng ngùng. Nó hồn nhiên mỉm cười với Thúy Tư, cái miệng nhỏ màu hồng khẽ gọi, “Nương...”

Nụ cười và tiếng gọi của nó như một tiếng sấm, hung hăng đánh thẳng vào ngực Thúy Tư. Hô hấp của nàng đột nhiên cứng lại, một giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt. Nàng bưng mặt, chạy như điên. Tiểu thị nữ luống cuống theo sát nàng chạy đi.

Bích Dương nhìn nàng rời đi, vẻ mặt hoang mang không hiểu thế nào.

Cuồng phong gào thét, nhánh cây yếu ớt dưới ánh trăng dao động, đan cài vào nhau thành những hình ảnh quái dị. Thúy Tư chạy băng băng trong đình viện phủ đầy lá rụng. Nàng không cần biết phương hướng, chỉ biết chạy loạn, bên tai tựa hồ còn vang lên tiếng kêu của Bích Dương—

“Ân... Ân... Mau...”

“Nương...Nương...Nương...”

Tiếng kêu gọi của Bích Dương đan xen vào tiếng gió rít bên tai; hai âm thanh lần lượt thay đổi, hòa quyện vào nhau tạo ra một thứ âm thanh làm người ta không thở nổi. Thúy Tư che lỗ tai, không khống chế được mà hét to, “Đừng gọi nữa! Đừng gọi nữa!”

Nàng cảm giác cả trời đất đều đang xoay tròn, cây cối cao lớn biến thành ác ma bao vây nàng; nhánh cây đâm đưa như những móng vuốt sắc nhọn của ác ma muốn chộp lấy nàng.

“A –!” Nàng cảm thấy như mình sắp bị bắt, kinh hoàng hét lên, càng chạy loạn khắp nơi.

Thúy Tư chạy như điên, bất tri bất giác đi tới bên cạnh một cái đầm sâu. Nước trong đầm lấp lánh dưới ánh trăng, tựa như muôn vàn con cá dưới đó muốn thoát ra. Thúy Tư bị những ánh sáng đó hấp dẫn, trong lúc thần trí hỗn loạn, nàng bước lên trước một bước. Không ngờ một bước này đạp vào khoảng không, rơi vào trong đầm —

“Nương nương? Thúy Tư nương nương?” Tiểu thị nữ lo lắng gọi trong hoa viên. Nàng đang bưng bỏ phẩm mà Thúy Tư chuẩn bị cho Kim Lâm, đương nhiên không thể theo kịp. Nàng chạy vài bước đã bị Thúy Tư bỏ lại phía sau, hoàn toàn không biết Thúy Tư đã chạy đến đâu.

Tiểu thị nữ một mình tìm thật lâu nhưng vẫn không cách nào tìm được. Nàng đành phải quay lại tìm cung của Thúy Tư, nhờ những người khác tìm hộ. Mọi người tìm kiếm trong cung đến hơn nửa đêm vẫn không thấy tung tích nào của Thúy phi. Tất cả mọi người lòng như lửa đốt, quan nhân phụ trách hầu hạ Thúy

Tu hàng ngày đành phải đến nhờ Kim Lân trợ giúp. Mà khi Kim Lân và Bích Dương đang hoan ái, hắn cũng không quan tâm, chỉ phái một đội thị vệ đi tìm.

Cho đến buổi trưa hôm sau, mọi người rốt cuộc phát hiện nơi Thúy Tư chết chìm. Thi thể của nàng nổi lên mặt nước, được thị vệ vớt lên.

Hai mắt Thúy Tư nhắm nghiền, thân thể bị ngấm nước hơi trướng lên. Quan nhân và bọn thị nữ quỳ gối bên cạnh thi thể khóc lóc thảm thiết.

Nghe được tin báo, Kim Lân mang theo Bích Dương chạy tới, đầu tiên là thấy được cảnh này.

“Sao có thể như vậy...” Kim Lân cũng không bao giờ ngờ nàng lại gặp nạn. Hắn ngồi xuống cạnh thi thể, không đành lòng mà kiểm tra xem xét.

Bích Dương không hiểu hoàn cảnh này là thế nào. Nó chỉ biết luống cuống chạy đến bên cạnh mẫu thân; đang muốn kéo tay nàng liền bị Kim Lân nhanh chóng cầm tay nó.

“Bích Dương, đừng đụng...” Kim Lân kéo nó ra. Bích Dương lo lắng nhìn mẫu thân đang ‘ngủ say’, liều mạng đẩy Kim Lân ra. Kim Lân siết chặt hông nó, gầm nhẹ, “Bích Dương! Nương của người đã chết!”

Chết? Cái gì gọi là chết? Bích Dương mở to mắt kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch.

Kim Lân đau đớn ôm lấy nó, dấn trán mình vào trán nó. “Bích Dương... Nương của người sẽ không tỉnh lại nữa... Nàng chết, vĩnh viễn rời khỏi chúng ta...”

Bích Dương tựa hồ như đã biết cái gì đó, hốc mắt nó đỏ lên, trong ngực nổi lên một trận đau đớn. Lần đầu tiên nó cảm thấy trong mắt mình như có chất lỏng gì đó tràn ra, trong mắt nó bây giờ, hình ảnh mẫu thân nằm trên cỏ bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Đem thi thể mang về, hảo hảo xử lý.” Kim Lân hạ lệnh, ôm Bích Dương vẫn còn đang bàng hoàng rời đi.

Bích Dương nằm trên vai hắn, nhìn mẫu thân cách mình càng ngày càng xa...

Đây là cái chết đầu tiên mà nó phải chứng kiến...

Sau khi Thúy Tư chết, Bích Dương vốn im lặng càng trở nên trầm mặc hơn, ngay cả chuyện phòng the luôn làm nó nhiệt tình cũng trở nên lạnh lùng. Kim Lân vì muốn nó vui vẻ mà hao phí hết tâm tư, không tiếc ném thiên kim mà cải tạo toàn bộ tấm cung, mỗi ngày đều bận rộn cướp đoạt kì trân dị bảo tặng cho nó, thế nhưng không sao cầu được một nụ cười của nó nữa.

Các đại thần oán than khắp nơi. Kim Lân vẫn chỉ làm theo ý mình, tâm tư hao tổn trên người Bích Dương chưa bao giờ giảm.

Bích Dương thờ ơ, không quan tâm đến chuyện bên ngoài. Nó lại trở thành tượng gỗ xinh đẹp, chỉ ngồi ngẩn người trên lộ thai trước kia. Một ngày, quan nhân hầu hạ nó nói với Kim Lân, Bích Dương luôn thích nhìn sâm lâm bên kia. Kim Lân linh quang chợt lóe, nghĩ tới ách phụ nuôi dưỡng Bích Dương trong sâm lâm kia. Trước tiên hắn đem ách phụ tới. Bích Dương nhìn thấy dưỡng mẫu đã dưỡng dục mình nhiều năm, quả nhiên lộ ra nụ cười.

Kim Lân vui mừng, ra lệnh cho ách phụ làm bạn bên cạnh Bích Dương, cho bà hưởng cảm y ngọc thực (sống sung sướng). Sau khi tâm tình của Bích Dương tốt lên, lại tiếp tục tích cực phối hợp cầu hoan Kim Lân. Kim Lân đương nhiên vô cùng mừng rỡ đến không nói nổi.

Kim Lân càng ngày càng không thể rời bỏ nó. Sáng nay là ngày khó có dịp hắn mở thần hội, chính miệng nói muốn lập Bích Dương là vương phi.

Trung thần nhất trí phản đối, lý do đơn giản là thân phận vô cùng xấu hổ của Bích Dương.

Kim Lân bực tức vỗ án, quát, “Bích Dương và ta không có liên hệ máu mủ nào! Sao lại không thể?”

Mọi người không nói gì, một quan viên trẻ tuổi tuấn tú- Thu Khi, bỗng nhiên đứng lên nói, “Đại vương, nghe nói Bích Dương công tử từ nhỏ sống ở trong thâm lâm, do một ách phụ nuôi lớn, chẳng những không biết chữ, nói lại không rành. Vì thần cho là, vương phi như vậy khó có thể làm người ta tin phục.”

Kim Lâm thở phào nhẹ nhõm, nói, “Chẳng qua là vấn đề này thôi sao? Vậy còn không giải quyết được chắc? Ta cho Bích Dương thỉnh một vị lão sư không được sao?”

Quần thần đều luôn miệng nói được, thảo luận xem nên để vị hiền sĩ nào dạy cho Bích Dương. Lúc này, một vị đại thần đức cao vọng trọng đứng lên.

“Đại vương, Thu Khi đại nhân tài trí hơn người, không bằng để đại nhân tới giảng bài cho Bích Dương công tử đi?”

Sự đề cử của vị đại thần đó được cả đám đại thần phụ họa. Thu Khi khách sáo đứng lên từ chối, các đại thần người một lời ta một ngữ nói, “Thu Khi đại nhân bác học đa tài, thái độ làm người chính trực không hà khắc khắt khe, đúng là lựa chọn tốt nhất.”

“Vi thần cũng đồng ý. Xem từ nam chí bắc, từ triều đình đến dân gian, chỉ có Thu Khi đại nhân là xứng đáng với trách nhiệm nặng nề này.”

Kim Lâm thấy ý kiến bọn họ thống nhất, dĩ nhiên cũng vuốt cằm đồng ý: “Thu Khi đại nhân, nếu tất cả mọi người đều kì vọng người thì người cũng đừng từ chối nữa.”

Thu Khi lúc này mới khom người lĩnh mệnh. “Đa tạ các vị kì vọng, vi thần đương nhiên sẽ cố hết sức.”

Mọi việc đã thu xếp ổn thỏa, tâm tình Kim Lâm rất tốt, hài lòng tuyên bố bãi triều. Thu Khi như không có chuyện gì xảy ra, cùng các đồng liêu rời khỏi phòng hội nghị. Sau khi tách khỏi mọi người, ánh mắt trung hậu đang hoàng của hắn đột nhiên lóe lên tinh quang giảo hoạt. Hắn trở lại đường cũ, từ một cánh cửa bí mật chạy vào hậu cung.

Một nữ quan đã sớm xuất hiện ở cửa chờ sẵn. Hai người gặp nhau, nữ quan lập tức dẫn hắn tới tẩm cung của vương hậu Thước Lan.

“Vi thần tham kiến nương nương.”

“Chỉ có chúng ta ở đây, người cũng đừng khách khí như vậy.” Thước Lan khẽ mỉm cười “Hãy bình thân.”

“Vâng.” Thu Khi đứng lên, đầu tiên chính là hồi báo quyết định trên hội nghị vừa rồi.

Thước Lan hài lòng gật đầu. “Làm rất tốt, những đại thần kia đều thu được cái tốt từ ta, quả nhiên không để ta phải thất vọng. Tất cả đều tiến hành đúng theo kế hoạch của ta...” Trong ánh mắt gã lộ ra sát ý tàn nhẫn, “Phía dưới tất cả đều là của người.”

“Khó được nương nương để mất vi thần như thế, nhưng ta...” Trong lời nói của Thu Khi biểu lộ ý muốn lùi bước. Thước Lan lập tức mở miệng, “Thu Khi, đến lúc này, người không phải muốn nói với Bồn cung rằng người sợ chứ?”

“Không, có thể vì nương nương dốc sức là vinh hạnh của vi thần.” Thu Khi vội vàng giải thích “Chẳng qua là vi thần thể đơn lực bạc, chỉ sợ không cách nào hoàn thành sự phó thác của nương nương...”

“Cái này người yên tâm.” Thước Lan nhàn nhã dựa vào ghế phượng, “Ta đã mua chuộc quan nhân bên người tiện nhân kia rồi. Trong ứng ngoài hợp, đảm bảo người có thể thuận lợi xong việc.”

Gã nhướng mắt, ra dấu cho cung nữ đứng một bên. Cung nữ kia nâng một cái hộp nhỏ, đi tới trước người Thu Khi. Thu Khi mở ra cái hộp kia, chỉ thấy một làn khói mỏng yếu mị bốc lên; trong cái hộp đó chứa bột phấn tử sắc nhân nhạt.

“Đây là dùng hủ cốt điệp mài thành bột phấn.” Thước Lan hời hợt giải thích, “Chỉ cần người thổi nhẹ nó vào mặt của tiện nhân kia... Khuôn mặt xinh đẹp kia của nó sẽ hóa thành máu loãng, lam mầu (đổi mất màu xanh dương) xinh đẹp kia sẽ mang theo da thịt mà rơi xuống đất. Đến khi đó, nó sẽ phải thống khổ giãy dụa trên mặt đất, gào lên đau đớn, cho đến khi nó biến thành một bộ xương khô... Cho dù có yêu lực lớn hơn đại vương đi chăng nữa cũng không có cách nào giúp nó hồi phục như cũ...”

Thu Khi rùng mình một cái, vội vàng đóng nắp hộp lại. Trên mặt Thước Lan đều là nụ cười tà ác. Gã dùng ngữ điệu vô cùng nhẹ nhàng êm ái nói ra cảnh tượng tàn khốc đã được gã tưởng tượng không biết bao lần, “Khi nghe thấy nó kêu la thảm thiết, ta sẽ sai người thả ra ngoài một đoàn hủ điệp cốt; bọn chúng sẽ bay vào từ cửa sổ đang mở; khi người thấy mùi da thịt thối rữa sẽ rắc vô số lần phần ăn mòn nó từ từ... Làm cho cánh tay trắng nõn, hai chân thon dài, lục phát xinh đẹp của tiện nhân kia... hòa tan tất cả...!”

“Nương nương...” Thu Khi cũng vì kế hoạch ác độc của gã mà thấy run sợ.

“Người chỉ cần đứng được xa, bảo đảm người lông tóc vô thương... Nếu như Đại vương truy cứu tới, chúng ta có thể nói, đây chỉ là ngoài ý muốn...Nó bị một đám hủ cốt điệp không rõ lai lịch giết chết, hoàn toàn sẽ không có người hoài nghi đến chúng ta...”

Kế hoạch mà Thước Lan vạch ra thiên y vô phòng(kín kẽ, không chỗ sơ hở).Thu Khi làm tướng, đi làm chuyện đó mà phần khích đến phát run. Hắn cẩn thận cầm cái hộp, quỳ xuống lĩnh mệnh.

“Thu Khi hiểu... Ta nhất định sẽ không làm nương nương thất vọng.”

Khóe miệng Thước Lan hiện ra nụ cười độc ác, chậm rãi gật đầu. “Hoàn thành nhiệm vụ rồi, chỗ tốt nhất định không thiếu được người, Ha ha...”

4. Chương 3

Thu Khi cẩn thận thu cái hộp chứa hủ cốt phần vào tay áo, vẻ mặt tự nhiên ngồi bên án (bàn dài), chờ Bích Dương đến.

Quan nhân ngoài cửa kêu, “Bích Dương công tử đến –”

Thu Khi đứng dậy, đi tới cửa thư phòng. Bích Dương mặc y bào nguyệt sắc (màu trắng ngà), được ách phụ dẫn vào. Thu Khi sớm biết dung mạo nó có thể so được với thiên tiên, nhưng hôm nay vừa thấy cũng gây ngỡ ngàng.

Bích Dương khẽ cười với hắn. Thu Khi chỉ cảm thấy một trận đầu văng mắt hoa, toàn thân dâng lên một luồng khí nóng, ngực và hạ thân tưởng đau khó chịu, chỉ hận không thể lập tức cắn một cái lên cái cổ phần nộn của nó.

Bích Dương không biết ý nghĩ của hắn, bước chậm tới trước mặt hắn, khẽ khom người.

“Công tử không cần đa lễ...” Thu Khi vội vàng đỡ nó, nhưng chỉ là khẽ đụng vào vai nó mà tim hắn đã đập nhanh liên hồi.

Ách phụ và quan nhân trong phòng đều lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Dưới sự thúc ép của hắn, Bích Dương ngồi xuống, Thu Khi ngoài miệng giảng bài cho nó nhưng ánh mắt lại không kìm hãm được mà đảo quanh trên gương mặt và thân thể mê người của nó.

Thu Khi càng nhìn càng mê mẩn, một gương mặt xảo đoạt thiên công như vậy, ai có thể nhẫn tâm vấy hủ cốt phần lên chứ? Nếu ngày ngày đều có thể nhìn thấy gương mặt này thì còn gì tốt hơn nữa?

Thu Khi bị Bích Dương mê hoặc đến choáng váng, hoàn toàn quên luôn giao dịch với vương hậu.

Hắn giả vờ dạy Bích Dương viết chữ, lấy cớ đi vòng phía sau nó, nửa ôm nửa cầm lấy tay nó, vờ như đang chỉnh bút. “Lúc cầm bút phải nhẹ nhàng một chút, tay phải buông lỏng. Không sai, đúng là như vậy...”

Thu Khi thân mật dán vào lỗ tai như bạch ngọc của nó, ngửi thấy từng hương thơm ngát phát ra từ trên tóc nó. Đối với những cử chỉ quá thân mật của hắn, Bích Dương không có chút cảm giác nào, chỉ ngoan ngoãn để hắn cầm tay mình viết chữ.

Thu Khi dạy nó viết mấy chữ, hai tay càng lúc càng không an phận, chạy loạn trên người nó. Mùi vị của Bích Dương như có tác dụng thúc tỉnh, làm hắn dục hỏa dâng cao. Hắn khó nhịn, dùng hạ thể của mình đâm vào cái mông nhỏ của Bích Dương, nhẹ nhàng ma sát.

Đối với chuyện khác, Bích Dương luôn mê, nhưng đối với loại chuyện này thì nó rõ như lòng bàn tay. Nó nghiêng đầu nhìn đối phương, nhanh chóng ý thức được ý đồ của hắn. Thu Khi chạm phải ánh mắt của nó,

sợ hãi lùi lại một chút. Bích Dương không lộ ra sự tức giận như trong dự liệu của hắn, chỉ nhẹ nhàng cắn môi, tiếp tục xoay người sang chỗ khác viết chữ.

Thu Khi thấy nó không phản kháng, cũng không tức giận, đánh bạo tiếp cận lại lần nữa, lần này hắn chẳng những đem tính khí để trên mũi Bích Dương mà còn hôn lên cái cổ của nó nữa.

Bích Dương phát ra một tiếng rên rĩ khó nhận mắt hồng, tay cầm bút khẽ run. Thu Khi nghe được tiếng kêu của nó, dục vọng lại trường lớn thêm một vòng. Hắn hôn hển thè lưỡi, liếm liếm lên tai nó. Bích Dương không chút kháng cự, giống như đồng ý với hành vi của hắn.

Thu Khi hưng phấn ôm lấy hông nó, kéo cả người nó vào sát mình, ngã ra ghé dài, không nói gì mà gặm cắn cái miệng nhỏ nhắn hồng diễm của nó.

“Àn a...” Bích Dương than nhẹ, đưa cái lưỡi ra đáp lại hắn. Tính đến nay, Bích Dương đã hoan ái với hai nam tử khác nhau nhưng vẫn không có khái niệm xấu hổ là gì chứ đừng nói tới việc thủ tiết. Đối với nó mà nói, chỉ cần có người ôm lấy nó thì nó sẽ tiếp nhận người đó. Nó không biết hành vi như vậy là phóng đãng, hay nói đúng hơn, ngay cả ‘phóng đãng’ là gì, nó cũng không hiểu.

Nếu đối phương đã phối hợp thì thức ăn đã đưa đến trước mặt, lý gì lại không ăn no? Dục vọng của Thu Khi một khi đã phát tác là không thể dập tắt. Hắn thở dốc mồm ra tính khí đã sớm sưng to, đẩy đẩy vào cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của Bích Dương. Bích Dương lập tức ngậm chặt miệng, say mê hấp thụ nó.

“Nga... Quá tuyệt vời...” Thu Khi kích động, đưa đẩy mông ra vào trong miệng nó, hoàn toàn đem lệnh của vương hậu ném ra khỏi đầu.

Kỹ thuật cao siêu của Bích Dương nhanh chóng làm hắn phun ra. Thu Khi nắm lấy tính khí bắn vào mặt nó, để khuôn mặt nhỏ nhắn mê người của nó dính đầy nhũ dịch màu trắng. Bích Dương tươi cười ướt át, đưa đầu lưỡi ra liếm ái dịch còn sót lại trên chóp mũi, còn vươn tay quệt những chất lỏng vương trên mặt đưa vào miệng. Động tác *** đáng của nó thiêu đốt dục hỏa của Thu Khi một lần nữa. Hắn vén y bào của Bích Dương lên, tiến vào giữa hai chân nó, khát khao liếm mút u huyết phần hồng và nhục cầu khéo léo, cùng với nhục nha trắng mịn kia.

(nhục cầu: nhục: thịt, cầu: hình tròn -> tinh hoàn; nhục nha: nha: mầm -> tiểu kê kê)

Hai tay Bích Dương nắm chặt đầu Thu Khi đang chôn giữa hai bắp đùi mình, y y nha nha hừ hừ, cái mông nho nhỏ cũng nhẹ nhàng lay động.

Hắn đang muốn cẩn thận thưởng thức mùi vị của nó, đột nhiên phía ngoài truyền đến tiếng bước chân nho nhỏ. Thu Khi bị làm cho sợ đến tiêu hết dục niệm, vội vàng đứng dậy từ trên người Bích Dương, tùy tiện kéo lại y phục.

“Đại nhân, nô tỳ đưa nước trà đến.” Tiểu cung nữ ở ngoài cửa nói.

Thu Khi luống cuống tay chân kéo Bích Dương ngồi dậy, cố làm ra vẻ trấn định nói, “Vào đi.”

Tiểu cung nữ bưng nước trà vào cửa, hai mắt cơ trí quan sát tình huống trong phòng. Từ nét mặt của nàng, Thu Khi nhìn ra hắn nàng là nhân tuyển do vương hậu an bài. Thu Khi nghĩ không sai. Hắn chần chờ không hành động, quả nhiên làm Thuốc Lan không chờ nổi, vì vậy ra lệnh cho tiểu cung nữ này tới trước tra xét.

Tiểu cung nữ đem nước trà để xuống, đánh mắt thúc giục với Thu Khi, ngay sau đó liền rời đi. Thu Khi biết mình không làm không được, nhưng... Hắn nhìn Bích Dương không biết gì. Muốn hắn hạ độc thủ với người xinh đẹp như thiên tiên này sao? Hắn có thể nhẫn tâm sao?

Thu Khi ngồi đó do dự không quyết. Bích Dương thấy hắn không giảng bài cũng không tiếp tục làm chuyện vừa rồi nữa, đành phải nhàm chán mà cầm lấy bút vẽ loạn trên giấy. Thời gian học chớp mắt đã qua, Kim Lan phái người tới đưa Bích Dương đi. Hành động thất bại của Thu Khi hôm nay cũng chấm dứt.

Vì để phòng người khác nghi ngờ, Thuốc Lan không lập tức triệu kiến hắn, bắt quả Thu Khi biết hôm nay hắn đã lâm vào thế cười trên lưng cọp, sớm muộn gì cũng phải hành động. Sau khi rời khỏi Bích Dương, hắn cảnh cáo bản thân, lần tiếp theo nhất định phải đắc thủ (làm được)!

Nhưng cách ngày, khi thấy dung nhan tuyệt sắc của Bích Dương lần nữa, hắn lại đem quyết tâm của bản thân quên không còn một mống.

Đợi đến khi hai người có cơ hội ở chung, hắn liền nhin không được cởi sạch y phục của cả hai, đặt Bích Dương trên ghế. Bích Dương lần này vẫn không từ chối, ngoan ngoãn mở chân ra tiếp nhận hắn. Thu Khi hưng phấn không thôi, rút ra nam căn đâm vào hậu huyệt nó. Hai người điên cuồng vận vẹo đung đưa, tận tình hoan ái, cho đến Thu Khi gào thét phóng ra trong cơ thể nó.

Sau khi hoàn toàn đoạt được Bích Dương, Thu Khi càng thêm không nỡ giết nó. Hắn ném mệnh lệnh của Thước Lanra sau cả ngàn dặm, trầm mê trong thân thể xinh đẹp của Bích Dương, chỉ hận thời gian chung đụng với nó mỗi ngày quá ít. Thước Lan cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu. Việc Thu Khi trì hoãn đã làm gã không nhin được, mà ngay cả hủ điệp cốt gã an bài ngay bên ngoài thư phòng cũng vô dụng. Gã nhẫn nại đến ngày thứ tư, rốt cuộc không nhin nổi nữa, tự mình đến thư phòng quan sát.

Gã không để cho quan nhân thông truyền(báo), nhẹ chân đi đến gần, bên trong cửa gỗ truyền ra từng tiếng tao lãng ngâm nga-

“A... Nga... Hảo bỗng... A...”

Mặt Thước Lan liền biến sắc, tức giận phá cửa mà vào. Thu Khi đang đỡ bấp đùi Bích Dương, tận lực đâm vào người nó. Thấy Thước Lan xông tới, cả hai người đều sợ đến choáng váng.

Thước Lan trầm nghĩ vạn nghĩ cũng không ngờ tâm phúc mình hao hết tâm tư bồi dưỡng cũng quỳ rạp dưới chân Bích Dương. Gã gào lên, liều mạng xông tới, túm lấy tóc Bích Dương, vật nó ngã xuống.

“Tiện nhân! Ngươi là tiện nhân!” Ghen tỵ và tức giận bức gã nổi điên, liều mạng đánh Bích Dương túi bụi. Bích Dương thét lên tránh né, Thu Khi chạy lên kéo gã qua một bên.

“Ngươi buông ta ra!” Thước Lan nổi điên, tay đâm chân đá với hắn. Bích Dương dùng y phục bao quanh mình, sợ hãi đứng ở một bên.

Trong lúc hỗn loạn, Thước Lan thấy ngoại y của Thu Khi ném ở một bên, bên trong đó có cái hộp chứa hủ cốt phần! Gã tránh khỏi tay Thu Khi, chạy đến nhặt lên.

“Tiện nhân! Đi chết đi!” Gã nhanh chóng mở cái hộp ra, hất về phía Bích Dương.

Thu Khi kêu to xông tới, “Không được!”

Thước Lan bị hắn đụng vào, hai tay run lên, cuối cùng hủ cốt phần rơi lên tay hắn.

“A — a —” Thước Lan hét thảm, ống tay áo của gã bị hòa tan trong nháy mắt, khả năng ăn mòn mạnh mẽ của hủ cốt phần nhanh chóng làm tan rữa cánh tay gã. Thước Lan đau đến lăn lộn trên mặt đất. Thu Khi và Bích Dương hoảng sợ tránh ra.

Ngoài cửa sổ truyền tới tiếng đập cánh quỷ dị. Bích Dương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đoàn bướm thiên tử sắc (màu tím nhạt) từ bên ngoài tràn vào. Trên người chúng hiện ra quang mang kỳ dị, vừa đẹp đẽ vừa khinh khủng.

Đàn bướm từ cửa bay vào nhanh chóng vây lên người Thước Lan, vỗ cánh, rắc vô số lân phần lóe tử quang(ánh sáng màu tím). Cho tới bây giờ Bích Dương chưa từng thấy tình huống đáng sợ như vậy —

Thước Lan ôm đầu tru lên, thân thể của hắn bị lân phần làm cho mục nát, da thịt lẫn trong máu loãng nhanh chóng tróc ra. Bích Dương thậm chí còn thấy da đầu của gã rớt xuống từng mảng lớn.

“Cứu ta! Cứu ta —!” Thước Lan kêu thảm vọt ra cửa, nhưng hủ cốt điệp vẫn đuổi theo gã không tha. Toàn thân gã huyết nhục mơ hồ(không rõ máu thịt), tựa như một xác chết bị thi trùng (sâu bọ ăn xác) ăn mòn đến mục ruỗng. Quan nhân thấy bộ dáng đáng sợ của gã đều tránh né, không ai dám lại gần.

Thước Lan té trên mặt đất, cả người co quắp, trên thân thể chảy xuống một lượng máu lớn.

Tiếng kêu thảm thiết kinh người cuối cùng cũng không còn nữa. Hủ cốt điệp khua đôi cánh đẹp đẽ của nó, biến mất phía chân trời. Bích Dương lão đảo đi tới cạnh cửa, thấy thi thể bị tàn phá giữa vũng máu.

Bộ xương trắng hếu còn dính không ít nội tạng; trong sân nồng nặc mùi máu tươi, hòa lẫn trong đó chút ít mùi hôi thối. Bích Dương che miệng, không nhìn được trợn trợn nôn mửa.

Thước Lan chết thảm, âm mưu của gã cũng bị phơi bày. Kim Lân truy xét chuyện này, những người âm mưu với gã đều sợ bị xử phạt, nhanh chóng khai báo rõ ràng âm mưu muốn hãm hại Bích Dương của gã. Nhân vật then chốt – Thu Khiếu đương nhiên cũng không chạy thoát, hẳn trở thành người đầu tiên bị xử tử. Quan nhân bên cạnh Thước Lan cũng không người nào may mắn thoát nạn; mà những đại thần thu lợi từ gã cũng bị vạch trần. Kể cả kẻ chủ mưu - Thước Lan thì tổng cộng có mười sáu người vì chuyện này mà mất mạng.

Trải qua chuyện này, Kim Lân càng bảo vệ Bích Dương nghiêm mật hơn; trừ chính sự ra, thời gian còn lại của Kim Lân đều không rời nó nửa bước. Bích Dương đến không lâu, Thước Lan và Thúy Tuyền lần lượt qua đời, các đại thần đối với nó cũng tương đối kiêng kỵ, dân gian lại càng bắt đầu đồn đãi Bích Dương là tai tinh (người mang đến tai họa).

Nhưng Kim Lân cũng không thêm để ý đến những thứ đó. Thước Lan chết chưa được một tháng, hẳn đã không thêm để ý đến sự phản đối của quần thần mà sắc phong Bích Dương làm vương hậu.

Trong buổi lễ sắc phong, Bích Dương đầu đội mũ kim phượng, thân mặc chu hồng tú kim đoạn bào (áo bào bằng gấm đỏ thêu chỉ vàng), được cung nữ đỡ lên tể thái (đàn thờ, thường dùng trong những dịp tế lễ long trọng). Vẻ đẹp của nó làm tất cả những người có mặt ở đó phải kinh ngạc, ngay cả những đại thần trước kia luôn ghen ghét nó cũng phải si mê mà nhìn. Sau ngày đó, cái tên ‘Bích Dương’ lập tức truyền khắp Phù U giới. Nó chính thức trở thành mỹ nhân đệ nhất Phù U giới này.

Kim Lân vi hô tộc của mình có đệ nhất mỹ nhân vui mừng hoan hỉ, nhưng chính hắn cũng không biết đây chính là bước đầu của con đường diệt vong...

Bích Dương ở vương cung hơn một năm, mỗi ngày nó đều có thể lấy được lượng tinh khí dồi dào, cộng thêm lại được hưởng cuộc sống an nhàn sung sướng, khiến cho mỹ thái (hình dáng xinh đẹp) của nó như bông hoa càng ngày càng nở rộ. Da thịt nó vốn đã trong suốt long lanh như xuất thủy ngưng chi, hai mắt xanh thắm càng thêm sáng ngời hữu thần, đôi môi hồng hồng luôn bày ra bộ dáng mê người, mái tóc lục sắc đã dài đến đầu gối. Nó vừa tắm rửa xong, toàn thân xịch lỏa nửa nằm trên cái giường trắng như tuyết, giống hệt một con bướm kiều diễm vừa phá kén chui ra.

Kim Lân vừa đến cửa phòng đã thấy hình ảnh làm người phải nín thở. Hắn quên luôn mục đích mình về đây, điên cuồng hét lên một tiếng, lập tức nhào tới.

“Bích Dương... Bích Dương... Nga... Tâm can bảo bối của ta...” Trong miệng hắn hô loạn lên, liều mạng cố ý phục của mình ra, để cho làn da nóng bỏng của mình dán lên thân thể trơn bóng của đối phương.

Bích Dương biết hắn lại muốn làm chuyện khoái nhạc (sung sướng) với mình. Nó cười cười, mở hai chân ra, kẹp chặt eo hắn, hạ thể cọ vào căn bộ khổng lồ của hắn, dễ dàng làm Kim Lân không khống chế nổi nữa.

“Bảo bối... Người thích như vậy đúng không? Ân?” Kim Lân cảm tính khí của cả hai, liều mạng ma sát. Đôi môi Bích Dương câu lên nụ cười khiến người mất hồn, nó nhồm người dậy, hấp trụ nhũ châu trước ngực của người kia.

“Muốn hấp (hút) thì hấp nơi này...” Kim Lân đè cái đầu nhỏ của nó xuống. Bích Dương quỳ trước người hắn, thuận thực cần vật thể thô to kia, hai tay bộ lộng vài cái liền để vào trong miệng.

“Bảo bối thông minh... Nga... Hảo hảo hấp nó...” Kim Lân nhẹ nhàng đóng đưa cái miệng, Bích Dương vừa say mê hấp trụ tính khí của hắn, vừa dùng ánh mắt mê hoặc nhìn hắn. Kim Lân nhìn phân thân của chính mình liên tục ra vào trong đôi môi hồng diễm của nó, lại bị hấp dẫn bởi ánh mắt vô tội của nó, nhìn không được liền tiết ra.

“Ân... Ăn ngon...” Bích Dương tham lam nuốt hết chất lỏng nồng đậm vào bụng. Nó nói chuyện vẫn không khá hơn chút nào, đến nay cũng chỉ nói những câu ngắn đơn giản.

Kim Lân mới vừa phóng ra một lần, chưa kịp hoãn khí, bây giờ lại nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn tham lam của Bích Dương hút hết tinh khí chính mình, đầu lưỡi linh hoạt lại chui vào lỗ nhỏ liếm liếm. Một lần nữa, dục hỏa của hắn lại dâng cao, phân thân thành thật hơi nhếch lên. Cảm giác thấy vật trong tay mình như sống lại lần nữa, Bích Dương vui vẻ cầm lấy nó, dùng gương mặt trơn mềm của mình khẽ cọ vào phần da gồ ghề kia, để cho chất lỏng sền sệt dính hết vào mặt mình.

Kim Lân nhanh chóng áp đảo nó. Không cần nhiều động tác, Bích Dương đã bài khai (mở) đồn biện (mông) của mình ra, dùng ngón tay dính đầy ái dịch đâm vào tiểu huyết đang khao khát. Kim Lân bộ lộ phân thân vài cái, đỡ lấy hông nó, cầm căn bộ không ngừng lay động, động thân vài cái liền thuận lợi đi vào. Mật huyết của nó dù có làm bao nhiêu lần vẫn luôn chặt chẽ, lập tức bao vây cự vật. Bích Dương sung sướng rên lên một tiếng, ôm bờ vai của hắn mà tự động đưa cái mông mình.

“Nga...” Kim Lân ngửa đầu gầm nhẹ. Hắn bị cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của nó hút đến dục tiên dục tử, nội bích nóng bỏng kia siết chặt nam căn của hắn, bao vây chặt chẽ, mỗi lần hắn chuyển động cũng khẽ co rút theo.

“Bích Dương...Tiểu yêu tinh của ta...” Hắn hung hăng hôn nó, mặc sức đâm vào mông nó. Sàng kỹ của Bích Dương đúng là không sánh được. Nó vừa chuyển động đầu lưỡi hôn hắn, hạ thể lại có thể co rút theo từng động tác của hắn; tiểu hoa hành không ngừng cọ sát vào bụng Kim Lân, hai tiểu khỏa thực còn tận tình cọ vào ***g ngực dày rộng của hắn.

Kim Lân bị nó hấp đến sướng muốn điên, giống như một năm trước, hai mắt hắn hoa lên, phiêu phiêu dục tiên, bụng dưới co rút một trận, dục vọng dâng cao như núi...

Hạ thân Bích Dương đang phủ chắn, ngồi dựa trên giường, mờ mịt nhìn lạc hà (ráng chiều) khắp trời, nhưng nó cảm thấy sinh lực của mình rất sung mãn.

Mỗi lần hoan ái xong, đối phương cũng sẽ mệt mỏi không chịu nổi, còn nó lại chẳng bị gì cả, chỉ ngồi đó ngẩn người. Bích Dương chống cằm, bắt đầu nhìn gương mặt đang ngủ của Kim Lân.

Hắn giống như đã già... Bích Dương vươn tay,捏捏 khuôn mặt hơi hõm xuống của Kim Lân. Bản thân nó cũng không biết, đặc tính hút tinh khí của nó mỗi lần giao hoan làm người hoan ái cùng nó ngày càng tiêu tụy hơn. Mặc dù Kim Lân có thể hút tinh khí từ một nguồn khác nhưng cũng không cách nào bù đắp được tinh lực mà hắn đã hao tổn trên Bích Dương. Ngay cả Kim Lân cũng không phát hiện, bản thân hắn còn già yếu nhanh hơn tốc độ của một con người bình thường. Chẳng những thân thể hắn yếu đi, mà ngay cả đầu óc cũng dần dần không ít.

Mà Bích Dương cũng càng ngày càng mỹ lệ hơn, càng ngày càng tràn đầy sức sống hơn. Ngoài cánh cửa gỗ dày truyền đến tiếng gọi lo lắng của quan nhân, “Đại vương... Đại vương? Đại vương ngài tìm được bản đồ chưa? Tướng quân bọn họ chờ không được...”

Thì ra là Kim Lân trở về phòng là muốn lấy bản đồ quân sự đang cất chỗ này, phía ngoài đang có hội nghị trọng yếu. Không ngờ hắn thấy Bích Dương thì dục niệm đại phát, chỉ lo đoạt lấy nó trước. Quan nhân bên ngoài loáng thoáng nghe được tiếng rên rỉ mất hồn trong phòng cũng không thể lên tiếng quấy rầy. Bây giờ tiếng rên rỉ đã ngừng nên gã mới dám mở miệng.

Quan nhân không nghe thấy tiếng Kim Lân đáp lại, đành phải tiếp tục la lên, “Đại vương, hội này nghị này rất quan trọng... Các tướng quân đã phái người đến thúc dục... Ngài mau ra đây đi...”

Bích Dương nghe gã nói là việc quan trọng, vì vậy cố gắng đẩy đẩy Kim Lân đang ngủ như heo chết. Đối phương than nhẹ một tiếng, tung người ôm lấy nó, lại tiếp tục ngủ như chết. Bích Dương cũng không có biện pháp.

Quan nhân đáng thương gào đến muốn rách cổ họng cũng không thấy hồi âm, đành phải hậm hực rời khỏi tẩm cung, đến thông báo cho tướng lãnh sớm đã giận đến ngất trời.

“Nực cười!” Nghe được báo cáo của cung nhân, Nguyên soái thống lĩnh hoàng quân một chưởng đập vào trên mặt bàn đá, bực tức rời khỏi. Mấy tướng quân khác thấy chủ soái đã đi cũng đành lắc đầu rời đi. Các đại thần còn lại vẫn cố gắng xoay chuyển tình thế, “Các vị đừng đi vội, Đại vương không có ở đây nhưng chúng ta vẫn có thể thảo luận a...”

“Đúng vậy, Ngân hồ tộc đã phá phòng tuyến biên quan của chúng ta rồi, chúng ta phải cẩn thận suy nghĩ chút đối sách mới được...”

“Không sai, coi như Đại vương không ra mặt, chúng ta cũng phải ra quyết sách.”

Đại nguyên soái tức giận quay đầu lại, giận dữ hét, “Nói quyết sách cái gì? Đại vương ngay cả giang sơn của mình cũng không quan tâm! Chúng ta căng thẳng cái gì?”

“Nguyên soái, ngài nói như vậy ...” Các lão thần lúng túng.

“Ta nói không đúng sao?! Vì dục niệm của mình mà bỏ lại hội nghị quyết định sự tồn vong của cả tộc không thêm quân, có một Đại vương như vậy cũng coi như bỏ đi!” Nguyên soái bỏ lại mũ giáp, hỏa khí trùng trùng rời khỏi.

Những người còn lại thúc thủ vô sách, lo âu nói với nhau, “Làm sao bây giờ? Quân Ngân hồ đã đánh tới đây...”

“Quân Ngân hồ dũng mãnh thiện chiến, lúc trước đã đánh bại Khôi hồ tộc. Mật thám hồi báo nói, tộc trưởng Khôi hồ đã chuẩn bị xưng thần với Ngân hồ rồi, nghe nói Hạt hồ cũng đang muốn quy hàng.”

(các tộc yêu hồ: Kim hồ là yêu hồ có lông vàng; Ngân hồ: lông trắng; Khôi hồ: lông xám; Hạt hồ: lông nâu)

“Xem ra Ngân hồ tộc muốn thống nhất cả Phù U giới, chúng ta bị thâm tóm là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

“Đại nhân sao có thể tự diệt chí khí của mình?” Một vị đại thần nguyên lão nghe không nổi nữa, “Còn chưa đánh đã nhận thua? Lão thần ta không tin Kim hồ tộc chúng ta không hơn đám Bạch hồ đáng ghét kia!”

“Kiều đại nhân, ngài cho là ta nguyện ý nhận thua sao? Nhưng thái độ hôm nay của Đại vương còn chưa rõ ràng sao? Tướng thì tinh thần không phấn chấn, lính thì không có chút chiến ý (ý chí chiến đấu). Cái này và chủ động nhận thua có gì khác nhau sao?”

Kiều đại nhân cũng không sao phản bác được nữa. Các đại thần còn lại chỉ biết cảm thán, “Sợ là lúc này chỉ còn có cách đợi chết...”

“Ai... Ta phải nhanh chóng về nhà gọi người thu dọn hành lý thôi.”

Tất cả mọi người không còn mong đợi gì ở Kim Lân nữa, ào ào lắt đầu rời đi. Kiều đại nhân tức giận đến mức đỉnh đầu cũng muốn bốc khói. Lão không thể nhìn Kim hồ tộc này diệt vong!

Chạy vội vào tắm cung, lão quỳ rạp ngoài ngoạ thất (phòng ngủ) của Kim Lân.

“Đại vương! Đại vương ngài mau ra đây a!” Kiều đại nhân gần như gào khóc mà gọi, “Ngân hồ tộc đã sắp đánh thẳng đến kinh đô! Tính mạng của Kim hồ tộc chúng ta như chim cánh cụt treo chuông! Nếu không phản kích, chúng ta sẽ bị tiêu diệt! Đại vương, ngài mau ra đây chủ trì! Tướng lĩnh cần ngài thống lĩnh a!”

Lão khóc đến thê thảm; quan nhân có khuyên can thế nào lão cũng không đi.

“Đại vương! Đại vương ngài nghe thấy không? Ngài ra ngoài nhanh lên! Đừng làm cho cơ nghiệp thiên thu của Kim hồ tộc chúng ta bị hủy trong tay của đám Bạch hồ đó a!”

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân, Kiều đại nhân đại hỉ (vô cùng mừng rỡ) ngẩng đầu lên. Hai cánh cửa y nha! một tiếng mở ra, Bích Dương quần trong sa y (áo mỏng) xuất hiện ở cạnh cửa. Nó cũng đồng cảm với tiếng khóc kêu của Kiều đại nhân, lại khẽ lay lay Kim Lân, thấy hắn không tỉnh nổi, nó đành phải ra ngoài nhìn.

Kiều đại nhân vừa thấy yêu tinh mê hoặc Đại vương đến mất đi tâm trí, lập tức suy sụp. Bích Dương thấy một lão nhân gây yếu quý gối phía ngoài, liền đi tới muốn dìu lão.

Kiều đại nhân một tay đẩy nó, rống giận, “Ngươi là tai tinh! Đừng đụng vào lão phu!”

Bích Dương sợ hãi lùi về sau. Kiều đại nhân chỉ vào nó, tức giận mắng, “Đều là ngươi làm hại! Là ngươi biến Đại vương anh minh của chúng ta hình dạng hôm nay! Kim hồ tộc chúng ta sẽ bị ngươi hủy diệt! Ngươi mau cút cho ta!”

Bích Dương khó hiểu lắc đầu, mở miệng muốn giải thích cái gì đó, nhưng bản thân nó lại không có khả năng cãi lại.

“Người tránh ra! Ta muốn gặp Đại vương!” Kiều đại nhân tức giận đẩy nó ra. Bích Dương đứng không vững, kêu lên một tiếng liền bị té ngã xuống một bên.

Kiều đại nhân còn chưa kịp xông vào trong phòng ngủ, Kim Lâm khoác ngoài y (áo ngoài) đã vọt ra. Hắn vừa tỉnh liền thấy tâm can bảo bối của mình bị đẩy ngã, lập tức chạy nhanh ra giúp nó.

“Bích Dương? Người không sao chứ?” Hắn lo lắng ôm lấy Bích Dương xem xét. Bích Dương lắc lắc đầu. Kim Lâm cầm tay nó, liền thấy trên khuỷu tay vốn như bạch ngọc không tỳ vết giờ lại bị trầy da. Hắn quay sang Kiều đại nhân, trong mắt là ngọn lửa hừng hực.

“Thật to gan! Người dám làm nó bị thương!”

“Đại vương, lão thần...” Kiều đại nhân trăm miệng cũng không thể bào chữa.

Mặc dù chút thương tích nhỏ như thế này có thể lập tức hồi phục như cũ, đương nhiên cũng sẽ không lưu lại sẹo; nhưng Kim Lâm hắn không thể tha thứ cho bất cứ thứ gì làm tổn thương đến Bích Dương. Hắn rống to, “Người đâu! Giải lão ta xuống!”

“Đại vương!” Kiều đại nhân nằm mơ cũng không nghĩ đến, cả đời mình trung liêm (trung thành thanh liêm) so ra còn không bằng Bích Dương bị trầy chút da!

Bích Dương kéo vạt áo Kim Lâm, muốn vì Kiều đại nhân xin tha. Nhưng Kim Lâm lại cố ý ôm nó vào phòng.

Kiều đại nhân bị binh lính áp đi, trong miệng còn khóc hô, “Đại vương! Ngài muốn giết lão thần cũng không cần gấp gáp! Nhưng thỉnh ngài nhanh đi triệu tập những tướng lĩnh và đại thần khác a! Quân Ngân hồ tộc đã vây cả bốn mặt rồi!”

Kim Lâm đang tức giận, làm sao để ý đến lời lão nói. Hắn ném lại một câu, “Ta muốn làm sao cũng không cần người dạy!” Tiếp theo liền đóng sầm cửa, ngăn cách mọi quấy rối từ bên ngoài.

5. Chương 4

Tướng lĩnh vứt bỏ khí giáp chạy trốn, thủ phủ của Kim hồ tộc thất thủ chỉ trong một đêm. Đại quân ngân hồ phá tan cổng thành kiên cố. Trong lúc đó, Kim Lâm còn đang ôm vương hậu tuyệt sắc của hắn ngủ say như chết.

Ánh lửang ngoài phòng hừng hực, tiếng gào thét khóc rống vang lên bên tai không dứt. Bích Dương từ trong ngực hắn đứng lên, ngơ ngàng nhìn chăm chú vào quang mang huyết sắc phía ngoài.

Đi kèm với một tiếng vang thật lớn, một đạo bạch quang đánh nát đại môn tam cung. Kim Lâm thức tỉnh từ trong mộng đẹp, tiếng cười càn rỡ của tộc Bạch hồ vang dội cả tòa thành.

Mấy bóng đen nhanh chóng đi vào, mà ngay cả khi lực để bò dậy Kim Lâm cũng không có. Hắn mới vừa hô một câu, “Người đâu...”

Lưỡi dao kim sắc loáng qua, xuất ra một đạo kiếm quang lạnh như băng. Hai mắt Kim Lâm trợn trừng, đầu và thân thể hoàn toàn tách lìa. Bích Dương kinh hoàng núp trong góc, nhìn thân thể không đầu mà nó đã ôm vô số lần ngã xuống giường, máu tươi tuôn ra như suối, trong chốc lát đã nhuộm đỏ sàn đan.

Đầu Kim Lâm lăn xuống. Mặc dù yêu hồ có vô số cách có thể sống lại, nhưng phần đầu là mệnh môn của họ; chỉ cần mất đầu thì yêu hồ đó chắc chắn sẽ chết. Hai mắt Kim Lâm còn có thể lay động. Ánh mắt đỏ ngầu của hắn và địch nhân ngoài cửa nhìn chằm chằm vào nhau. Bạch hồ tà mị vừa vung kiếm giẫm một cước lên đầu hắn, giờ kiếm lên, nhắm vào đúng mi tâm hắn, đâm vào —

Cái đầu không còn thân thể phát ra tiếng kêu thê lương. Thanh âm kia vô cùng kinh khủng, Bích Dương cuộn người lại, ôm đầu không dám đối mặt.

Miệng Kim Lâm phun ra một búng máu, xương sọ rắc một tiếng, vỡ vụn.

“Chết?” Nam nhân hạ sát hấn ý do vị tấn (còn chưa thỏa mãn) đã hấn thêm mấy cái nữa, đôi tròng mắt màu xám tro bắn ra quang mang lạnh như băng.

Đây là lần thứ ba Bích Dương chính mắt nhìn thấy người chết. Tính đến thời điểm này, đã có ba người chết trước mặt nó. Nó thất thần nhìn thi thể của Kim Lâm, trong lòng cũng không còn cảm giác quá lớn nữa.

Mấy thân ảnh mạnh mẽ nhào tới, Bích Dương còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra liền bị mấy Bạch hồ áp đảo. Bọn chúng sắc mị mị (chỉ cái nhìn chứa đầy sắc dục) nhìn gương mặt Bích Dương, như muốn cởi sạch bạc bào (áo mỏng) duy nhất trên người nó.

“Cút xa cho ta một chút.” Thanh âm lạnh lùng vang lên từ phía sau bọn chúng vang lên, những Bạch hồ vừa rồi khinh thị Bích Dương đã kêu thảm, lập tức văng về phía sau.

“Ta muốn ngoạn nó, các ngươi mau tránh ra.” Tên Bạch hồ cầm đầu không chút thương tiếc mà đá văng đồng bọn ra.

“Tiêu Kỳ, vậy ngươi nhanh lên một chút a...” Bọn chúng thúc giục.

Tiêu Kỳ làm ngơ, chậm chạp đưa tay nâng chiếc cảm tinh tế của Bích Dương lên, cẩn thận nhìn ngắm khuôn mặt nó. Bích Dương hoang mang nhìn gã. Tiêu Kỳ chậm rãi dời tầm mắt xuống, đột nhiên há miệng cắn tiểu quả phẫn hồng trước ngực nó.

“A...” Bích Dương kêu đau. Đối phương quả thực như muốn cắn đứt luôn nhũ tiem nó!

Tiêu Kỳ không chút nào thương hương tiếc ngọc, hàm răng dùng sức cắn xuống, bên kia lại dùng móng tay gầy gầy.

“Đau...” Bích Dương kháng cự đẩy gã ra. Tiêu Kỳ lại bỗng nhiên dùng sức áp đảo nó, lần này là cắn môi dưới của nó.

Lần đầu tiên Bích Dương bị đối xử thô bạo như thế này, nó dùng cả tay lẫn chân mà đẩy đối phương ra.

“Thông minh một chút cho ta.” Tiêu Kỳ tát nó một cái, gã thích nhất là dùng cách thô bạo như thế này. Nhìn hốc mắt Bích Dương đỏ lên, có vẻ như ủy khuất lắm, tim gã bắt ngờ đập thành thịch. Gã động thủ đẩy hai chân nó ra, móc phân thân của mình ra muốn tiến vào thân thể nó.

Đồng bọn của gã đứng nhìn mà nuốt nước miếng ừng ực, hạ phúc cũng bắt đầu sưng trướng nóng lên.

Vèo! Một quang mang mãnh liệt nhanh chóng bắn vào, không nghiêng lệch đánh trúng vào mặt Tiêu Kỳ. Gã hô to một tiếng, ngã xuống khỏi người Bích Dương.

Tất cả những người ở đó đều bị diễn biến bất ngờ này dọa sợ đến ngây người. Máu tươi từ má trái Tiêu Kỳ chảy xuống. Gã che bên mặt bị thương, không tin nhìn chằm chằm vào chỗ cánh cửa.

“Các ngươi đang làm gì?” Âm thanh còn rét lạnh hơn cả giá rét mùa đông bay tới. Chẳng qua chỉ là một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại làm biểu tình hung hăng can quấy, tàn ác hống hách trên mặt đám ngan hồ ở đó lập tức biến mất.

Thanh niên tuấn mỹ cầm roi da trên tay, bước từng bước như vương giả đi đến. Dáng người to lớn, toàn thân y tỏa ra khí phách nhiếp nhân. Bích Dương nhìn cặp mắt màu vàng không mang theo chút tình cảm nào; khí tức trên người đối phương làm nó khó có thể hô hấp.

“Đại vương...” Bạch hồ kêu ngạo vừa rồi quỳ xuống chân y.

Y cũng là ‘đại vương’? Bích Dương tò mò quan sát y. So với Kim Lâm cũng là ‘đại vương’ thì rõ ràng y trẻ hơn hẳn rất nhiều. Xem ra đối phương và mình cũng gần tuổi nhau, nhưng ánh mắt của y còn thâm trầm thâm thúy hơn rất nhiều người mà nó đã từng gặp qua.

Áp Thần cũng không thèm nhìn tới Bích Dương đang nằm trên giường, trực tiếp đi tới trước mặt Tiêu Kỳ.

“Ta cho ngươi tới làm gì?” Câu hỏi của y không mang theo chút ngữ điệu.

Tiêu Kỳ vừa rồi còn hung hăng can quấy, giờ phút này sợ hãi đến lắp bắp, “Lấy... Lấy thủ cấp của Kim hồ vương...”

“Trí nhớ của người cũng không tệ lắm.” Ấp Thần nói còn chưa dứt lời, roi da trên tay đã như chớp hạ xuống Rầm! Tiêu Kỳ bị roi đánh bay, đập vào vách tường. Trên ngực gã đã vẽ ra một vết thương kinh người, nhất thời máu chảy như trút. Gã chịu đựng đau đớn, khó khăn bò dậy.

“Sau này đừng bao giờ xem lời ta như gió thoảng qua tai.” Khẩu khí của Ấp Thần vẫn lạnh như băng, “Mang vương hậu đi, không cho ai chạm vào nó. Phái một tiểu đội ở lại trông chừng, tất cả những người khác rút khỏi thành.”

Y ra lệnh xong lập tức quay đầu rời khỏi, ánh mắt cơ hồ cũng không thèm dừng lại trên người Bích Dương.

Tiêu Kỳ lưu luyến nhìn Bích Dương một cái, kéo thân thể bị thương lao đảo rời đi. Kết cục của gã đã bày ra trước mắt, những tên Bạch hồ khác cũng không dám vượt quá, cung kính đưa Bích Dương ra ngoài.

Bích Dương bị dẫn tới trên xe ngựa. Nó vui mừng phát hiện ách phụ cũng ở đây. Bà chẳng những giữ được một mạng mà còn được Ấp Thần cho phép ở lại bên cạnh Bích Dương.

Đoàn xe theo phương hướng xa lạ mà đi. Bích Dương không biết chính mình bị dẫn đến đâu. Nó chỉ có thể chống cằm lên bàn tay, mê mẩn nhìn cảnh sắc hai bên đường qua khung cửa sổ nhỏ hẹp.

Trước đoàn xe là binh lính, giữa đoàn là đội phụ trách lương thảo, cuối đoàn là tù binh và tài vật cướp được. Tiếng ngựa hí từ phía sau bỗng truyền đến, tiếng vó ngựa lộc cộc từ từ gần hơn, Bích Dương quay đầu nhìn lại. Ấp Thần cười một tuần mã màu xám tro đón gió mà đến. Mái tóc màu bạc của y lóe ra quang mang chói mắt, như thần ma vờn bay trong gió.

Ấp Thần như một trận cuồng phong, lướt qua bên người Bích Dương. Ánh mắt Bích Dương đuổi theo thân ảnh của y, nhìn y lẫn vào đoàn xe phía trước.

Từ trước đến nay, Ấp Thần là người duy nhất không nhìn Bích Dương; mà châm chọc chính là, y cũng là người duy nhất khiến Bích Dương nhìn đến không chớp mắt. Khí chất điên cuồng cao ngạo trên người y, đối với Bích Dương mà nói, có thể coi như là một thứ lực hấp dẫn trí mạng.

Hai ngày sau, Bích Dương bị đưa vào một tòa thành hoa lệ. Nhưng nơi này cũng không phải là thủ đô của Ngân hồ, mà chỉ là một trong những hành cung của Ấp Thần. Nó cũng không hề bị đối đãi như tù binh, mà được sắp xếp vào ở trong một tiểu viện u nhã, mà người hầu bên cạnh nó cũng chỉ có ách phụ kia. Ngoại trừ bà, Ấp Thần cũng chỉ phái thêm năm thị vệ canh giữ nó.

Ấp Thần không muốn nó, thậm chí còn chưa từng tới nhìn qua nó một chút. Tựa hồ đối với người có diễm danh ‘Đệ nhất mỹ nhân Phù U giới’ như nó, y không có chút hứng thú nào; nhưng y lại để đối phương ở trong hành cung của mình, hưởng sự đãi ngộ như thượng khách. Những người biết chuyện này đều không hiểu vị để vương trẻ tuổi này nghĩ cái gì, đương nhiên người có suy nghĩ đơn giản như Bích Dương lại càng không rõ.

Nhưng nó cũng không phải không hiểu thân phận tù binh hiện giờ của mình. Đối với thế giới bên ngoài, sự hiểu biết của nó là rất nông cạn. Nó chỉ biết mẫu thân mình đã chết, nam nhân mà mình có cũng đã chết. Hôm nay nó lại nằm trong tay Ấp Thần, đối phương đối đãi ra sao với nó, nó căn bản đều không quan tâm.

Không nói lời nào, không tranh giành, không phản kháng; đây chính là ý niệm sinh tồn của Bích Dương. Trên cơ bản, nó không mấy khác biệt với một con búp bê xinh đẹp không có linh hồn.

Trong khoảng thời gian bị giam cầm này, Bích Dương không cách nào lấy được tinh khí để bổ sung cho chính mình; làm nó lại như biến thành tượng gỗ, ngăn cách với thế giới bên ngoài như hồi còn ở trong thâm lâm. Cả ngày nó chỉ ngồi với bộ dáng uể oải, ngắm những đám mây thiên biến vạn hóa trên bầu trời đến gần người. Không biết từ khi nào, mỗi khi phía chân trời đen kịt treo lên vàng trắng tròn thương lãnh (ánh xanh lạnh lẽo), nó sẽ bắt đầu nhớ tới con người kim sắc lãnh đạm như ánh trăng kia.

Cặp mắt kia cho tới bây giờ chưa từng liếc nó lấy một lần, hình ảnh của nó dường như chưa bao giờ lưu lại trong mắt người kia, dù chỉ là trong chốc lát. Nếu người đó có liếc mắt nhìn nó một cái, thật là... tốt biết bao.

Trong lòng nó nảy sinh một thứ cảm giác kì lạ – cảm giác đó như có tên là khát vọng. Mặc dù đây không chỉ là ý niệm nhanh chóng biến mất, nhưng đây thực sự là khát khao đầu tiên của nó trong cuộc đời này.

Nhưng nó cũng chỉ có thể dựa vào tay vịn bạch ngọc, hành động không chút nào thay đổi.

Ách phụ đưa bữa trưa từ thiện phòng (phòng bếp) đến. Hôm nay trù tử làm việc chậm chạp, làm trễ không ít thời gian. Bà bưng thức ăn, vội vội vàng vàng đi vào tiểu viện. Khi đi qua tiểu hoa viên, bà lơ đãng phát hiện một bóng người đang đứng nghiêm trang dưới tàng cây.

Là Áp Thần?

Ách phụ không hiểu vì sao y lại xuất hiện ở đây, rồi nhanh chóng bà phát hiện ra rằng đối phương đang si ngốc nhìn phía trước. Theo tầm mắt y nhìn lại, bà phát hiện bên cạnh tay vịn bạch ngọc trổ hoa trên lầu hai có một mỹ nhân lục phát (mái tóc màu xanh lục) đang chống tay lên má, nhìn con chim nhỏ trên bầu trời mà hơi mỉm cười.

Áp Thần mê mẩn nhìn nó, dường như cả đời này vĩnh viễn cũng nhìn không đủ.

Trong lòng ách phụ kinh ngạc đến không nói nên lời. Bà cũng giống như những người khác, vẫn cho rằng Áp Thần căn bản không thèm để Bích Dương vào mắt. Nhưng hôm nay nhìn thấy cảnh này, bà mới hiểu được – Thì ra Áp Thần đã sớm si mê Bích Dương rồi! Nhưng y lại có thể nhẫn nại, không đụng tới đối phương một chút, điều đó làm bà cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Nhưng nếu Áp Thần không muốn thừa nhận mình thích Bích Dương thì bà cũng không thể mạo hiểm phơi bày.

Ách phụ cơ trí (thông minh) xoay người, lựa chọn một con đường khác mà trở về. Trở lại viện tử của Bích Dương, ách phụ đem cơm trưa đưa đến lầu hai. Bích Dương mặt ủ mảy chau nhận lấy, đem bàn cơm để trên tay vịn, một miếng một miếng cố sức ăn.

Ách phụ bên cạnh hầu hạ nó dùng cơm, vừa lặng lẽ quan sát Áp Thần đang ẩn mình trong trong bụi cây xa xa. Áp Thần nhất định là mỗi ngày đều chạy đến đây nhìn lên Bích Dương a... Bà suy đoán.

Cặp mắt kim sắc của Áp Thần vốn đang chăm chú nhìn Bích Dương, đột nhiên lại nhòm chằm chằm vào bà. Trong lòng ách phụ cả kinh, nhìn Áp Thần hắt đầu rời đi.

Sắc mặt Áp Thần âm trầm trở lại trong thư phòng. Kỳ thực ngay từ lúc ách phụ núp ở phía sau hoa viên, y đã phát hiện sự tồn tại của đối phương. Nếu không phải tham lam nhìn kiêu nhan của Bích Dương, y thật muốn giết bà diệt khẩu ngay lúc đó.

Áp Thần phiến muộn siết chặt bàn tay. Khát vọng của y đối với Bích Dương tuyệt đối không thể để cho ngoại nhân biết. Mỹ mạo của Bích Dương có thể dễ dàng đưa tới một cuộc chiến tranh, những tộc trưởng khác đều biết y bắt bắt vương hậu của Kim hồ tộc làm tù binh, đã bắt đầu rục rịch muốn phái binh đến đây để cướp đoạt. Đại nghiệp thống nhất còn chưa hoàn thành, y phải loại bỏ tư tình, quyết không thể để cho Bích Dương trở thành chướng ngại của y!

Giữ Bích Dương lại bên người chỉ có thể rước lấy phân tranh không cần thiết; mà biện pháp giải quyết chỉ có một... Áp Thần nắm lấy cây bút trên bàn, nhanh chóng viết xong một phong thư.

“Người đâu!”

“Có.”

“Thỉnh Tả tướng quân tới gặp ta, Bích Dương công tử ngày mai ra khỏi thành, để cho phó nhân chuẩn bị một chút. Ngoài ra, đem phong thư này đưa đến thủ phủ Hồi hồ tộc. Nhanh lên.”

“Vâng.”

Tiểu binh lĩnh thư lui xuống, đúng lúc có một nam tử tà khí vào cửa. Hắn tên Dịch Phiến, là biểu huynh của Áp Thần, cũng là trợ thủ đắc lực của y. Hắn nghe được nửa câu sau của Áp Thần liền nắm được kế hoạch của đối phương.

“Đại vương, ngài tính đem Bích Dương công tử đưa cho Hôi hồ tộc sao?” Dịch Phiên híp nửa đôi mắt phượng, tự tiểu phi tiểu.

“Đúng thì sao?” Về mặt Ấp Thần lạnh lùng không khác lúc trước.

“Ân... Đại vương anh danh (tài giỏi, sáng suốt), cái này đúng là biện pháp tuyệt diệu.” Dịch Phiên ngênh ngang ngồi xuống ghế bát tiên, cười tà phân tích, “Hôi hồ mới quy hàng chúng ta, ngài lại đem đệ nhất mỹ nhân của yêu hồ tộc chúng ta tặng cho bọn họ; thứ nhất có thể lôi kéo nhân tâm, bày tỏ thành ý; thứ hai... Tất cả tộc trưởng đều mơ ước Bích Dương công tử, ngài đem nó giữ lại chỉ tổ dẫn đến tranh chấp. Nhưng hôm nay ngài khách khí tặng nó đi, Hôi hồ coi như không muốn cũng phải nhận lấy. Vừa có thể hất củ khoai nóng bỏng tay này đi, vừa có thể tạo uy tín. Biện pháp này quả là nhất cử lưỡng tiện. Tuyệt diệu a tuyệt diệu...”

Hắn hi hi ha ha nói xong, lại thấy vẻ mặt Ấp Thần vẫn như khúc gỗ (ý chỉ không có biểu tình gì), nhìn như không quan tâm đến chuyện này. Nhưng Dịch Phiên hẳn là ai? Hắn và với Ấp Thần đã luôn ở chung với nhau từ nhỏ, tính tình đối phương hẳn cũng nhất thanh nhị sở (hiểu rõ như lòng bàn tay), sao có thể không nhìn ra đáy mắt y đang chấn động không nhỏ chứ?

“Bất quá, Đại vương a... Chẳng lẽ ngài không cảm thấy có chút đáng tiếc sao?”

“Đáng tiếc cái gì?” Ấp Thần cố ý dùng khẩu khí lãnh đạm hỏi ngược lại.

“Ta chưa từng thấy đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết à nha. Ngài nhốt nó cũng thật kín kẽ chu đáo a... Nhưng ta nghe nói, tất cả những người thấy qua mỹ mạo của nó đều bị mê... Có thật không?”

“Thật thì thế nào?” Khóe miệng Ấp Thần rõ ràng hơi chút giật giật.

“Ta thấy thật xúc động a! Chẳng lẽ Đại vương đối với nó một chút cũng không động tâm? Có thể coi là ngài không động tâm... Khó có dịp thu được vào tay một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, đừng cũng không đừng được một chút đã phải chấp tay tặng cho người ta, không phải rất đáng tiếc sao?”

Ấp Thần biết hẳn muốn thử dò xét mình, nếu như lúc này y tức giận thì đã đúng như ý nguyện của hắn rồi. Dịch Phiên ngoài mặt trung tâm (trung thành), nhưng ai biết trong lòng hắn có tâm tư nào khác hay không? Thân là đệ vương thì không thể lộ tâm sự với bất kì kẻ nào, dù là người thân cận nhất cũng phải cẩn thận đề phòng.

Ấp Thần vẫn tiếp tục duy trì khuôn mặt lạnh như băng, không chậm không giận mà trả lời “Biểu huynh, người quá lo lắng rồi. Ta một chút cũng không cảm thấy đáng tiếc.”

“Nga...” Dịch Phiên có hơi thất vọng, nhẹ nhàng nhún vai, từ trên ghế đứng lên, nói, “Đại vương, dù sao ngày mai ngài cũng đem tặng nó rồi, không biết bây giờ có thể cho ta cơ hội được gặp nó một lần không? Ta quả thực muốn biết một chút về phong thái của đệ nhất mỹ nhân...”

“Không được.” Ấp Thần lập tức cự tuyệt.

“Ách... Tại sao?” Dịch Phiên cố làm ra vẻ hoang mang nghi hoặc.

Ấp Thần nguy hiểm híp mắt lại, lạnh lùng uy hiếp, “Không được là không được, mệnh lệnh của ta không cần lý do.”

“Vâng, vi thần biết tội.” Dịch Phiên biết mình chọc giận y, vội vàng chủ động nhận tội. Vừa vặn lúc này Tả tướng quân được Ấp Thần gọi đã đến; Dịch Phiên thấy Ấp Thần cũng không muốn mình ở lại đây nữa, biết điều mà rời khỏi.

Binh lính phụng lệnh đưa tin vừa tới đến cửa thành, liền bị Tiêu Kỳ nghe được phong thanh gì đó chặn lại.

“Đại vương có phải muốn đưa vương hậu của Kim hồ vương đi không?” Gã lo lắng hỏi.

“Đúng vậy.”

“Đưa đi nơi nào?”

“Ta nào biết... Đại khái là đến Hôi hồ tộc.” Tiểu binh kia nhìn thần sắc lo âu của Tiêu Kỳ, thở dài nói, “Người nên chết tâm đi, người đó không phải là người mà người có thể đụng.”

Các đồng liêu cũng biết, Tiêu Kỳ đã bị Bích Dương mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Kể từ lần thất thủ đó, gã như người mất hồn, cả ngày chỉ nghĩ cách thu nó vào tay.

Tiêu Kỳ không nói lời nào, chỉ không cam lòng mà nắm chặt tay lại. Tiểu binh lại muốn an ủi gã, “Người mà có bộ dạng như thiên tiên đó, tồn tại chỉ là rước lấy tai họa mà thôi. Nó không phải là người mà chúng ta có thể đến gần; người thừa dịp này mà sớm quên nó đi. Ân?”

Tiêu Kỳ vẫn không lên tiếng, tiểu binh vỗ vỗ bờ vai gã, tự ý bỏ đi. Tiêu Kỳ bóp tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u.

Gã sẽ tuyệt đối không chết tâm (mất hi vọng)!

Đêm đã khuya, ách phụ thổi tắt ngọn nến trên bàn, chuẩn bị về phòng ngủ. Đại môn đang đóng chặt đột nhiên mở ra, Tiêu Kỳ về mặt bạo lệ (hung ác, tàn nhẫn) xông vào. Ách phụ đang muốn kêu lên liền bị một chưởng đánh ngã. Bả khếp mắt, ngất xỉu ngay lập tức.

Tiêu Kỳ sải bước xông lên lầu hai. Bích Dương giu xiu nằm lý trên giường, thấy gã tiến vào cũng không có khí lực mà trốn. Tiêu Kỳ rống lên một tiếng, bổ nhào vào xé rách quần áo của nó, điên cuồng gặm cắn cắn cổ trắng nõn của nó.

Bích Dương rên rỉ, nắm đấm không có chút khí lực liên tục bổ lên ngực gã. Tiêu Kỳ bị tiếng kêu thống khổ ầm ầm dục tình của nó trên chóc, càng thêm kích động. Gã không thèm quan tâm đến cái gì nữa, nhanh chóng cởi y phục của mình ra, đem dục vọng nóng hổi nhét vào cái miệng nhỏ nhắn kiều diễm của đối phương.

Bích Dương đã lâu chưa được nếm mỹ vị này, cái miệng lập tức như khát khao mà hấp dục (mút) nó.

“Nga... Người đúng là tao hóa!” Tiêu Kỳ bị hấp đến không thể khống chế, không nhận được buột miệng mắng to, “Đáng chết! Tao hóa! Ta sẽ chết trên người người!”

Gã nhanh chóng rút ra tính khí đã ứọt nhẹp, đẩy ngã Bích Dương, nắm bấp đùi trắng nõn thon dài của nó, gác một bên lên vai, lập tức bài khai tiểu huyết kiều nộn (mềm mại) của nó ra, động thân đi vào.

“Ô... ô...” Bích Dương kêu lên vui sướng, cái cảm giác được lấp đầy này thật sự quá tuyệt vời. Nó liền chết cố sức thít chặt nhục huyết, tham lam hấp trụ cự vật nóng bỏng kia.

Tiêu Kỳ liền mạng đầy mộng. Cảm nhận được gã cuồng sáp (điên cuồng cắn rút) trong cơ thể, Bích Dương sung sướng lẳng khiêu (kêu một cách *** dâng), hậu đình phối hợp với gã mà lúc buông lúc chặt, lúc đóng lúc mở. Tiêu Kỳ bị nó hấp đến thiếu chút nữa là phun ra. Gã nhịn xuống khoái cảm kinh khủng kia, càng thêm thô bạo ra vào trong cơ thể nó.

“A, a, a, a ân...” Bích Dương kêu đến mất hồn, chủ động nâng eo cao hơn để gã xuyên vào sâu hơn.

“Tiện nhân! Ta thao chết ngươi! Tiện nhân!” Tiêu Kỳ vừa mắng vừa xoay mông, “Nói! Ta thao ngươi có thoải mái không?”

“Thoải... Thoải mái... A...” Bích Dương hưng phấn kêu. Tiêu Kỳ mệt đến đầu đầy mồ hôi, đành phải buông bấp đùi nó xuống. Bích Dương lui người về sau, ngồi đối diện với gã, hai chân mở ra. Một tay Tiêu Kỳ nắm tính khí của mình, tiếp tục thẳng lưng, đâm nhẹ vào cơ thể Bích Dương.

Bích Dương vô cùng bất mãn với kích thích yếu ớt như vậy. Hai tay nắm nam căn của đối phương, xê dịch cái mông nhỏ, cầm vật thể to lớn kia chọc vào chính cơ thể mình.

“Nga... Người đúng là tao hóa *** dâng!” Tiêu Kỳ ngoài miệng mắng, phân thân cũng không tự chủ được mà chôn trong nhục huyết nhỏ hẹp nóng bỏng của nó, không chịu ra ngoài. Bích Dương thở hào hển, vịn vào bả vai rắn chắc của gã, chủ động ngoi lên trên đùi gã, lay động mông.

Tiêu Kỳ bị nó kích thích đến muốn điên lên, hai tay nắm lấy cái eo thon nhỏ của Bích Dương, để nó hút chặt nam căn của mình, thỏa sức lắc lư lay động; ngoài miệng gã vẫn mắng nó không ngừng, “Tiện nhân chết tiệt! Tao hóa! Nga... Lão tử tao chết người!”

Mỗi lần mắng một tiếng gã liền thẳng lưng một lần, đâm vào càng thêm sâu. Bích Dương nhắm hai mắt. Nó cảm giác như mình đang cưỡi trên lưng ngựa, thân thể nóng hừng hực bên dưới không ngừng chuyển động; nơi kết hợp dưới hạ thể vừa nóng vừa thoải mái, từ từ được lấp đầy... Thật thoải mái... Nó đưa ra một tay bộ lộ tính khí của mình, để hạ thân càng thêm nóng bỏng. Trong lòng nó muốn đối phương nhanh chóng bắn ái dịch vào cơ thể mình, vì vậy càng ra sức lay động, thần trí mơ hồ kêu lên, “Thoải mái... Thật thoải mái... Cho ta... A...”

Hạ phúc của Tiêu Kỳ cứ rút liên tục, rốt cục không chịu được nữa mà phun ra ngoài. Bích Dương liền chết co chặt hậu đình, hút ngọc lộ của gã đến không thừa một giọt, tinh khí đã mất hết cuộc cũng trở lại trong cơ thể nó.

Ách phụ khó khăn tỉnh lại, nghe được nhiều tiếng lằng ngăm truyền đến từ trên lầu hai. Bà biết Tiêu Kỳ đã xâm phạm Bích Dương rồi. Bà lo lắng bỏ dậy, vọt ra ngoài cửa.

Năm thị vệ ngã ngoài sân, xem ra đều bị Tiêu Kỳ hạ độc thủ. Ách phụ che vết thương trên ngực do Tiêu Kỳ gây ra, liều mạng chạy trốn, rốt cục gặp một thị vệ tuần tra...

Bích Dương đã lâu chưa được tinh khí bồi bổ, hôm nay gặp được Tiêu Kỳ sao có thể không tận tình hút cho đủ? Cái miệng nhỏ nhắn tham lam phía dưới của nó cố sức hút tinh lộ của Tiêu Kỳ, làm gã gần như ngất đi.

“Hô... Hô... Hô...” Tiêu Kỳ thở hổn hển. Gã đã kiệt sức, ngay cả khí lực để mắng chửi cũng không còn, nhưng gã vẫn còn đủ tỉnh táo để biết mình không thể ở lại. Run rẩy từ giường đứng lên, gã cố gắng lấy y phục khoác lên người. Bích Dương ngồi ở trên giường, khuôn mặt ngơ ngàng nhìn gã. Dần dần, Tiêu Kỳ bình ổn được hơi thở, chậm chạp quay đầu lại nhìn Bích Dương, vẻ mặt mâu thuẫn.

Nó đúng là người mà gã không thể có được; chính mình hôm nay lại đụng đến nó, đã chắc chắn là tử lộ. Trong mắt Tiêu Kỳ hiện lên quang mang tàn độc. Nếu gã không thể có được Bích Dương thì người khác cũng đừng hòng có được!

Tay gã hiện ra yêu khí màu tím, móng tay bén nhọn biến dài trong nháy mắt. Bích Dương ngạc nhiên nhìn cảnh tượng kỳ dị này. Đáy mắt Tiêu Kỳ hiện lên sát ý khiến nó nổi lên bản năng đề phòng.

“Mỹ nhân của ta... Cùng chết với ta đi!” Tiêu Kỳ đột nhiên vung tay về phía nó. Bích Dương sợ hãi kêu một tiếng lui về phía sau, tránh được móng vuốt sắc bén của gã.

Tiêu Kỳ đỏ mắt đuổi theo. Bích Dương bực chán chạy ra lộ thai. Tiêu Kỳ âm hiểm cười, đi tới chỗ nó. Bích Dương ngoảnh đầu, nhìn phía dưới lầu hai, lại quay lại hoảng sợ nhìn Tiêu Kỳ.

“Tiểu mỹ nhân... Thay vì để Đại vương đem người đưa cho tao lão đầu của Hôi hồ tộc kia, không bằng cùng ta chết ngay bây giờ đi...” Tiêu Kỳ điên cuồng cười nói. Sau lưng Bích Dương là tay vịn, không thể lui lại được nữa. Móng trên hai bàn tay Tiêu Kỳ đã biến dài ra, chuẩn bị nhào tới.

Sau lưng Bích Dương bỗng nổi lên một trận gió cuộn cuộn, vèo một tiếng, một bóng đen cao lớn từ dưới nhảy vọt lên, rơi vào phía sau nó. Vẻ tươi cười trên mặt Tiêu Kỳ biến mất trong nháy mắt, hai mắt trừng lớn.

Một cánh tay cường kiện vòng trước ngực Bích Dương. Nó ngạc nhiên quay đầu nhìn – là Áp Thần!

Áp Thần nhìn thẳng Tiêu Kỳ trước mặt, đánh ra một chưởng. Tiêu Kỳ kêu thảm một tiếng, bị chưởng phong đánh bay vào phòng trong, thậm chí phá cả cửa, lăn xuống thang lầu. Mấy tên thị vệ đã ở dưới chờ sẵn gã. Mặt không chút biểu tình, bọn họ giơ đại đao lên, đồng loạt chém xuống...

“A –!!”

Tiếng thét cực kỳ bi thảm chói tai truyền đến từ lầu dưới. Bích Dương nghe được mà mao cốt tung nhiên (sợ đến nổi da gà), toàn thân run lên. Ấp Thần từ sau ôm lấy nó, thân thể ấm áp vây lấy nó. Bích Dương chôn trong ngực y, cảm thấy sự an tâm mà trước nay chưa từng có.

Ấp Thần ôm chặt lấy nó, từ lầu hai nhảy xuống. Bọn thị vệ kéo thi thể bị chém đến đầy máu từ trong phòng ra ngoài.

“Dem gã đi xử lý, phòng cũng sửa sang lại một chút.” Ấp Thần phân phó xong, ôm Bích Dương bước nhanh đi ra ngoài, lướt qua ách phụ đang canh giữ ngoài sân.

Cả khuôn mặt Bích Dương vùi vào trước ngực y, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn y. Ánh mắt Ấp Thần vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước, không thèm đem mắt đặt trên người nó. Bích Dương thất vọng, cúi đầu xuống.

Ấp Thần đưa nó đến một gian phòng, đặt nó trên sàng phôi (đệm giường) mềm mại rồi nhanh chóng xoay người rời khỏi. Bích Dương vô ý thức kéo tay y. Trong lòng Ấp Thần chấn động, thân hình cứng đờ. Bích Dương lập tức phát hiện chính mình đã làm một hành động quá phạm, vội vàng buông tay, khiếp đảm cúi đầu.

Ấp Thần cảm giác bàn tay nhỏ bé mềm mại kia đã buông tay mình ra, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng chỗ sâu trong lòng lại nảy lên chút mất mát nho nhỏ. Y rất muốn nhắc chân rời đi, nhưng không biết sao hai chân y lại như thiết khối, không chịu nghe lời. Qua hồi lâu, y rốt cuộc xoay người, lần đầu cùng Bích Dương mặt đối mặt. Bích Dương xoắn xoắn tay mình, ngẩng đầu nhìn y.

Ấp Thần ngồi xuống, vẻ mặt bình tĩnh nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nó; chỉ có chính y mới biết, ***g ngực mình kích động đến mức mơ hồ đau đớn. Bích Dương hơi hé môi, dùng ánh mắt e lệ và lấy lòng nhìn y. Đối mặt với nó trong khoảng cách gần như vậy làm Ấp Thần một lần nữa cảm nhận sâu sắc rằng nó đúng là mỹ lệ đến mức làm người ta như muốn nghẹn thở.

Cho tới bây giờ y chưa từng nhìn thấy một đôi mắt trong veo đến thế. Thiếu niên này đã bị nam nhân ôm qua, vì sao còn có thể giữ được ánh mắt thanh thuần đến vậy? Ấp Thần bị đôi mắt xanh thẳm như biển trời, lại trong veo thấu suốt như dòng suối của nó làm mê hoặc. Y vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt phần nộn của nó. Ngón tay y sờ trớn môi nó; đôi môi phần hồng đang mím chặt dần buông lỏng. Ấp Thần say mê nhượng người lên, ngậm lấy đôi môi hé mở như đang mời gọi.

Ngọt quá... Thơm quá... Ấp Thần tham lam hôn sâu hơn, đem đầu lưỡi dò xét trong miệng nó, mút vào mặt dịch trong miệng đối phương.

Nụ hôn của y mang theo chút gì đó như ý muốn xâm chiếm, rồi lại vô cùng ôn nhu, cơ hồ không mang theo chút dục vọng nào. Y ôm vai Bích Dương, bàn tay vuốt ve lên mái tóc lục sắc của nó. Bích Dương đã yêu cảm giác được sủng nịch được che chở này. Nó ôm chặt đối phương, khép chặt môi, cùng y chơi đùa hôn môi.

Hai người không ngừng thay đổi góc độ hôn, dường như muốn nếm hết tất cả mùi vị trong miệng đối phương.

Chân đang đạp trên người Bích Dương bỗng trượt xuống. Nó bị *** câu dẫn, lập tức đem thân thể mềm dẻo xích lõa của mình tiến vào ***g ngực y, hai điểm đứng thẳng đối khát trước ngực nó cách một lớp y phục cọ sát vào người đối phương.

Ấp Thần cảm giác hạ phúc của mình dấy lên nhiệt độ không bình thường, lập tức sợ hãi đẩy nó ra. Ấm áp bao quanh mình bỗng rời xa, Bích Dương như bị dội một gáo nước lạnh, kinh ngạc thở hổn hển nhìn y.

Ấp Thần không ngừng cảnh cáo bản thân – không thể đụng vào nó! Tuyệt đối không thể đụng vào hắn! Thân thể Bích Dương sẽ làm y nghiện, sẽ làm y mê muội; một khi ôm nó, chính mình sẽ vạn kiếp bất phục! Lý tưởng của y còn chưa được thực hiện. Y muốn thống nhất Phù U giới! Mà Bích Dương là quân cờ trọng yếu nhất của y, y không thể để con cờ này làm hỏng dã nguyện chân mình!

Bây giờ tuyệt đối không phải lúc đoạt lấy nó! Vì giang sơn, vì sự nghiệp, y thà buông mỹ nhân duy nhất có thể làm y hôn khiên mộng nhiều (thần trí điên đảo) này!

Áp Thần không nhìn lại nó thêm lần nữa. Y đứng lên, bước nhanh rời đi.

Bích Dương ngồi yên trong gian phòng trống rỗng, nhìn nơi Áp Thần biến mất, trong lòng nổi lên từng cơn khổ sở, cổ họng cũng như mắc phải một thứ gì đó cứng rắn không sao nuốt xuống được. Loại cảm giác này vì sao nó lại quen thuộc đến vậy? Từ khi nào mà nó đã cảm thấy như vậy?

Đúng rồi...Thời điểm trong thâm lâm, khi mẫu thân đến thăm nó. Khi nàng rời đi, bản thân nó sẽ cảm thấy thật khó chịu, thật thống khổ...

Trừ mẫu thân ra, Áp Thần là người duy nhất có thể làm nó sinh ra loại cảm giác này.

Điều này nghĩa là gì? Nó cũng không rõ ràng...

6. Chương 5

Năm chiếc mã xa hợp thành một xa đội đi xuyên qua hẻm núi chật hẹp hiểm trở, cuồng phong gào thét trên không trung, cát bụi đỏ ngầu cuộn cuộn nổi lên. Vùng này không thuộc về bất kì một tộc đàn nào, không ai có nhiệm vụ bảo vệ thương lữ qua nơi này, vì vậy bốn phía đều ẩn chứa nguy hiểm, nhưng đây là con đường bắt buộc phải đi nếu muốn đến Hôi hồ tộc, không còn sự lựa chọn nào khác.

Ở giữa đoàn xe, sau cửa sổ lộ ra một cái đầu nhỏ.

Cái cảm nhỏ của Bích Dương áp vào song cửa, tò mò nhìn vách đá dốc đứng hai bên. Ách phụ ngồi bên cạnh nhanh chóng kéo nó về, vẻ mặt bối rối lắc đầu khua tay, tựa như đang nhắc nhở nó không nên tùy tiện lộ mặt ra ngoài. Bích Dương kéo kéo áo lông trắng trên người, nhằm chán nửa tựa vào nệm *** (đệm mềm) thêu tơ vàng.

Xa đội đến gần đoạn hẻm hẹp nhất, bỗng nhiên vài bóng đen quỷ dị xuất hiện hai bên vách núi. Trên lưng ngựa, một nam nhân áo đen ngạo nghễ nhìn xa đội bên dưới. Một đầu tóc đỏ như lửa cháy y hệt tử thần, vũ động theo từng giai điệu giết chóc trong gió.

Nam nhân vung tay lên, kỵ binh phía sau ngay lập tức thúc ngựa chạy xuống hẻm núi, đội thị vệ trước xa đội kinh hãi thất sắc. Thấy bọn kỵ sĩ tóc đỏ như lửa, ngân hồ đứng đầu hét lớn một tiếng, “Là Xích hồ! Nghênh chiến!”

Bọn thị vệ vội rút kiếm, cùng Xích hồ chém giết, tiếng gào thét nổi lên bốn phía, cát bụi cuộn cuộn không dứt trên con đường hẹp.

Bích Dương đang ngồi trong xe ngựa nghe được tiếng hỗn loạn bên ngoài, đang muốn ló đầu ra ngoài nhìn liền bị ách phụ nhanh tay lẹ mắt túm về. Bích Dương không biết nguy hiểm sắp ập xuống, chỉ đành mù mờ ngồi trong xe, lắng nghe âm thanh chém giết bên ngoài.

Một thanh âm lo âu vang lên, “Mau trở lại!”

Bích Dương nghe được xa phu kêu lên một tiếng, liền quay đầu lại. Xe lùi vài bước trước mặt đường gập ghềnh, phía trước liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Xa ngựa bỗng dừng dừng lại, cửa xe mở ra, đầu xa phu tựa như quả bóng da lăn lông lốc vào vào phía trong. Ách phụ bị dọa đến thét chói tai.

Rốp! một tiếng, một bàn chân đi giày đen giẫm vỡ cái đầu người, máu tươi và não văng tứ tung. Ách phụ ôm Bích Dương co rút trong góc, toàn thân run rẩy không dứt. Hắc y nam tử nghiêng người vào buồng xe, thô bạo túm lấy ách phụ lên.

“A...” Bích Dương đang muốn đưa tay cứu dường mẫu, nam nhân đã tàn nhẫn ném phụ nhân yếu ớt ra ngoài xe.

Xích vương thu hồi thanh kiếm dính máu trên tay, một tay nắm lấy cầm Bích Dương. Phần lớn những người gặp Bích Dương lần đầu tiên đều lộ ra vẻ mặt kinh diễm, nhưng hắn chỉ lộ ra nụ cười lạnh trên đôi môi mỏng, đột nhiên áp đảo Bích Dương.

Y phục trên người bị xé rách thô lỗ, lộ ra cái cổ bị nam nhân khoát găm cắn. Tâm trạng Bích Dương phập phồng, như tượng gỗ nằm dưới thân nam nhân, hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm lên mũi xe...

Trình sát chạy nhanh vào thư phòng, thở hồng hộc bẩm báo, “Đại vương! Xa đội của Bích Dương công tử gặp tập kích ở ‘Xích sa cốc’! Xích hồ đã bắt công tử đi!”

“Cái gì?” Mi tâm vốn lãnh khốc của Ấp Thần giờ giật giật, ném địa đồ trong tay xuống.

Trình sát tiếp tục báo cáo, “Nghe bọn thị vệ chạy trốn được nói, Xích vương tự mình xuất hiện, hấn bỏ lại tất cả tài vật chúng ta cho Hôi hồ, chỉ mang Bích Dương công tử đi mất.”

Ấp Thần cuồn cuộn ngập trời, nhưng y cũng che giấu vẻ kinh hoàng vừa nãy, nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh lạnh lùng trên mặt.

Địch Phiên vừa nhận được tin cũng chạy tới. Hấn ra hiệu cho trình sát tiếp tục đi thu thập tin tức, chính mình và Ấp Thần ở lại thư phòng thương lượng đối sách.

“Vương, ngài cho rằng ý đồ Xích vương là gì?”

“Đơn giản là muốn phá hỏng sự liên kết giữa ta và Hôi hồ.” Ấp Thần lạnh nhạt nói.

“Đúng, Xích vương luôn luôn bất mãn với việc Hôi hồ quy thuận chúng ta, ngài đem Bích Dương công tử tặng cho Hôi hồ lại càng chọc giận hấn. Chiêu này của Xích vương đủ ngoan (tàn nhẫn, lợi hại), lần hành động này không thể nghi ngờ là muốn tuyên chiến với chúng ta. Đại vương, muốn phái binh sao?”

“Không, trước mắt không phải là thời cơ tấn công Xích hồ tốt nhất.” Ấp Thần có suy tính của chính mình. Thế lực của bọn họ và Xích hồ ngang nhau; mặc dù y nắm chắc có thể đánh chiếm Xích hồ, nhưng không muốn quân đội của mình phải tổn thương nặng nề. Kế hoạch của y là bắt hết những tộc nhỏ, sau đó tập trung tinh lực, một lần có thể đánh tan Xích hồ.

“Nếu như... cùng Hôi hồ liên thủ thì sao?” Địch Phiên có ý nghĩ khác.

Ấp Thần nhướng mày, “Nói nghe một chút.”

“Đường biên giới phía tây của Hôi hồ và Xích hồ tương liên, so với chúng ta qua đó đánh thì tiện lợi hơn rất nhiều. Hơn nữa Hôi hồ vừa kết liên minh với ta, đây cũng là cơ hội cho bọn họ biểu đạt thành ý. Hơn nữa Xích hồ dám can đảm cướp đi ‘lễ vật’ của họ... Ta không tin Hôi hồ sẽ không hợp tác.”

Đề nghị này Địch Phiên quả là rất tốt, nhưng Ấp Thần vẫn lo lắng, “Xích hồ dám cướp người, có thể thấy bọn chúng tin chắc mười phần là sẽ thắng. Nếu chúng ta tùy tiện phái binh tấn công, bọn chúng tuyệt đối có thể lấy Bích Dương làm con tin.”

“Àn... Nếu như đã thương Bích Dương công tử, Đại vương cũng sẽ đau lòng...” Địch Phiên cố ý nói.

Ấp Thần biết hấn lại đang thử dò xét. Y lạnh lùng cười, thanh âm không mang theo chút tâm trạng lại ẩn chứa sát ý, “Thân hệ (tác dụng của) Bích Dương vốn là lợi ích của phe ta và Hôi hồ tộc. Nếu nó chết trong trận hỗn chiến, chúng ta cũng khó nói với Hôi hồ tộc; hơn nữa cũng sẽ bị những tộc khác giễu cợt, ngay cả đưa một ‘lễ vật’ cũng không xong. Ấp Thần ta sau này sao còn có thể đứng trong Phù U giới? Địch Phiên, mau thu hồi những trò khôn vặt của người lại đi, đừng tùy tiện phỏng đoán tâm tư của ta.”

“Đại vương giáo huấn rất đúng, hạ quan biết tội.” Địch Phiên vội vàng nhận tội. Xem ra hấn đã đánh giá quá cao tầm quan trọng của Bích Dương đối với Ấp Thần; cũng quá coi thường phách tâm (tư tưởng xưng bá) của Ấp Thần rồi. Đối phương không phải là loại người bị sắc đẹp mê hoặc; sự nhẫn nại và nghị lực của y vượt xa người bình thường, cộng thêm mưu kế quân sự xuất sắc và khả năng luôn giữ đầu óc tỉnh táo, một vị để vương hoàn mỹ như vậy mới có thể giữ vững địa vị, không bị dao động.

Ấp Thần hạ lệnh, “Trước phái sứ giả đàm phán với Xích hồ, mang theo lễ vật, để cho bọn chúng chủ động thả Bích Dương ra. Nếu như không thể thực hiện được mới quyết định sau.”

“Vâng.” Kế hoãn binh sao? Địch Phiên không khỏi bội phục. Trước hết để Xích hồ cho là bọn họ yếu thế, giảm thấp phòng bị. Trên thực tế là muốn trì hoãn thời gian liên thủ với quân Hôi hồ, tìm cơ hội nhất cử

công phá(một lần đánh tan). So với tùy tiện phá binh, chiêu này của Ấp Thần mới là phương pháp tuyệt diệu.

Năm ngày sau, sứ giả của Ngân hồ đã đến được tòa thành của Xích vương.

Xích vương thị uy (ra oai) ôm Bích Dương, gặp bọn họ. Bích Dương mặc phượng bào chu hồng sắc (màu đỏ tươi) của Xích hồ tộc, đầu đội kim quan hồng ngọc, mi tâm điểm vết chu sa đỏ sẫm. Mới vài ngày ngắn ngủi, nó đã là tân vương hậu của Xích hồ. Bỗng nhiên bị dẫn đến một nơi xa lạ, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp của nó không có chút sợ hãi, cũng chẳng có bất an; chẳng qua chỉ chậm chạp nhìn sứ giả Ngân hồ quỳ gối trên thảm. Lạnh lùng, lãnh đạm, đây là cách nó tự bảo vệ mình.

Sứ giả đem lễ vật dày công chuẩn bị trình lên, cũng nói rõ mục đích mình đến đây, “Xích vương bệ hạ, Bích Dương công tử là chiến lợi phẩm của tộc ta, cũng là hạ lễ của tộc ta cho Hôi hồ. Hôi hồ tộc đang mong Bích Dương công tử đến, kính xin Đại vương nghĩ đến tình diện (tình cảm và thể diện) của tộc ta và Hôi hồ, sớm thả công tử ra.”

Xích vương chê cười, cố ý ôm Bích Dương ngồi trên đùi, đôi môi ngả ngón lướt qua gương mặt bóng loáng của nó.

“Nói gì mà chiến lợi phẩm, còn không phải là các người đoạt lấy từ tay Kim hồ sao? Ai cướp được là của người đó. Bích Dương bây giờ là vương hậu của ta, bảo Đại vương các người, có đủ can đảm thì cứ đến giành.”

“Bệ hạ...” Sứ giả khó xử khuyên nhủ, “Đại vương ta không có ý muốn khai chiến, Đại vương chẳng qua là hy vọng giữ vững quan hệ hữu hảo với quý bang, chung sống hòa bình.”

Xích vương từ trước đến nay luôn coi trời bằng vung, tự cao tự đại. Sứ giả hôm nay lại bày ra tư thái hạ người, bày ra thấp tư thái, hẳn càng thêm kiêu ngạo, cuồng vọng cười to. “Nói gì mà giữ vững hữu hảo? Sao người không nói Đại vương các người sợ ta?”

Sứ giả không nói. Hẳn nhận lệnh của Ấp Thần, phải duy trì thái độ nhu nhược hèn nhát.

Xích vương càng thêm đắc ý, “Đại vương các người đi đánh Hôi hồ Kim hồ, cũng chỉ có bọn chúng mới sợ các người, còn ta không thêm để các người vào mắt. Trở về nói cho Ấp Thần, đủ can đảm tới đánh a, ta đang chờ y.”

“Lời của Xích hồ bệ hạ, hạ quan nhớ kĩ. Hạ quan xin cáo lui.” Sứ giả thấy mục đích đã đạt được, ngẩng đầu uốn ngược rời đi.

“Thiết...” Xích vương khinh thường cười, chậm rãi cầm lấy mỹ tửu, chính mình uống trước một hớp, ngay sau đó liền nắm lấy cầm Bích Dương, đem rượu trong miệng mình đổ vào. Bích Dương bị liệt tửu làm sặc, ho khan liên hồi, kiêu nhan vốn trắng như tuyết lập tức ửng hồng.

Xích vương mê luyện vuốt ve mặt nó, nói nhỏ, “Ta sẽ không đem người giao cho bọn chúng... Người là của ta ...”

Hắn dứt lời liền vén y bào của Bích Dương lên, cởi quần nó, để hạ thân trần trụi của nó ngồi trên người mình. U huyết nhạy cảm tiếp xúc với hạ thể nóng rực của nam nhân, Bích Dương lập tức khó nhịn giãy dụa.

Xích vương kéo trường khôi (quần dài) của mình xuống tận đầu gối, nắm tính khí ma sát vào cái mông tròn lẳn của Bích Dương. Bích Dương nhét cự vật của hắn vào cơ thể mình, những âm thanh trác táng, tiếng thở gấp, tiếng gầm thét phiêu dạt trong phòng.

Bích Dương không biết mình bị bắt bao lâu, cũng có thể có người tới cứu mình hay không. Xích vương rất giống Kim Lâm và Thu Khi khi trước, sau khi đụng đến nó một lần thì luôn muốn cầu hoan với nó cả ngày lẫn đêm. Trên người Bích Dương mang theo một loại ma lực làm người ta nghiện, làm người ta phải điên cuồng.

Khi Xích vương còn đắm chìm trong thân thể Bích Dương, Ấp Thần đã sớm bắt được liên lạc với Hôi hồ. Sau khi sứ giả rời đi bốn ngày, Hôi hồ quân đã vô thanh vô tức phá tan biên phòng của Xích hồ. Xích vương lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng. Hắn vẫn cho rằng Ấp Thần sẽ đích thân phái binh, vì vậy không hề để mắt đến biên phòng phía tây. Sơ suất này của hắn đã cho Hôi hồ cơ hội.

Bất quá, hắn tự cho mình có binh hùng tướng mạnh; Hôi hồ tộc tập kích bất ngờ, Ngân hồ cũng chưa chắc tới tăng viện kịp. Hắn để Bích Dương ở lại thăm cung, chính mình tự lãnh binh ứng chiến.

Ai ngờ khi hắn vừa rời khỏi Vương cung Ngân hồ tộc cũng từ bên kia đánh tới. Xích hồ hai mặt thụ địch, ứng tiếp bất hạ (khó bề chống đỡ), chỉ đành phải chia ra hai đường, ương ngạnh chống cự.

Mọi chuyện xảy ra bên ngoài, Bích Dương đều không biết được chút gì. Quân đội ba bên đánh chừng mười ngày, chiến hỏa đã lan đến kinh thành. Quân tinh nhuệ đều đang nghênh chiến bên ngoài, hộ vệ trong kinh vô cùng yếu, quân Hôi hồ dễ dàng xâm nhập. Thiếp thân thị vệ bảo vệ Bích Dương lùi nó lên mã xa, nhanh chóng chạy từ cửa hồng vương cung.

Bích Dương ngồi trong bóng tối bên trong mã xa, dự cảm vận mệnh của mình lại sắp có chuyển biến quan trọng.

Bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng gầm gừ diếc tai nhức óc, là âm thanh dã thú tru lên. Trên đất cuồng phong nổi lên, mã xa đang chạy cũng bị gió cuốn, xoay vòng mấy cái liền bị lộn ngược sang bên cạnh.

Bích Dương té trên thảm mềm mại, nghe được tiếng chém giết quen thuộc bên ngoài, còn kèm theo cả tiếng mãnh thú gào thét đáng sợ.

Một lát sau, âm thanh dừng lại. Bích Dương đánh bạo đẩy cửa xe ra, thấy một mắt màu lục to như cái chuông đồng. Nó thở dốc vì kinh ngạc, hoảng hốt chui lại vào trong xe.

Bên ngoài có năm cự thú cao thấp đang đứng, cái cổ thật dài và hàm răng sắc nhọn, trên người không có lông, bên ngoài da phủ một màu tím tro sáng bóng. Đây là một loại long thú, vô cùng trung thành với chủ nhân, cũng vô cùng hung hăng với kẻ thù của chủ nhân. Hôi hồ tộc bắt chúng để dùng thay ngựa.

“An Đạt, lui ra.” Một giọng nam vang dội. Long thú nghe lời, lập tức thối lui. Một nam tử tóc màu xám từ bên thi thể của thị vệ Xích hồ đi ra, đi tới trước mặt Bích Dương.

Dưới ánh trăng, mái tóc xám của nam tử như biến thành màu trắng bạc, vẻ mặt hắn tuấn mỹ nho nhã, khóe miệng ẩn chứa nụ cười. Bích Dương im lặng nhìn hắn. Diện mạo nam nhân này có mấy phần tương tự như Ấp Thần, cộng thêm tuổi bọn họ tương đương nhau, màu tóc lại gần giống nhau, trong nháy mắt đó, Bích Dương đã cho là mình nhìn thấy Ấp Thần.

“Người không sao chứ?” Khanh Kha đi tới cạnh xe, quan tâm đỡ Bích Dương lên. Bích Dương cảm giác hai tay đang vịn vào vai nó mang theo chút run rẩy. Nó không hiểu ngắc đầu. Bị một đôi mắt màu lam mê người của nó nhìn chăm chú, Khanh Kha lập tức đỏ mặt. Hắn lấy tiếng ho khan để che giấu sự bối rối của mình, dắt Bích Dương đi tới bên cạnh long thú. Long thú gọi An Đạt kia ngoan ngoãn quỳ rạp trên mặt đất.

“Bích Dương công tử, xe ngựa còn chưa chuẩn bị xong, đành phải ủy khuất người một chút vậy.” Hắn ôn nhu ôm Bích Dương lên ngồi trên lưng long thú xong, chính mình lại ngồi sau nó, mở tay ra che chở nó.

Khanh Kha vung dây cương, long thú đứng thẳng lên, chậm rãi chạy về hướng hoàng cung.

Trong hoàng cung, lửa cháy rừng rực, thị vệ canh giữ cũng bị tiêu diệt. Sau khi trở về, Khanh Kha lập tức hạ lệnh, “Chuẩn bị ngựa xe cho Bích Dương công tử, thông báo phụ vương, nhiệm vụ đã hoàn thành. Chúng ta lập tức lên đường trở về.”

“Vâng.”

Bích Dương bị đưa lên chiếc xe mà Hôi hồ đã chuẩn bị. Nó làm vương hậu của Xích hồ không tới hai mươi ngày, lại bị mang về Hôi hồ tộc.

Trải qua trận chiến này, tuy Xích hồ không bị chiếm đóng nhưng cũng bị tổn thương nặng nề, tạm thời không cách nào gỡ trò nữa. Sự liên kết của Ngân hồ và Hôi hồ cho Xích vương một cái bạt tai vang dội; quan hệ hợp tác giữa hai tộc càng được củng cố.

Trời trong vạm vỡ, ánh mặt trời khắp nơi. Vô số cánh hoa trên không trung đan vào nhau, tạo thành cơn mưa hoa mỹ lệ. Chiêng trống vang lừng, nhạc khúc mừng vui. Hải đồng đuổi theo sau long thú, nghịch ngợm kéo kéo vòng hoa trên người chúng.

Các chiến sĩ khải hoàn trở về cười long thú tạo thành đội ngũ, trong tiếng hoan hô của quần chúng chậm rãi vào thành.

Long thú ở giữa được tranh hoàng hoa lệ hơn những con khác, trên cổ nó treo hồ điệp kết (nơ bướm) thật to, trên người phủ đầy tơ lụa và hoa tươi, tiểu linh kim sắc (chuông nhỏ màu vàng) phát ra tiếng kêu đinh đang thanh thúy theo từng nhịp bước.

Làm người ta chú ý nhất là một chiếc kiệu nhỏ trên lưng nó. Cổ kiệu kia được chế tác từ hoàng kim, trên đỉnh và mấy cây cột cũng đều phủ đầy hoa tươi. Trên đỉnh kiệu có khảm một viên ngọc thạch trong suốt, to như cái chén; sa mạn (rèm lụa) kéo dài từ đỉnh kiệu phủ trùm xuống, nhẹ nhẹ tung bay theo gió. Người ngồi trong kiệu lại như ẩn như hiện sau tầng tầng sa mạn.

Mấy phụ nhân chen chúc lên phía trước, kiễng chân cố nhìn mặt người ngồi bên trong. Không ít người khe khẽ cười, châu đầu ghé tai nhau.

“Nghe nói người kia chính là đệ nhất mỹ nhân của Phù U giới chúng ta, gọi là Bích... gì ấy nhỉ?” Một bà lão và tíc phụ (con dâu) nói chuyện.

“Gọi là Bích Dương, nghe nói dung mạo nó như thiên tiên, bất luận kẻ nào nhìn nó một cái cũng sẽ bị mê đến ba hồn không thấy bảy phách đó.”

“Đúng vậy, những tộc trưởng kia tranh giành nó đến vỡ đầu chảy máu.”

“À, không ngờ Vương của Ngân hồ lại đem nó đến cửa chúng ta. Trước đây nó từng là vương hậu của Kim hồ tộc và Xích hồ tộc, không biết vương chúng ta có thể phong nó làm hậu hay không a...”

“Cái này cũng khó nói, tộc trưởng chúng ta cũng thâm tình với vương hậu đã mất, nói rằng sau này ngài sẽ không lập hậu nữa. Nam tử chung thủy như vậy, thế gian có thể có bao nhiêu?” Lão bà nhớ đến lúc mình còn là thiếu nữ đã từng ngưỡng mộ Hôi hồ Vương, trong lòng vẫn kích động không dứt.

“Bất quá, Đại vương tuổi tác đã cao, thời gian tại vị cũng không còn dài nữa... Khanh Kha diện hạ kế vị là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Đáng tiếc, mỹ nhân này nếu được làm vương hậu thì cũng không được lâu.”

“Không nhất định nga, Đại vương mặc dù lớn tuổi, nhưng thân thể còn rất tốt, lại một mình chấp chính, bốn trăm năm cũng không phải là vấn đề...”

Trái ngược với lời đồn đãi vô căn cứ bên ngoài, Bích Dương vẫn duy trì tâm trạng bình thản. Nó ngồi trên cái đệm mềm mại, không có việc gì mà chơi đùa với đầu ngón tay trắng nõn của mình, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hai bên.

Đội ngũ tiến vào hoàng cung trong hoa tươi và tiếng hoan hô vang dội. Trước cửa cung, Hôi hồ vương và chúng đại thần chờ đã lâu. Hôi hồ vương Mẫn Hiền đã sống hơn một ngàn năm trăm năm, tương đương một người bảy mươi tuổi của loài người. Nhưng yêu hồ là chủng tộc đặc biệt, đáng vẻ bên ngoài của họ cũng không bị tuổi tác ảnh hưởng, mà là biến hóa theo tâm trạng và pháp lực. Yêu hồ có pháp lực càng cao càng có thể giữ lại nét thanh xuân.

Vì vậy, mặc dù Mẫn Hiền đã coi như lão nhân, nhưng tướng mạo lão nhìn chỉ như người hơn bốn mươi, thân thể cũng rất cường tráng.

Mẫn Hiền đứng giữ mọi người, vốn có khí thế vương giả tự nhiên; mặt mày hồng hào, thần thái phấn chấn. Khanh Kha ngồi trên lưng An Đạt, dẫn đội ngũ đi tới trước mặt phụ thân. Hắn nhanh nhẹn nhảy xuống, bước lên bậc thang, một chân quỳ xuống hành lễ.

“Nhi thần tham kiến phụ vương.”

“Hảo hài tử, miễn lễ.” Mẫn Hiền mỉm cười phát tay “Cực khổ người, trận chiến này đánh rất tốt, thắng được rất đẹp, quả nhiên không để phụ vương thất vọng.”

“Phụ vương quá khách khí, đây là trách nhiệm của hài nhi...” Khanh Kha còn chưa nói hết, Mẫn Hiền vốn đang tươi cười bỗng nhiên trợn mắt há mồm nhìn phía sau nhi tử. Khanh Kha quay đầu, nhìn lại theo ánh mắt lão, chỉ thấy Bích Dương đang được hai quan nhân đỡ lấy, từ trên lưng long thú bước xuống.

Mẫn Hiền không kìm được mà đi về phía nó, thay thế vị trí của quan nhân, vịn bả vai gầy yếu của nó. Bích Dương hạ mắt xuống; Mẫn Hiền nhìn nó, ngực như nổi từng cơn sóng lớn. Lão sống hơn ngàn năm nay, thấy qua vô số giai nhân quốc sắc thiên hương, cho là đời này không còn mỹ nhân nào có thể làm mình kinh diễm nữa. Nhưng hôm nay thấy Bích Dương, lão lại như một thanh niên nói lắp.

“Người chính là... Bích Dương công tử...?”

Bích Dương khẽ khom người. Mẫn Hiền vội vàng nói “Miễn lễ miễn lễ”. Lão như nhặt được chí bảo, ôm Bích Dương, đi trở về trên bậc thang. Khanh Kha ở một bên nhìn, trong lòng nổi lên trận trận ghen tuông khổ sở.

“Kha nhi, đúng là làm rất khá, làm được rất tốt... Ha ha...” Mẫn Hiền vỗ nhi tử, hưng phấn đến mức mắt bình tĩnh. Lão xoay người đối mặt với quần thần tuyên bố, “Vì chúc mừng hài nhi của ta khai hoàn trở về, đồng thời để hoan nghênh Bích Dương công tử, tối nay trong cung sẽ cử hành yến hội, các khanh gia đến tham dự, để chúng ta đi hảo hảo ăn mừng!”

Mọi người vui mừng hoan hô, cánh hoa tiếp tục hạ xuống từ bốn phương tám hướng. Mẫn Hiền ôm Bích Dương trong ngực, mặt mày hớn hớn. Trái ngược với sự vui sướng của mọi người, khóe miệng Khanh Kha như chỉ có nụ cười miễn cưỡng. Hắn nhìn Bích Dương trong ngực phụ thân, đáy mắt không che giấu sự chán nản.

Yến hội ăn mừng tiến hành đúng hạn, bồi trản (bôi: chén rượu; trản: chén rượu loại nhỏ) lộn xộn, ánh sáng lung linh, hoan thanh tiểu ngữ. Đã hơn nửa đêm, tân khách dù đã say khướt vẫn kính rượu nhau, bề ngoài lại có vẻ quạnh quẽ. Khanh Kha và mấy vị tướng quân kính nhau mấy chén, sau liền xoay người nhìn về phía thủ tịch (ghế dành cho người đứng đầu), thấy chỗ ngồi đã trống trơn, phụ thân và Bích Dương chẳng biết đã rời khỏi từ lúc nào.

Khanh Kha không thêm suy nghĩ sâu xa, bỏ lại tửu trản, đi tìm trong hoa viên. Dưới ánh sao, bóng cây đen kịt lung lay trong gió, mùi hương hoa ngọt ngào dường như có thể làm thần trí người ta mê say. Bỗng có tiếng thở dốc như tiếng thú nhỏ khóc khê, từ trong bụi cây truyền đến.

Biết rất rõ rằng chính mình sẽ không chịu nổi cảnh tượng kia, nhưng Khanh Kha vẫn không cách nào ngăn bước chân tiến lên phía trước.

Vệt cành lá nặng nề, hắn thấy thân thể thần nữ trơn bóng như được điêu khắc nửa dựa vào nam nhân cường tráng, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mê loạn, vạt áo trước ngực mở rộng, khó tử (quần) bị kéo xuống đùi. Thân hình nhỏ nhắn vùi đầu vào giữa hai chân người kia, hai tay nắm lấy tính khí thô to của nam nhân, cố gắng hấp dục (liếm mát).

Khanh Kha nhìn ngạnh vật tím đen kia ra ra vào vào giữa đôi môi đỏ tươi, một dòng nhiệt lưu không biết từ đâu xuyên qua toàn thân hắn.

“Nga... Nga...” Mẫn Hiền phát ra tiếng thở dốc mất hồn, ôm lấy cái đầu nhỏ của nó, dùng sức đung đưa cái mông, mãnh lực co rút đâm vào rút ra trong cái miệng nhỏ nhắn ẩm ướt. Lão rút cuộc thở dài một tiếng, phóng xuất làn sóng dục vọng.

Bên mép Bích Dương dính đầy ái dịch chưa kịp nuốt, tay nó còn đang cầm phân thân của nam nhân; lam mâu xinh đẹp như đọng nước mắt nhìn chăm chú vào đối phương. Mẫn Hiền nhìn đến dục hỏa đốt người. Lão kéo nó đứng lên, áp nó vào bậc cẩm thạch, gạt rút khó tử của nó, bài khai (mở rộng) cái mông trắng như tuyết...

Hồ hấp của Khanh Kha càng ngày càng dồn dập, hần cảm giác từng luồng khí phun ra từ mũi mình đều như ngọn lửa, dục hỏa và lửa giận trong cơ thể đan vào chung một chỗ. Hần thật hận! Tại sao người đang đè ép Bích Dương kia lại không phải là hần? Tại sao người làm nó rên rỉ, làm nó phải khóc lóc cầu xin không phải là hần?

Phụ thân căn bản không xứng với Bích Dương! Lão ta tại sao phải chiếm đoạt người trẻ tuổi xinh đẹp này?!

Sự kích động vọt ra khỏi người hần. Hần muốn cứ như vậy xông tới, vứt lão cha lớn tuổi của hần từ trên thân thể trắng nõn của Bích Dương xuống, sau đó hung hăng đạp lão mấy cái nữa.

Nhưng, hần không thể!

Hần không có dũng khí như vậy!

Ngoại trừ đứng một bên tức giận, hần cái gì cũng làm không được.

Tiếng rên rỉ ngọt ngào của Bích Dương và tiếng thở dồn dập nặng nề của phụ thân quanh quẩn bên tai, Khanh Kha nặng nề bước đi, khó khăn rời khỏi nơi đó.

Chú thích:

: bôi: chén uống rượu (lớn hơn trản) :trản: chén nhỏ

Một loại trản thời Bắc Tống

Thường thì dùng bôi trản là để chỉ chung việc uống trà/rượu thui. Tại ta thấy nó đẹp nên mới trưng hai cái ra cho thiên hạ ngắm ý mà.

7. Chương 6

Tùng đoá từng đoá bông tuyết từ màn trời âm u bay xuống, như muốn cắt nát khung cảnh ra thành từng mảnh nhỏ. Gió lạnh ào ào thổi, quan nhân đều đóng kín cửa sổ, mang sự ấm áp tỏa ra từ hỏa bàn giam lại trong phòng.

Sau khi các quan nhân lui ra ngoài, Bích Dương khoác áo lông tuyết điều (áo ***g chồn trắng) thượng đẳng lạng lẽ đẩy cửa sổ ra, mặc gió rét tấp vào mặt. Nó vươn tay, tiếp được bông tuyết rơi lạc, nhìn những bông tuyết tròn trịa tan thành nước trên tay mình, bên môi nó nở nụ cười thần nhiên.

Bên ngoài tiểu viện, chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một thân ảnh. Bích Dương và hần nhìn nhau, khuôn mặt tuần tú trắng nõn của đối phương bỗng đỏ ửng như đang ngượng ngùng hồi hộp. Diễm nhẹ mũi chân, hần nhảy đến cửa sổ chỗ Bích Dương.

Khanh Kha vươn tay, đem một cành mai phấn hồng cho nó. Bích Dương vuốt ve nhụy hoa vàng nhạt, mỉm cười với hần. Khanh Kha cầm lấy hoa mai, nhẹ nhàng cắm vào búi tóc nó.

Màu tóc tương tự, dung mạo tương tự... Khanh Kha làm Bích Dương nhớ lại người chưa bao giờ chịu cười với mình – Ấp Thần. Gương mặt tuần tú luôn lạnh lùng của Ấp Thần và Khanh Kha chồng lên nhau, Bích Dương dùng ánh mắt mờ sương của mình nhìn hần chăm chú, đôi môi như mời mọc khẽ hé mở.

Khanh Kha đứng ngoài cửa sổ, đang ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn mê người của nó trong tay, không kìm được mà hôn nó. Bích Dương phát ra tiếng rên rỉ vui vẻ, ôm cổ hần hôn trả. Nhiệt tình của đối phương thiêu đốt dục hỏa Khanh Kha. Hần nhảy vào trong phòng, một tay đóng kín cửa sổ. Không thể khống chế mà ôm lấy thân mình mềm mại, áo lông tuyết điều rơi xuống mặt đất, Khanh Kha ôm lấy nó bước đến bên giường.

Tiếng kêu rên mất hồn phóng túng, giây dưa kịch liệt, ma sát kích tình... cho đến khi cao triều tiêu hồn phê cốt ập tới...

Sau khi tận tình phát tiết, Khanh Kha mệt mỏi ngã nhào trên thân thể xích lửa của Bích Dương, ôm nó thở dốc. Tính khí hắn đã mềm xuống nhưng vẫn còn để trong thân thể ấm áp kia. Dù cả người không còn chút khí lực nào nhưng hắn vẫn không nỡ rút ra.

Bích Dương ôm hắn, nắm lấy một lọn tóc xám trắng của hắn mà đùa nghịch. Khanh Kha còn lưu luyến, khẽ hôn lên cổ nó. Lúc hai người vẫn còn quyến luyến không thôi tán tỉnh nhau, quan nhân bên ngoài bỗng hô to, “Đại vương đến –”

Khanh Kha bị dọa đến sợ hết hồn, vội vàng nhặt y phục của mình mặc vào. Bích Dương không chút bối rối, chỉ chậm rãi phủ thêm bào y tuyết trắng. Tiếng bước chân đã đến ngoài cửa, Khanh Kha không kịp thoát ra cửa sổ, chỉ đành vớ vội y vật hài miệt (quần áo giày vớ) còn lại, chật vật trốn dưới gầm giường.

“Mỹ nhân a...” Mẫn Hiền cười híp mắt đẩy cửa đi vào, đến trước mặt Bích Dương, ôm nó mà trao một nụ hôn nóng bỏng.

Khanh Kha trốn dưới gầm giường vội thu lại hơi thở của mình, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Mẫn Hiền ôm nó ngồi lên giường, đau lòng vuốt ve thân thể đơn bạc (gầy yếu) của nó.

“Làm sao lại mặc ít như thế? Nhiễm lạnh làm sao bây giờ?” Miệng lão nói Bích Dương ăn mặc ít, hai tay lại bắt đầu cởi bộ y phục duy nhất trên người nó. Cởi sạch nó xong, Mẫn Hiền không nói gì liền vừa gặm vừa liếm. Bích Dương cũng không ngờ đến nỗi quên mất Khanh Kha vẫn đang núp dưới gầm giường. Nó biết như vậy không ổn, vì vậy đổi cách ngênh hợp bình thường, bàn tay nhỏ bé mang theo ý chống cự đẩy đẩy ngực Mẫn Hiền.

“Làm sao à?” Mẫn Hiền không hiểu gì, cầm lấy tay nó mà hôn. Bích Dương lắc lắc đầu, hừ mấy tiếng, cái gì cũng không nói. Mẫn Hiền coi như nó đang giận lấy thôi, lại hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn của nó.

“Ta biết mấy ngày này vắng vẻ người, ai... Đều tại ta đã lớn tuổi rồi, không thể luôn cùng người...” Sau lần Mẫn Hiền và Bích Dương hoan ái đó, khí lực lão cơ hồ như bị khô kiệt. Đối với sự vô dụng của mình, lão cũng buồn rầu lắm. Nếu được trẻ lại, lão sẽ cùng Bích Dương đại chiến ba ngày đêm cũng không thành vấn đề, sao có thể như bây giờ, mới làm có một lần liền nhũn cả chân ra! Bất quá lão cũng không buồn bực quá lâu. Mẫn Hiền cười xấu xa lấy một vật được bọc bằng khăn lụa từ trong người ra.

“Tiểu mỹ nhân, người xem đây là cái gì...?” Mẫn Hiền cười *** dâng mở khăn lụa ra.

Khanh Kha đang núp dưới giường cũng rất khó hiểu, không biết lão lấy ra cái gì. Toàn bộ tinh thần của hắn liền tập trung vào động tĩnh trên giường.

Xuất hiện trước mắt Bích Dương là một cái giả phân thân bằng ngọc thạch, dài gần một thước (~ 23 cm), đầu đỉnh thô to như trái trứng gà. Vật thể này còn thô to hơn tất cả những phân thân mà Bích Dương từng thấy qua. Nó liếc mắt một cái liền ngây người.

“Mỹ nhân của ta a...” Mẫn Hiền dùng na căn giả phân thân kia ma sát khắp tiểu huyết Bích Dương, “Đầu tiên cứ để bảo bối này chơi với người chút đi...” Lão nói xong liền nắm ngọc phân thân cổ sức chọc vào.

“A...” Bích Dương run rẩy, bị vật thể lạnh như băng kia xâm nhập.

Mẫn Hiền nắm phần cuối, đem phân thân chính căn sát sáp nhập.

Bích Dương rung mình, đau đến kêu lên liên tục. “Ồ... Đau...”

“Nga... Không đau không đau...” Mẫn Hiền an ủi hôn môi nó, “Sẽ nhanh chóng dễ chịu thôi...”

Lão cầm lấy phân thân bắt đầu đóng đưa co rút. Bích Dương ô ô khóc, ở trên giường giãy dụa không ngừng. Khanh Kha núp phía dưới biết bọn họ đang giao hoan, bụng dưới cũng nóng ran từng hồi.

Tính khí giảm mạnh mẽ tiến xuất trong tiểu huyết phần nộn của Bích Dương; nhưng kiểu hoan ái không thể cho nó năng lượng này không cách nào làm nó thỏa mãn. Nó ôm mặt khóc.

“Ồ... Không muốn... Ta không muốn...”

Thanh âm nó cầu xin tha thứ làm dục hỏa của Mẫn Hiền dâng cao, nhìn tính khí ngọc thạch ra ra vào vào trong tiểu huyết chật hẹp tắc nghẽn đó, dục vọng ở khổ gian lão cũng đã thức tỉnh.

“Tiểu mỹ nhân... Không thích phải không?” Một tay lão cầm giả phân thân, một tay vén y bào lên, lấy nam căn đã sưng to của mình ra, “Mau, nói cho ta biết, ngươi muốn cái gì?”

Bích Dương thấy vật thể tím đen nặng trĩu kia, lập tức vươn tay cầm lấy nó.

“Nói a... Ngươi muốn cái gì?” Mẫn Hiền rốt cục hảo tâm rút phân thân kia ra, dẫn dắt nó nói lời hạ lưu vô sỉ.

Bích Dương nức nở bộ lộng vật cứng rắn dính kiêu kia, cầu xin, “Ta muốn cái này...”

“Ân, ngươi phải nói, ta muốn đại điều nhi của Đại vương.”

“Ta muốn... Ta muốn đại điều nhi của Đại vương...” Bích Dương thút tha thút thít nói.

“Ngươi muốn Đại vương đối với ngươi như thế nào? Ân?” Mẫn Hiền cầm phân thân, ma sát trên đùi nó.

“Ta... Ta muốn Đại vương cắm vào...”

“Cắm vào đâu a?” Mẫn Hiền đâm vào huyết khẩu, chỉ cần thẳng lún lên là có thể đi vào.

“Cắm vào... Dùng sức... Ô...” Bích Dương đã không nhịn được, kéo tính khí lão nhắm ngay huyết khẩu, cái miệng tròn nhỏ dung đưa ấn vào.

Mẫn Hiền kêu lớn mấy tiếng, gác chân nó lên mà cố gắng đóng đưa. Bích Dương thút thít, tiểu huyết hút thật chặt, ra sức co rút tiểu huyết. Giường bị vận động của hai người làm vang lên liên tục, Khanh Kha phía dưới nghe được, *** tâm như đốt, cũng tức giận không chịu nổi. Hắn nhẫn nhịn đến toàn thân trướng đau, nắm tay siết chặt.

Giường càng lúc càng lung lay dữ dội, vang lên kéo kẹt, Mẫn Hiền gào thét, bắn tán loạn trong cơ thể Bích Dương. Mà Khanh Kha không thể kiềm chế nổi nữa, đột nhiên nhảy ra.

“Ngươi...” Mẫn Hiền khiếp sợ, hai mắt trừng lớn.

Khanh Kha đằng đằng sát khí, hươu móng tay sắc nhọn chế trụ đầu lão, dùng sức bóp một cái, tiếng xương vỡ vụn truyền đến.

“A –!” Tiếng kêu thảm thiết của Mẫn Hiền dẫn phó nhân bên ngoài xông vào.

“Đại vương... Đây...” Mấy quan nhân bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ choáng váng.

Khanh Kha ném cái đầu huyết nhục mơ hồ của Mẫn Hiền xuống, hung ác quay đầu lại.

Vài luồng máu bắn ra, từng tiếng kêu thê lương vang lên, tiên huyết của mấy phó nhân vấy đỏ cả màn cửa trắng như tuyết.

Mười ngày sau, sử giả của Ấp Thần vừa đánh hạ Xích hồ thu được tin tức – Khanh Kha thí phụ soán vị (giết cha đoạt ngôi), vương vị của Hôi hồ tộc đổi chủ.

Mặc dù Khanh Kha tiếp vị là chuyện sớm hay muộn, nhưng đối với Ấp Thần mà nói, đây tuyệt đối không phải tin tức tốt. Hôi hồ mới chỉ quy thuận Ngân hồ không lâu, quan hệ hai tộc còn chưa bền chặt; vả lại người cùng Ấp Thần kí hiệp ước là Mẫn Hiền, tự nguyện quy thuận cũng là Mẫn Hiền; nay lão lại bị chính nhi tử của mình giết chết, Ấp Thần cũng thấy bối rối.

Bất quá chỉ cần đối phương tuân thủ lời hứa, thuận theo mình, Ấp Thần cũng sẽ không xen vào chuyện nội bộ của họ. Vả lại, kỳ thực Khanh Kha và Ấp Thần cũng có quan hệ; mẫu thân hai người vốn là vốn là biểu tỷ muội (hai chị em gái có quan hệ theo họ mẹ, tức là Khanh Kha và Ấp Thần có quan hệ từ đời... bà ngoại). Mẫu thân của Khanh Kha vì phải hòa thân mà gả đến Hôi hồ tộc, mặc dù sau đó hai tộc có xảy ra xung đột nhưng hai người họ vẫn qua lại tương đối thân thiết. Khanh Kha và Ấp Thần đã quen biết nhau từ nhỏ; hẳn có làm vương thì đối với Ấp Thần mà nói vẫn là có lợi vô hại.

Bất quá, Khanh Kha từ trước đến giờ ôn thuận, hôm nay làm chuyện điên cuồng như vậy, Ấp Thần cũng thấy bất ngờ. Nguyên nhân làm tính tình hắn biến đổi lớn như thế, Ấp Thần cũng có thể đoán được tám chín phần.

Bích Dương...

Nhất định là bởi vì nó.

Ấp Thần lần nữa thừa nhận mình đưa nó đi là lựa chọn sáng suốt.

Một năm sau, Ấp Thần không phụ sự mong đợi của mọi người, thành công chinh phục năm đại tộc còn lại của Phù U giới. Phù U giới với hơn mười tiểu tộc, trải qua hơn vạn năm hỗn chiến, rốt cuộc cũng đã thống nhất.

Cục diện cả Phù U giới đã có chiều hướng ổn định, Ấp Thần chính thức trở thành hồ vương. Vì củng cố lòng người, cũng vì để tỏ rõ quyền lực, hắn cử hành đại thịnh yến long trọng tại thành đô, năm đại tộc trưởng còn lại đều lấy thân phận thần tử đến đây tham gia.

Khanh Khadương nhiên cũng được mời đến; nhưng không giống các tộc trưởng khác, hắn lại mang theo gia quyến của mình đến dự tiệc, tựa hồ cũng không thêm để ý đến sự dòm ngó tộc mạch của người khác về thê tử là đệ nhất mỹ nhân của mình.

Đại sảnh yến hội kim bích huy hoàng, Bích Dương ngồi cạnh Khanh Kha tại tây tịch; thủ vị đông tịch đương nhiên là dodế vương tối cao của Phù U giới – hồ vương Ấp Thần, và vương hậu của y – một thiếu nữ tóc đen thanh lệ. Nàng là công chúa của Hắc hồ tộc – Tiêu Hạm. Hắc hồ tộc là tộc đàn cuối cùng quy thuận, thực ra thực lực của Hắc hồ tộc cũng tương đương như Ngân hồ tộc. Vì để Hắc hồ tộc chịu phục, Ấp Thần để công chúa của họ ngồi lên ghế vương hậu, cũng đồng ý sau này sẽ để hài tử mà Tiêu Hạm sinh hạ ngồi lên hoàng vị của mình.

(Tây tịch: ghế dành cho khách; đông tịch: ghế của chủ nhà. (Thời xưa chủ ngồi ở phía đông, khách ngồi ở phía tây.) Thủ vị đông tịch: vị trí đầu tiên của hàng ghế, thường dành cho người quan trọng nhất hoặc có địa vị lớn nhất)

Vương hậu trẻ tuổi đúng là một vị mỹ nhân, ngũ quan hoàn mỹ vô khuyết, đáng vẻ lả lướt nhưng không mất vẻ hoạt bát cao quý mà thanh nhã, rất có phong độ của hoàng thất. Nhưng nàng so ra vẫn còn kém mỹ dự (có tiếng là đẹp) bậc nhất Phù U giới – Bích Dương. Trên yến hội này, những ánh mắt thèm muốn chằm chằm nhìn vào Bích Dương còn nhiều hơn ánh mắt hâm mộ của mọi người đối với hồ hậu.

Chính giữa đại sảnh yến hội, vũ nương trang điểm rực rỡ với trang phục hoa lệ khê vượn cánh tay ngọc, theo sanh tiêu ti trúc mà vũ động. Mà ánh mắt của các tộc trưởng cứ dán vào Bích Dương, dường như muốn nhìn thấu nó.

Tiêu Hạm vốn phải được quan tâm nhất âm thầm cắn răng, không cam lòng liếc nhìn Bích Dương, trong lòng vừa tức vừa đổ kị. Nàng không biết, giờ phút này nội tâm Bích Dương cũng vô cùng ngưỡng mộ nàng. Bích Dương không dám ngẩng đầu, sợ bản thân sẽ thấy vẻ mặt khinh thường của Ấp Thần đối với mình. Đối phương bây giờ đã thú (cưới) vương hậu, sợ là càng không thêm để mình vào mắt... Bích Dương tự ti nghĩ.

Ấp Thần một tay nâng chén thạch anh, thờ ơ nhìn vũ nương biểu diễn, vẻ mặt lạnh nhạt, ai cũng không thể đoán ra tâm tư y lúc này. Mà Khanh Kha cũng là vẻ mặt tức giận. Hắn vốn tưởng rằng với uy phong của mình, người khác không dám tỏ rõ sự chú ý đối với Bích Dương, không ngờ tộc trưởng các tộc khác lại say mê nhìn chằm chằm Bích Dương đến thế, thậm chí đến nước miếng cũng muốn chảy ra rồi.

Khanh Kha như muốn chứng tỏ chủ quyền, ôm Bích Dương sát vào người mình, nhưng cũng không thể nào ngăn cản ánh mắt của người khác. Hắn chịu đựng cơn tức đang dâng đầy trong lòng, ngồi trong yến hội mà như ngồi trên bàn chông. Thật vất vả mới đợi được đến lúc Ấp Thần tuyên bố yến hội kết thúc, hắn cũng không thêm hàn huyên với các tộc trưởng khác, nhanh chóng kéo Bích Dương rời đi.

Áp Thần và những người khác cũng đơn giản nói lời cáo biệt, cũng ôm Tiêu Hạm rời khỏi. Sau khi trở lại phòng, Áp Thần thay y bào nhẹ nhàng, ngồi trước án nhìn công văn. Tiêu Hạm tắm rửa xong, cả người mang theo mùi thơm mát, từ sau ôm lấy y.

“Chuyện gì?” Áp Thần gỡ công văn, sờ sờ đầu nàng cho có lệ.

“Chàng còn không nghỉ ngơi?” Tiêu Hạm làm nũng, mè nheo trên cổ y.

“Ta còn muốn xử lý một chút việc, nàng nghỉ ngơi trước đi.” Câu trả lời vẫn lãnh đạm như cũ.

Tiêu Hạm bắt mắt cau cau cái mũi cao thẳng. Nàng gả cho Áp Thần đã một thời gian rồi, nhưng đối phương lần nào cũng lấy cơ công chuyện bận rồi, từ chối lên giường với nàng; cho dù có cùng nằm một giường cũng chỉ là ngủ, chưa bao giờ tiếp xúc thân mật. Nàng ngồi bên cạnh ghế thái sư của Áp Thần, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt của đối phương.

Một nam tử vô cùng tuấn dật như vậy, thật sự có thể trở thành trạng phu của mình sao? Tại sao nàng lại cảm thấy bất an như thế? Áp Thần đã là vương của Phù U giới, người ái mộ y nhiều như quá giang chi tức, vô số người mơ được ngồi lên bảo tọa vương hậu của nàng. Nhưng cho tới bây giờ, Áp Thần vẫn chưa biểu hiện chút tình yêu nào với nàng, đối xử với nàng cũng chỉ là sự lạnh nhạt và khách khí. Nàng thực sự rất sợ đến một ngày, Áp Thần sẽ nói với mình: Người không xứng làm thê tử của ta.

(Quá giang chi tức: dịch sát nghĩa: nhiều như cá diếc qua sông Trường Giang.

Theo ta thì câu này lấy ý từ câu: Quá giang danh sĩ đa vu tức (): sau khi vương triều Đông Tấn thành lập tại Giang Nam, sĩ tộc phương bắc đều đi tới Giang Nam, lúc đó có người nói “Quá giang danh sĩ đa vu tức” để chỉ chuyện/vật có rất nhiều. Sau này được dùng để chỉ rất nhiều người theo đuổi một thứ gì đó, nhưng phần lớn chỉ là do mù quáng và nghe theo tin đồn.)

Áp Thần rất hoàn mỹ, nhưng lại giống như một khối băng, không có nhiệt tình với bất kỳ ai. Rốt cuộc nàng phải làm thế nào để y yêu mình? Tiêu Hạm không khỏi nghĩ tới khi yến hội vừa kết thúc, Khanh Kha gấp gáp kéo Bích Dương rời đi, vẻ mặt hiện rõ như sợ ai đó cướp mất bảo bối của mình. Thái độ độc chiếm trắng trợn kia làm nàng ước ao không thôi.

Chẳng lẽ nói, bởi vì bản thân nàng không đủ đẹp nên không thể khơi gợi dục vọng chiếm hữu của trạng phu sao? Tiêu Hạm nhớ tin đồn mình nghe được lúc trước. Sau khi Áp Thần chiếm được Bích Dương cũng không đụng tới nó chút nào đã đem nó đưa cho Hôi hồ tộc. Mỹ nhân như vậy còn không thể khiến y động tâm, nàng phải làm thế nào cho phải? Càng nghĩ càng phiền não, nhin không được nhẹ nhàng mở miệng, “Đại vương...”

“Ân?”

“Hôm nay người có thấy Vương phi của Hôi tộc không?” [Sau khi Áp Thần xưng đế, chính thất của các tộc trưởng khác chỉ có thể gọi là ‘Vương phi’].

Đáy mắt Áp Thần chợt rung động rồi biến mất nhanh chóng, thần nhiên trả lời, “Có.”

“Vậy.. Ngài cảm thấy nó đẹp không?”

Áp Thần liếc nàng một cái, thấy khuôn mặt nàng hiện rõ vẻ dò xét và mong đợi, môi y bất giác hiện lên nụ cười khó hiểu. “Rất đẹp, thế thì sao?”

“Vậy...” Tiêu Hạm không ngờ y lại trả lời dứt khoát như thế, đồng thời cũng bị y ném lại vấn đề, nghĩ cả nửa ngày mà không nói được câu nào. Nàng suy nghĩ một chút mới nói, “Chẳng lẽ... một chút cảm giác mà ngài cũng không có sao? Người đẹp như vậy, ngay cả phụ vương ta đều nhìn đến ngây ngốc...”

Chấn động trong lòng Áp Thần, người ngoài khó có thể cảm thấy. Y thả quyển trục trong tay xuống, tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) quay đầu lại nhìn nàng.

“Thế nào? Nàng hi vọng ta có cảm giác với nó?”

“Không phải... Chẳng qua là...” Tiêu Hạm vội vàng giải thích, “Bởi vì tất cả mọi người đều không chống lại được mị lực của nó, mà ngài... Ta chỉ cảm thấy tò mò thôi...”

“Không có gì phải tò mò cả. Nó là thê tử của thần tử ta, chỉ vậy thôi.” Ấp Thần lại đem ánh mắt thả xuống chồng công văn, nhưng cũng có chút không yên lòng.

Tiêu Hạm không dò ra tâm ý của y, ngược lại lại bị cá tính y mê hoặc. Nàng căn bản không thể nào nắm bắt được tâm tư người này. Nàng đành phải biết khó mà lui, thức thối lui ra.

Ấp Thần thất thần nhìn chằm chằm đồng hồ trong quyển trục, tâm tư lại không biết bay tới nơi nào. Y như trở về lúc yến hội, ngồi trên hoàng tọa (chỗ ngồi của vua) cao cao kia.

Nhưng bây giờ không giống vừa nãy. Đám người huyền ảo kia đã tản đi... trong đại sảnh yến hội chỉ còn lại y, và nhân nhi yếu đuối kia. Y không cần quan tâm đến người khác, rốt cuộc cũng đã có can đảm ngắm nhìn nó...

Mùi hương ngập sân, loài điệp(bướm đủ màu sắc) bay theo gió, trong gió mang theo nhiều mùi hoa khác nhau. Bích Dương một thân bạch y đứng trong bụi cây rậm rạp, tựa như tiên nhân bận rộn. Nó ngồi xuống, nhìn chiếc lá xanh rơi trên người con bọ rùa mà mỉm cười, như hài đồng vườn tay ra, bắt lấy chúng mà đùa giỡn.

Thị nữ bên người lo lắng ngăn cản, “Vương phi, vật này rất dơ, ngài đừng chạm lung tung a...”

Bích Dương không hiểu, quay đầu lại nhìn nàng.

Hai thị nữ đỡ nó đứng lên. “Vương phi, nơi này dù sao cũng không phải chỗ của chúng ta, chúng ta nên trở về thôi...”

Hôm nay Khanh Khaphải tụ họp với các đại sứ khác của Ngâm hồ tộc. Mặc dù hắn đã để Bích Dương ở lại hoàng cung của Ấp Thần, nhưng hắn vẫn không yên lòng rời đi; trước khi đi còn ngàn dặn vạn dò bọn thị nữ phải hảo hảo trông coi Bích Dương, không để những người xa lạ đến gần nó.

Bích Dương thất vọng, đành để bọn thị nữ hộ tống về phòng. Bọn họ đi trên con đường nhỏ phủ kín sỏi nhỏ, bỗng bụi cỏ bên cạnh truyền đến tiếng loạt soạt, một vật màu trắng bất thành linh nhảy ra.

Bọn thị nữ thất thanh hét chói tai, che chở Bích Dương lui về sau. Đến khi định thần lại được thì hóa ra đó chỉ là một tiểu cẩu dễ thương. Nó vẫy vẫy cái đuôi ngắn ngủn, con mắt đen láy như muốn lấy lòng nhìn mọi người.

Bích Dương vừa nhìn đã bị tiểu đồng tây khả ái này hấp dẫn. Nó vui vẻ đi tới; tiểu cẩu cũng rất ôn thuận, mặc nó ôm. Bích Dương ôm nó, cọ cọ nó vào mặt mình; tiểu cẩu cũng vui vẻ cọ cọ nó, thậm chí còn thè lưỡi liếm lên khuôn mặt bóng loáng kia.

Bọn thị nữ thấy thế thì thất chủ bất thiết(nhao nhao), “Vương phi, cẩu nhi này không rõ lai lịch, ngài nên cẩn thận một chút.”

“Vương phi, cẩu nhi luôn luôn không thích yêu hồ chúng ta, cẩn thận nó cắn ngài a...”

“Đúng vậy, ngài mau để nó xuống đi.”

Bích Dương không để ý tới, tự ý ôm tiểu cẩu bỏ đi. Bọn thị nữ không còn cách nào khác, đành phải đi theo. Đi chưa được mấy bước, tiểu cẩu như cảm thấy có gì đó, từ trên tay Bích Dương nhảy xuống, chạy về phía tiểu viện.

“A...” Bích Dương đuổi theo. Bọn thị nữ bối rối đi theo nó. Cả nhóm người bị tiểu cẩu dẫn vào một đình viện xa lạ. Trong mắt Bích Dương chỉ có thân ảnh trắng như tuyết kia, hoàn toàn không để ý gì đến xung quanh. Nó chạy nhanh đuổi theo, đột nhiên đụng phải một ***g ngực ấm áp.

“Ồ...” Bích Dương đụng đến hoa cả mắt, thiếu chút nữa ngã ngã về sau. Đối phương ôm lấy vai nó, kịp thời đỡ được. Bích Dương ngẩng đầu nhìn lên, thấy phía trên là đôi mắt kim sắc sâu thẳm, làm nó ngây ngẩn cả người.

Thị nữ phía sau thấy Bích Dương đụng phải người đó, sợ đến đồng loạt quỳ xuống. “Bái kiến hồ vương bệ hạ...”

Áp Thần đáp một tiếng “Ân” có lệ, ôn nhu đỡ lấy Bích Dương, để nó đứng vững. Bích Dương rên rỉ một tiếng; Áp Thần cúi đầu nhìn xuống, thì ra là tóc đôi phượng bị mắc vào hạng liên (vòng cổ) của mình. Bích Dương cố kéo phần tóc kia ra, động tác thô lỗ như muốn kéo đứt.

“Nhẹ chút.” Áp Thần đau lòng cầm tay nó, không nỡ thấy phần tóc ánh lên sắc phỉ thúy kia bị kéo đứt. Y cẩn thận gỡ từng sợi từng sợi ra. Bích Dương ngỡ ngàng dựa sát vào người y. Bọn thị nữ cũng bị dọa cho óng ánh. Mà đầu sở gây nên mọi chuyện – tiểu cầu kia lại như kẻ vô tội mà ngoắc ngoắc đuôi, ngây ngốc nhìn mọi chuyện diễn ra.

Áp Thần cuối cùng cũng đã gỡ được tóc Bích Dương ra khỏi hạng liên của mình, động tác vừa tự nhiên vừa ôn nhu như nước. Đợi đến khi y ý thức được bản thân mình biểu lộ nhu tình mới đột nhiên tỉnh lại từ cơn khiếp sợ.

(Như nước: nguyên văn: tích xuất thủy lai (). Dịch sát nghĩa là giọt nước; theo ý hiểu của ta thì là ôn nhu như nước (nước có tiếng là mềm mại, dịu dàng).)

Y nhanh chóng đẩy Bích Dương ra, duy trì khoảng cách với nó. Nhưng cử chỉ vội vã muốn vạch rõ ranh giới này lại bộc lộ tâm ý. Y lo lắng nhìn về phía Bích Dương. Bích Dương không biết tâm tư trong lòng y, còn tưởng rằng Áp Thần vô cùng chán ghét mình. Hốt mất nó đỏ lên, toan chạy đi.

“Chờ một chút...” Áp Thần vô ý thức mở miệng. Bích Dương chần chờ một chút, không cẩn thận vấp phải một viên sỏi nhỏ trên đường. Bịch! Một tiếng, ngã sấp xuống phía trước.

“A...”

“Bích Dương!”

“Vương phi!”

Mấy tiếng kêu đồng thời vang lên hỗn loạn, mọi người đều chạy lên đỡ lấy nó. Áp Thần chạy nhanh lên phía trước. Bích Dương tủi thân cắn môi, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Cho tới bây giờ, nó chưa bao giờ là người thích khóc, nhưng thấy sự lạnh lùng của Áp Thần, nó luôn không khống chế được mà lộ ra vẻ yếu đuối.

Nhìn thấy bộ dáng bị thương của nó, lục phủ ngũ tạng của Áp Thần đau như bị nhéo, không kìm được mà muốn ôm chặt nó vào ngực mình. Nhưng, y không thể!

Y không nói lời nào, ôm Bích Dương vào tiểu đình bên cạnh, để nó ngồi lên ghế đá.

“Té đau chỗ nào?” Y tận lực làm cho khẩu khí của mình có vẻ lạnh nhạt.

Bích Dương lắc lắc đầu, cố gắng nuốt nước mắt vào. Tiểu bạch cầu lại đi tới bên chân hai người. Áp Thần cúi đầu nhìn nó, xách nó thả lên đùi Bích Dương. Bích Dương vuốt ve bộ lông tiểu cầu, không dám ngắt đầu đôi mắt với y.

Áp Thần ngồi xuống, đối diện nó; hai người trầm mặc không nói.

Một nhóm người từ đằng xa đi tới, đi đầu chính là hồ hậu Tiêu Hạm. Từ xa xa, Tiêu Hạm đã thấy Bích Dương và trạng phu mình mặt đối mặt ngồi đó. Mặc dù bọn họ không có sự tiếp xúc thân mật nào nhưng nàng vẫn sầm mặt đi tới. Tiêu Hạm cố nén giận, khom người hành lễ.

“Đại vương.”

Áp Thần không biểu hiện gì khác lạ, chỉ gạt đầu một cái. Một lão phụ theo sau Tiêu Hạm bỗng thấy tiểu cầu trên tay Bích Dương, không kìm được mà khẽ kêu lên. Mọi người quay đầu lại nhìn bà.

“Sao vậy?” Tiêu Hạm hỏi. Lão phụ kia là nhũ mẫu của nàng.

“Không... Không có gì...” Lão phụ miệng nói thế, kinh sợ mà dời mắt khỏi tiểu cầu trên người Bích Dương.

Áp Thần liếc mắt một cái đã nhận ra, hỏi, “Tiểu cầu này là của người?”

Lão phụ thấy không thể gạt được, đành phải gạt đầu. “Vâng ạ. Hôm trước lão thân nhặt được nó ngoài thành, chưa được nung nung cho phép đã mang nó vào đây, thỉnh Đại vương tha thứ...”

Tiêu Hạm biết được tiểu cầu mà Bích Dương ôm là của nhũ mẫu nàng, lập tức nói, “Không sao, trong cung này nuôi cầu nhi cũng không sao cả. Đại vương, nếu đây là cầu nhi của nhũ mẫu ta thì có thể thỉnh ngài trả lại nó hay không?”

Bích Dương nghe thấy bọn họ nói, chán nản bế tiểu cầu đưa cho lão phụ trước mặt mình.

Lão phụ kia thấy Áp Thần vẫn nhìn mình chằm chằm, vội vàng nói, “Cái đó... Không cần đâu... Nếu Vương phi thích, vậy cứ để ngài nuôi...”

Lời này lọt vào tai Tiêu Hạm lại thành thái độ ‘ăn cây táo rào cây sung’. Nàng ngẫm tức giận, “Nhũ mẫu, đây là tiểu cầu của người, người có thể đem về.”

(‘ăn cây táo rào cây sung’: nguyên văn: Cật lý bái ngoại () có nghĩa là ăn bên trong lại leo ra ngoài, tương tự như câu ‘ăn cây táo rào cây sung’ hay ‘chân ngoài dài hơn chân trong’ – có ý chê người không biết suy xét, chịu ơn người này lại đi trả ơn người kia, ăn nơi này lại đi làm tốt nơi khác.)

Nhũ mẫu muốn đưa tay nhận, nhưng đối diện với ánh mắt đáng thương của Bích Dương, lại rút tay về. Bích Dương đặt tiểu cầu vào tay bà, tiểu cầu lại vẫn dùng móng bám chặt vào nó.

Từ này giờ Áp Thần vẫn chưa mở miệng lại lạnh lùng nói, “Xem ra cầu này nhi cũng rất thích Vương phi, đã như vậy thì sao không đưa luôn cho vương phi đi?”

“Đúng vậy... Vương phi thích có thể giữ...” Nhũ mẫu khúm núm đáp.

Bích Dương nhẹ giọng hỏi, “Có thể thật sao?”

“Dĩ nhiên có thể.” Nhũ mẫu gạt đầu như đảo tỏi.

Bích Dương vui sướng ôm tiểu cầu, yêu thích không buông tay.

Tiêu Hạm nhìn thấy thì rất giận dữ. Tại sao người của nàng lại phải đi lấy lòng tên tiện nhân chế tiết này?! Nàng rống giận trong lòng nhưng không có can đảm biểu lộ.

Bọn thị nữ của Bích Dương đã nhìn thấu, thấp giọng nhắc nhở nó, nên rời đi. Bích Dương lúc này mới khom lưng từ biệt Áp Thần và những người kia, ôm tiểu cầu rời đi.

Buổi tối, Khanh Kha tham gia buổi họp xong, lập tức trở lại trong cung. Hắn vừa vào phòng đã nhìn thấy Bích Dương nằm lý ở trên giường, trêu chọc một tiểu bạch cầu lông xù.

“Từ đâu tới?” Hắn cau mày.

Bích Dương trả lời, “Đại vương cho.”

“Đại vương?” Mi tâm Khanh Kha cau chặt, trong lòng nổi lên ghen tức. Hắn chất vấn thị nữ bên cạnh, “Chuyện gì?”

Thị nữ báo lại chuyện xảy ra. Khanh Kha nghe xong, vô cùng tức giận, xoay người quát Bích Dương, “Người dám nhận đồ của nam nhân khác?! Vứt ngay!”

Bích Dương đem tiểu cầu ôm vào trong ngực, liều mạng lắc đầu. Thái độ của nó không thể nghi ngờ là đổ dầu vào lửa. Khanh Kha bị lửa ghen tuông thiêu sạch lý trí.

“Ta nói người vứt thì vứt ngay!” Hắn nhào về phía Bích Dương. Bích Dương ôm tiểu cầu nhảy xuống giường tránh. Khanh Kha kéo được nó, nắm lấy cổ tiểu cầu, đoạt được tiểu cầu từ tay nó.

“Không được!” Bích Dương khóc kêu. Khanh Kha không để ý tới lời cầu khẩn của nó, dùng sức ném tiểu cầu ra ngoài cửa sổ. Tiểu cầu sủa vang trong trời đêm.

“A –” Bích Dương tránh khỏi tay hắn, chạy như điên ra ngoài cửa.

Nó cố tìm trog bụi cây, cuối cùng cũng tìm được tiểu cầu. Nhưng khi đó tiểu cầu đã đụng đầu vào đá, chảy máu. Bích Dương khóc lớn, ôm lấy nó.

Khanh Kha đi theo phía sau, quát lên, “Vứt nó đi! Tới đây cho ta!”

Bích Dương lau nước mắt, vừa phẫn hận vừa tủi thân mà lắc lắc đầu.

Khanh Kha sải bước lên trước, “Ta bảo ngươi tới đây!”

Bích Dương nức nở lui về phía sau một bước. Khanh Khalại tiến lên, muốn bắt nó. Nhưng đột nhiên nó xoay người, chạy ra ngoài.

“Bích Dương –”

Quang mang ảm đạm của dạ minh châu hắt lên gò má cương nghị. Trướccán, Ấp Thần đang chuyên tâm phê duyệt tấu chương.

Tiêu Hạm nhin hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng không thể nín nhin được nữa. “Đại vương, ta có việc hỏi ngài...” Nàng ngồi sau Ấp Thần, mở miệng hỏi.

Ấp Thần để bút xuống, xoay người, nhàn hạ nhìn nàng. “Chuyện gì?”

Tiêu Hạm bị ánh mắt lạnh như băng của y nhìn đến không tự nhiên nổi, nhuệ khí chợt giảm. Nàng vân vân vè vè ngón tay, “Thần thiếp cảm thấy, việc Đại vương làm hôm nay có chút không ổn.”

Khóe miệng Ấp Thần mang ý cười lạnh, hỏi ngược lại, “Phải không? Chỗ nào không ổn?”

“Đại vương, Bích Dương công tử là Vương phicủa Hôi hồ, ngài không cảm thấy tặng quà cho Vương phi tộc khác thì... thì sẽ cho hạ nhân cái cố sao?”

“Cớ gì?” Ấp Thầnkhông chút biểu tình hỏi ngược lại.

“Là...” Tiêu Hạm thấy y bất vi sở động, trong bụng càng thêm ảo não, lời nói cũng càng vi kích động, “Cái gọi là vô công bất hưởng lộc; ngài tùy tiện tặng lễ cho nó, người không biết sẽ nói thế nào a?”

“Hừ...” Ấp Thần cười lạnh lên tiếng, “Sẽ nói thế nào?”

“Bọn họ sẽ...sẽ nói quan hệ giữa ngài và Vương phi Hôi hồ khôngminh bạch...”

“Cái gì không minh bạch?” Ấp Thần vẫn luôn lấy câu hỏi để trả lời.

Tiêu Hạm bắt đầu cảm giác mình bị y nắm mũi dẫn đi. Nàng bực tức giậm chân, cao giọng nói, “Đại vương, ngài đừng đùa ta nữa! Ngài biết ý của ta!”

Ấp Thầnheo nửa con mắt, trên khuôn mặt tuấn tú là một màn sương lạnh giá.

“Nàng có ý gì?” Lời nói lạnh như băng này củaẤp Thần bắn thẳng đến vào ngực Tiêu Hạm, lạnh đến làm nàng phát run cả người.

Nàng có ý gì? Câu này đầy thâm ý, có thể vạch trần những lời khuyên ngăn hợp lý của Tiêu Hạm khi này.

“Ta... Ta là...” Tiêu Hạm vô cùng hối hận khi mình lại đi đối địch với Ấp Thần. Uy nghiêm của y không cho phép bất cứ kẻ nào nghi ngờ.

Bỗng bên ngoài truyền đến âm thanh hỗn loạn. Ấp Thần như cảm nhận được gì đó, vẻ mặt đột nhiên biến đổi, vội đứng lên. Tiêu Hạm ghen hòng, trấn trối nhìn y nhanh chóng bước ra ngoài.

“Vương phi, ngài không thể đi vào...” Bọn thị vệ bối rối ngăn cản Bích Dương.

Bích Dương ôm tiểu cầu, trên người dính máu, khóc đến không thở nổi. Mỹ nhân khóc làm người ta phải đau lòng thương tiếc.

Bọn thị vệ hoang mang, không biết phải làm sao. “Ngài... Ngài đừng khóc a... Chúng ta phải thông truyền với Đại vương mới có thể dễ ngài vào...”

“Chuyện gì?” Ấp Thần đi tới.

Bích Dương thấy Ấp Thần, nước mắt rơi xuống càng nhiều, Nó chạy đến, ôm tiểu cầu đến trước mặt y. Thấy tiểu cầu đã chết, ngoại trừ chạy đến tìm Ấp Thần, nó cũng không thể nghĩ được gì khác nữa.

“Này...” Ấp Thần thăm dò hơi thở của tiểu cầu, thấy còn chút mạch đập yếu ớt. Y không hỏi lý do, lập tức dùng hai tay bao lấy thân thể tiểu cầu, truyền chân khí cho nó.

Toàn thân tiểu cầu bỗng phát ra quang mang, xương cốt đứt gãy được khí tức của y bao quanh nhanh chóng liền lại.

Bích Dương thấy vết thương của tiểu cầu dần khép miệng, vẻ mặt lộ rõ sự mừng rỡ.

Tiểu cầu vốn hô hấp yếu ớt dần dần vững vàng hơn, trong miệng nó phát ra tiếng rên ư ử. Ấp Thần thu tay lại. Tiểu cầu bò dậy trên tay Bích Dương, khôi phục lại vẻ khỏe mạnh, vẫy vẫy đuôi với Bích Dương. Bích Dương nín khóc mỉm cười, ôm thật chặt nó.

“Không sao nữa rồi.” Ấp Thần thản nhiên cười nói.

Bích Dương kích động nhào vào ngực y, không có ý gì khác, chẳng qua chỉ là sự cảm kích. Khuôn mặt bất động như Thái Sơn của Ấp Thần giờ lại thoáng vẻ ngượng ngùng. Y đặt tay lên vai Bích Dương, khẽ đẩy nó ra một chút.

Khanh Kha đứng phía sau Bích Dương không xa, mà Tiêu Hạm cũng đã thấy cảnh vừa này giữa hai người Bích Dương và Ấp Thần sau lưng đích Tiêu Hạm. Bốn người, chỉ có thể dùng từ ‘quan hệ rối rắm phức tạp’ để hình dung.

Tiêu Hạm lãnh ngạo (lạnh lùng kiêu ngạo) quay đầu rời khỏi.

Khanh Kha lại hùng hổ đi đến trước mặt hai người kia. “Vi thần tham kiến bệ hạ.” Hắn quỳ một chân trên đất, lời nói lạnh như băng, không chút cung kính.

“Bình thân.” Giọng nói của Ấp Thần cũng không chút tình cảm.

Bích Dương đối mặt với ánh mắt thô bạo tàn nhẫn của hắn thì lập tức ôm tiểu cầu lùi sát vào Ấp Thần. Tiểu cầu cũng sợ hãi rên ư ử, vùi đầu vào trước ngực Bích Dương.

Ấp Thần lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng im lặng không lên tiếng, chờ Khanh Kha mở miệng.

Quả nhiên Khanh Kha đã không nhẫn nại được mà nói, “Đại vương, ta tới đón thê tử của ta về.” Vừa dứt lời liền đi đến chỗ Bích Dương. Bích Dương như muốn tìm kiếm sự che chở, vội nấp vào sau lưng Ấp Thần. Khanh Kha vươn tay tới, nhưng lại bị thân thể to lớn của Ấp Thần ngăn cản.

Khanh Kha lùi về, âm thầm cắn răng, thanh âm lạnh như băng hỏi, “Đại vương, ngài muốn nhúng tay sao?”

Ấp Thần còn cao hơn hắn nữa cái đầu, từ trên cao nhìn xuống. “Là người đã thương cầu nhi?”

“Đúng thì sao?” Khanh Kha khiêu khích hỏi.

Ấp Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn “Không có ai dám phá hoại đồ ta đưa.”

Khanh Kha hung dữ nhìn y chằm chằm, nhưng hắn biết đối phương là người mà mình không địch nổi, đành cố dè nén lửa giận, “Lần này là vi thần không đúng, ta chỉ muốn đưa thê tử về.”

Hắn kéo vai Bích Dương. Bích Dương khẽ hô, toàn thân dán vào lưng Ấp Thần, một tay dùng sức kéo y phục của y. Ấp Thần rung động một chút, không kịp suy nghĩ mà hất tay Khanh Kha ra.

Hành động như đang tuyên chiến, đáy lòng Khanh Kha dấy lên ngọn lửa rừng rực, gầm nhẹ “Đại vương, ngài có ý gì?”

Áp Thần không nói. Khanh Kha đã sớm nghĩ sẽ có lúc y và mình tranh giành Bích Dương, càng thêm tức giận, “Đây là gia sự (chuyện nhà) của ta, ngài không có quyền quản!”

Bích Dương nấp sau lưng Áp Thần, len lén nhìn hắn, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

“Nó không muốn theo người.” Áp Thần bình tĩnh nói.

“Vậy thì sao? Nó là người của ta!” Khanh Khắc cứng rắn.

Áp Thần cũng không sợ hấn làm loạn, quang minh chính đại kéo Bích Dương ra. “Khanh gia có phải đã nhầm lẫn gì không?”

“Cái gì?”

“Bích Dương chẳng qua chỉ là người ta ‘gửi lại’ chỗ các người.”

Một câu nói hời hợt của y làm mặt Khanh Kha biến sắc. Bích Dương đúng là do Áp Thần đưa tới Hôi hồ tộc, nhưng...

“Ngài đã đưa nó tới cửa chúng ta, chẳng lẽ giờ Đại vương lại muốn nuốt lời?” Hấn đề phòng hỏi.

Khóe miệng Áp Thần mang theo ý cười lạnh châm chọc, “Nếu như ta nhớ không lầm thì người mà ta muốn đưa Bích Dương cho là phụ vương của khanh - Mẫn Hiền đại nhân.”

Sắc mặt Khanh Kha nhất thời tái xanh, bị lời y chặn họng.

Áp Thần thu lại nụ cười, “Khanh gia, người chưa được sự đồng ý của ta đã tự tiện chiếm lấy Bích dương. Chính người là người đã phá vỡ cam kết ban đầu, bây giờ ta có quyền thu lại ‘đồ vật’ mà ta đã đưa.”

“Người... Người muốn mang Bích Dương đi?” Khanh Kha hoảng hốt đến toàn thân run rẩy.

Áp Thần cũng không muốn vì lần này mà đắc tội với hấn. Ánh mắt y dao động một chút, cuối cùng trầm giọng nói, “Người để nó nửa đêm khóc chạy đến đây... Ta không thể để nó ở lại bên một người làm tổn thương đến nó.”

Khanh Kha nghe ra ý nhượng bộ trong lời y, vội vàng nói, “Ta biết vừa rồi ta đã quá kích động, ta đảm bảo sẽ không tái phạm, thỉnh ngài để Bích dương theo ta trở về đi.”

Áp Thần đang muốn mở miệng, Bích Dương bỗng nhiên kéo lấy ống tay áo y, hốc mắt hồng hồng, liều mạng lắc đầu. Câu ‘được rồi’ lại bị cứng rắn nuốt lại.

Khanh Kha quát, “Bích Dương, cùng ta trở về!”

Bích Dương hét “Không!”, lại dính vào người Áp Thần, không chịu rời đi.

Áp Thần đành phải nói, “Khanh gia, xem ra Vương phi của khanh vẫn không cách nào bình tĩnh lại được, tối nay chầm dứt ở đây được rồi.”

“Cái gì...?”

“Ta sẽ sắp xếp chỗ ở cho nó, người về trước đi.” Áp Thần không cho phép cự tuyệt.

“Sao có thể...” Khanh Khang àn vạ lần không muốn. Để Bích Dương bên cạnh Áp Thần khả năng phải đưa dè vào miệng cộp sao? Hấn không tin Áp Thần có thể nhịn được mà không đụng đến nó. Nhưng Khanh Khắc đã quên, Áp Thần đã có Bích Dương từ lâu, nếu muốn đụng thì căn bản không đến phiên hấn quan tâm.

“Tại sao không thể?” Áp Thần cho thị tòng dẫn Bích Dương đi xuống, cho Khanh Khắc tối hậu thư, “Trước khi nó tha thứ cho khanh, nó sẽ ở đây. Khanh gia, mời về đi.”

Áp Thần xoay người rời đi, Khanh Kha đang muốn đuổi theo, nhưng thị vệ ngăn ở ngoài. Khanh Kha nhìn bóng lưng của y, nắm tay siết chặt, phải tốn rất nhiều sức lực mới ép bản thân nhấc chân rời đi.

Chú thích:

1. Hỏa bàn: là đồ đựng để đốt lửa giữ ấm mùa đông ý mà.

Vd nhé

2. Ghế thái sư: (hay ghế bành ngày nay) là đồ dùng duy nhất trong nhà dùng một chiếc quan để gọi, tượng trưng cho con người/ chức vị cao quý. Nó được sử dụng sớm nhất ở thời Tống; lúc đầu chỉ giống như ghế xếp để bày đồ đạc. Ghế thái y có những đặc điểm thể hiện con người gia chủ như chỗ ngồi rộng (thể hiện con người rộng lượng), chân cao (tạo cảm giác hào phóng, đứng đắn), chỗ tựa lưng hình như cái vòng (nâng đỡ tay và vai), đến thời nhà Minh thì chỗ tựa lưng và tay vịn liền thành một khối, thành ba hay năm phần che; đa phần dùng hoa văn sư tử để trang trí.

Kiểu cổ Kiểu hiện đại hơn

3. Quyển trục: nói đơn giản là tấu chương của thần tử dâng lên cho vua được cuộn lại. Ai xem nhiều phim cổ trang chắc biết.

Một vài hình ảnh minh họa cho người không bít:

Cái này giống tấu chương nè Cái này giống cái ghi thánh chỉ nè

8. Chương 7

Áp Thần an bài cho Bích Dương ở tiểu viện bên cạnh tẩm cung. Nơi này vốn là chỗ ở của quan nhân. Bích Dương vào ở không tới hai ngày, Khanh Khảo tìm nó vô số lần, nhưng lần nào cũng bị cự tuyệt ở ngoài cửa.

Lời đồn đãi từ hậu cung truyền ra, mọi người đều nói Áp Thần coi trọng Bích Dương, muốn chiếm nó làm của riêng. Khanh Kha lại càng tin rằng Áp Thần muốn chia rẽ bọn họ, trong lòng ngày càng phiền loạn, tâm trạng gần như không thể khống chế được.

Bích Dương trốn trong thế giới giản đơn của mình, không biết chút gì về lưu ngôn phi ngữ (lời đồn, chuyện bịa đặt) kia. Từ trước đến giờ, bản thân nó chưa từng khát cầu cái gì, mà cũng chẳng cần biết nam nhân nào đang bên mình; trừ mẫu thân nó ra, nó chưa từng lưu luyến những người đã chết vì nó.

Nhưng hôm nay, nó vô cùng ao ước mình có thể vĩnh viễn ở lại đây, ở chỗ thật gần với Áp Thần như thế này.

Bầu trời mịt mờ u tối, bốn phía xung quanh lại rất ấm áp, như muốn báo hiệu mùa xuân đã tới. Thị nữ đổ đầy nước ấm vào đại mộc bồn (thùng gỗ lớn, thường dùng để rửa tay) đặt trên cỏ; Bích Dương đem tiểu cầu ham chơi cả người bắn thủ bỏ vào trong nước.

Tiểu cầu ở trong nước không ngừng giãy giụa, ăng ăng kêu lớn như muốn cầu cứu.

“Ngoan ngoãn nga...” Bích Dương một tay giữ chặt lấy thân thể tiểu cầu, một tay nhẹ nhàng rửa sạch vết bẩn trên người nó. Tiểu cầu được nó trấn an, dần bình tĩnh lại.

Trên mặt Bích Dương tràn đầy nét cười, tẩy sạch cho nó. Tiểu cầu giương mắt nhìn nó, thè lưỡi ra thỏ.

Khi Áp Thần bước vào tiểu viện liền bị cảnh tượng ấm áp này mê hoặc. Thị nữ phía sau Bích Dương phát hiện y tới, đang muốn hành lễ thì bị Áp Thần khoát ta ngăn lại, ý bảo nàng mau lui ra. Sau khi thị nữ rời đi, Áp Thần nhẹ chân bước đến chỗ Bích Dương, còn người kia thì đang chăm chú tắm cho tiểu cầu, hoàn toàn không phát hiện có người đến gần mình.

Bích Dương đặt tiểu cầu đã khôi phục màu trắng như ban đầu lên tấm khăn sạch. Tiểu cầu lắc mình rũ nước, bỗng phát hiện có người phía sau, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

“A...” Bích Dương cầm lấy khăn lông đuổi theo; tiểu cẩu nhanh như chớp chạy đến bên chân Ấp Thần. Bởi Ấp Thần đã cứu nó, tiểu đồng tây thiện lương này đặc biệt nhiệt tình với người có ơn. Bích Dương lúc này mới phát hiện sự tồn tại của Ấp Thần. Ấp Thần ôm lấy tiểu cẩu, tiểu cẩu lập tức liếm mặt y, làm mặt y dính đầy nước miếng, thuận tiện đem bộ lông còn dính nước ướt nhẹ cọ luôn vào người y.

Bích Dương luống cuống, vội dùng khăn bao lấy tiểu cẩu lại, kéo nó ra khỏi người Ấp Thần. Ấp Thần vẩy vẩy bọt nước trên tay. Bích Dương vội vàng nhận tội thay sủng vật của mình. Nó đặt tiểu cẩu lên mặt đất, lấy khăn ra, lau cho Ấp Thần. Trước chỉ là lau vết nước dính trên tay áo, tiếp theo đó là cổ áo, cổ, cằm... Khi khăn đi tới đôi môi Ấp Thần, Bích Dương bỗng dừng lại. Trên mặt nó nóng lên, ngẩng đầu, thấy ánh mắt Ấp Thần cũng nóng rực như nó.

Bích Dương lúc này mới phát hiện thái độ mình đã thân thiết quá đà. Nó bối rối thu tay lại, không ngờ lại bị đối phương bắt lại. Hai người dựa gần nhau như thế, con ngươi của người này có thể soi rõ hình ảnh của người kia.

Ấp Thần vô ý thức cúi đầu, ngậm khe đôi môi nó.

Tiếp xúc rất nhẹ, rất rất nhẹ, rất mềm, không chút ý chiếm đoạt, tựa như cánh hoa. Bích Dương chưa bao giờ được hôn như vậy. Trước khi nó kịp đáp lại, sự mềm mại ấm áp trên môi đã dời đi.

Nó kinh ngạc nhìn đối phương, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc và không hiểu. Ấp Thần không dám đối mặt với ánh mắt của nó. Y cố ý nhìn chằm chằm mặt đất, nói, “Người đã quyết định tha thứ cho Khanh Khach chưa?”

“Ách?”

“Người muốn cùng Khanh Kha trở về chưa?” Ấp Thần lại hỏi một lần.

Bích Dương bối rối, luống cuống nhìn y. Ấp Thần thấy nó không trả lời được, thở dài một hơi, thành thật nói, “Nếu người đã không còn tức giận nữa thì nên cùng hắn trở về đi, dù sao người cũng là thê tử của hắn...”

“Àn...” Bích Dương nghe cũng hiểu lời y nói. Ấp Thần muốn mình rời đi, trở về bên cạnh Khanh Kha, phải không? Y nhất định cảm thấy mình rất vướng víu! Chính mình căn bản không có tư cách ở bên y...

Thấy nó cúi đầu, Ấp Thần không khỏi len lén nhìn nó. Bích Dương vắn vắn tay, hạ mắt xuống, biểu tình đau thương. Ấp Thần đau lòng, khẽ vuốt tóc nó, khàn giọng nói, “Xin lỗi, ta không có cách nào để người hạnh phúc...”

Bích Dương ngạc nhiên ngẩng đầu. Về mặt Ấp Thần phức tạp, ngưng mắt nhìn nó, cuối cùng hôn một cái lên trán nó, xoay người rời đi. Bích Dương cô độc đứng trong đình viện nở đầy hoa; làm bạn với nó, chỉ còn mỗi tiểu cẩu nhí đang đứng ngơ ngác ngây ngốc ở đó.

Trên đại thụ bên ngoài đình viện, một đôi mắt xám khóa chặt vào bóng lưng nó, đáy mắt toát ra lửa giận hừng hực...

Ấp Thần rời đi như chạy trốn khỏi đình viện của Bích Dương, trên đường trở về thư phòng lại đụng phải Tiêu Hạm chờ đã lâu, bên cạnh nàng là một tiểu nha hoàn có ánh mắt thâm trầm. Về mặt của đối phương bày ra vẻ như đã tìm ra, y không muốn dây dưa với nàng, trực tiếp nói, “Có chuyện gì thì nói đi.”

Đối phương cũng hiểu rõ, lúc này Tiêu Hạm cũng không phải khách sáo gì nữa, thẳng thắn hỏi, “Đại vương, ngài muốn thú nó sao?”

Ấp Thần nhú mày, trả lời một câu, “Ta không muốn trả lời.” rồi lướt qua nàng rời đi.

Ấp Thần cho tới bây giờ chưa bao giờ trốn tránh sự chất vấn của người khác. Tuy y chỉ trả lời nước đôi như vậy nhưng nghe vào tai Tiêu Hạm thì câu trả lời đó chẳng khác nào y trực tiếp trả lời ‘Đúng vậy’. Lửa giận bộc phát, nàng giận đến cả người phát run.

Nha hoàn kia thấy Ấp Thần đi xa, đến gần bên tai Tiêu Hạm thì thầm, “Công chúa, tình cảm của Đại vương đối với yêu nam kia không đồng nhất a...” Tiểu nha đầu này gọi Lệ Hoa, là thiếp thân nha hoàn bồi giá theo Tiêu Hạm. Đừng xem tuổi nàng còn nhỏ, lớn lên nhu thuận thanh tú; nha đầu này tâm nhãn đặc biệt nhiều, thái độ làm người khôn khéo, rất biết làm đẹp lòng Tiêu Hạm. Tiêu Hạm đối với nàng ta có thể nói là nói gì nghe vậy.

“Ta phải làm sao?” Tiêu Hạm không cam lòng hỏi ngược lại.

“Nếu để cho nó lưu lại, nhất định sẽ ảnh hưởng đến địa vị của công chúa.”

“Chỉ bằng nó?” Tiêu Hạm gao giọng nói, “Ta đường đường là công chúa của Hắc hồ tộc, sao có thể không đầu lại tiện nhân kia?”

“Công chúa, ngài đã quên sao? Hôi hồ vương phi kia đã gả đi gả lại đến bốn lần, mỗi vị vương thú nó đều bị nó mê hoặc đến thần hồn điên đảo; người người đều nói nó là họa quốc tai tinh (người mang đến vận xấu cho quốc gia)...”

“Đúng rồi.” Tiêu Hạm linh cơ vừa động, “Ta phải đi nói với Đại vương, Bích Dương kia đúng là bất tường chi tử (người không may mắn aka mầm họa), Đại vương vì giang sơn, nhất định sẽ đem nó đuổi đi!”

“Công chúa, Đại vương không phải hôn quân chỉ nghe những lời đồn nhảm.” Lệ Hoa chỉ ra, “Người ngạn vãn lần đừng nói, nếu không sẽ gánh lấy tội danh khích bác ly gián.”

“Vậy người nói ta nên làm cái gì bây giờ?!” Tiêu Hạm giậm mạnh chân.

Lệ Hoa đảo mắt, hiển kế “Công chúa, nô tỳ nghe nói tộc trưởng Hôi hồ tộc hao hết tâm tư muốn mang thể tử đi, nếu đại vương chia rẽ phu thê họ, sao chúng ta không làm chuyện tốt, giúp họ được đoàn viên?”

Phương pháp kia lập tức được Tiêu Hạm tán thưởng, “Không sai! Chúng ta phải nghĩ cách giúp vương Hôi hồ tộc mang tiện nhân kia về. Đó vốn là vương phi của hắn, Đại vương cũng không có quyền truy cứu...”

“Àn, vừa có thể tống cái tên chướng mắt kia đi, lại không sợ rước họa vào thân, đây chính là biện pháp vẹn cả đôi đường.” Lệ Hoa phụ họa.

Tiêu Hạm cao hứng ôm nàng ta. “Lệ Hoa! Người quả nhiên là phúc tinh của ta! Có người ở đây, vấn đề gì cũng có thể giải quyết!”

“Công chúa, ngài quá khách khí rồi, vì ngài phân ưu là chức trách của nô tỳ.” Lệ Hoa cũng cười, ôm Tiêu Hạm.

Vào đêm, sương lạnh đầu xuân rơi xuống cửa sổ, ánh trăng thuần khiết như ẩn như hiện trong mây.

Xối một vốc nước ấm lên cánh tay trơn bóng, Bích Dương dựa người vào dục dưng, ngẩng đầu nhìn bóng cây ngoài cửa sổ, ngơ ngẩn đến thất thần.

Phía ngoài dục thất, tiểu thị nữ thu dọn y phục thay cho nó; tiểu hầu sửa sang ngoài cửa gỗ dục thất.

“Tiểu hầu nhi, Vương phi đang tắm, đợi lát nữa ngài sẽ ra chơi với người.” Thị nữ vừa gấp y phục vừa dụ dỗ. Tiểu hầu như nghe hiểu lời thị nữ nói, liền rời khỏi cửa, chạy đến bên chân thị nữ, chạy quanh chân nàng.

“Ta đang làm việc, người đừng đi theo ta a...” Thị nữ cẩn thận nhắc chân, chỉ sợ sẽ giẫm phải nó.

Tiểu hầu xoay quanh, đôi tai nhỏ động động, tựa hồ nghe được âm thanh không bình thường, chợt sửa soạn về phía cửa.

“Sao vậy?” Thị nữ nhìn, chợt thấy một bóng người đứng ở ngoài cửa, trong lòng nàng cả kinh, khẽ gọi, “Ai a...”

Hai cánh cửa bị một lực mạnh đá văng ra, hàn quang bên ngoài chớp nhoáng, bổ vào gáy người thị nữ kia...

“A –!!”

...

Bích Dương mới vừa lau khô thân thể, liền nghe được tiếng thét chói tai từ bên ngoài; tiểu cầu cũng bắt đầu sửa sang. Nó vội phủ thêm y bào, đẩy cửa dục thất ra; trong tích tắc, tiếng sửa của tiểu cầu đã dừng lại.

Đập vào mắt nó chỉ có một màu đỏ thẫm... Trên tấm thảm, thi thể thị nữ đang nằm trên đó. Bích Dương che miệng, ngã ngồi xuống cạnh cửa.

Một bóng đen chặn lại, trên người bóng đen kia tỏa ra quang mang. Bích Dương run rẩy ngẩng đầu, thấy trên tay đối phương là thân thể nát bét của tiểu cầu... Tiểu cầu mới rồi còn hoạt bát náo loạn, giờ đã biến thành đồng thịt vụn...

“Ồ...” Nó khóc nức.

Người hành hung thở hào hển, trên mặt dính vài giọt máu tươi, không biết là do máu người nào lưu lại. Vẻ mặt hung ác như vậy, khi hắn ném tiểu cầu ra ngoài cửa sổ, Bích Dương đã thấy qua, và đó cũng là vẻ mặt hung tàn khi hắn giết phụ thân của mình.

Khanh Khaném thi thể tiểu cầu xuống, một tay nắm chặt lấy cằm Bích Dương, hung hăng cắn môi nó. Bích Dương đau đến phải kêu lên. Bị hắn cắn phá môi dưới, nó đã nếm được vị máu tươi trong miệng; chán ghét đẩy hắn ra, nhưng chút lực cũng không có. Khanh Kha nhanh chóng hất nó ra. Bích Dương vội túm vạt áo trước của mình mà chạy ra ngoài. Khanh Kha thô bạo nắm tóc nó kéo lại.

Hắn điên cuồng dích xé rách y phục Bích Dương, mắng, “Người đã cùng y làm rồi? Đúng không?! Người là đồ tiện nhân! Ta đối với người tốt như vậy, tại sao lại muốn phản bội ta!”

Bích Dương liều mạng giãy giụa, bị hắn tát một cái. Miệng Khanh Kha không ngừng mắng chửi nó là tiện nhân, cúi đầu cắn lên cần cổ mềm mại nó; hàm răng bén nhọn không chút thương tiếc mà cắn xé cả mảng thịt lớn. Bích Dương đau đến thét chói tai.

Cơn đau đã kích thích bản năng sống của nó, yêu lực trong cơ thể nó tập trung xuống hai tay. Bích Dương cảm giác móng tay mình dài ra, trở nên cô cùng sắc bén. Nó nhắm mắt lại, hai tay dùng sức bấm vào lưng Khanh Kha.

“A —” Khanh Kha tru lên một tiếng, buông nó ra. Hắn căn bản không ngờ nó sẽ phản kích.

Bích Dương bò dậy vọt ra ngoài. Sau lưng, Khanh Kha đã đứng lên, một chưởng đánh về phía nó.

Rắc! một tiếng, Bích Dương cảm giác bả vai mình đã vỡ vụn. Nó mở lớn miệng, hai mắt thất thần, như tượng gỗ bị đánh bay ra ngoài. Đầu nó đập mạnh xuống mặt sàn cứng rắn, cơ hồ đã bất tỉnh.

Trước mắt mơ hồ, nó thấy vẻ mặt vặn vẹo của Khanh Kha đi đến phía sau mình, lát sau lại cảm giác tóc mình bị kéo lên, Khanh Kha một chưởng xuyên qua ***g ngực nó.

Nó không phát ra được âm thanh nào, cơn đau cực lớn bao vây lấy nó, làm nó hoàn toàn hôn mê. Trước khi mất đi ý thức, nó như nghe được âm thanh hỗn loạn vang lên bốn phía...

“Đại vương! Chính là bên kia! Ta thấy hắn tiến vào...”

“A...”

“Bích Dương!”

Nó bị bóng tối cắn nuốt, cuối cùng không nghe, không thấy được gì nữa...

...

Thất thái hà quang (ánh sáng bảy sắc) tựa như sa quần (cái váy của tiên nữ hay thấy trên phim ý) của thiên nữ, từng ngôi sao như bảo thạch trang trí thêm cho bầu trời đêm, ngọn lửa không bao giờ tắt nhảy múa trên hoàng kim hỏa bảo (bó đuốc bằng vàng), con đường quanh co uốn khúc lột thảm trải đỏ rực, kéo dài đến tể đàn bạch ngọc.

Đây là đâu? Sao lại vừa xa lạ, vừa như vô cùng quen thuộc thế này?

Nó cảm giác như mình bước lên thảm, đi tới tế đàn. Bốn phía tựa hồ đứng đầy người, cổ nhạc mạnh mẽ từ trong đám mây mơ hồ truyền tới.

Nó đi đến tế đàn, một nam tử khổng lồ đứng trước vạc đồng, nghênh đón nó. Nó không thấy rõ mặt đối phương, nhưng lại có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của người kia, dường như có thể xuyên qua bộ y phục kia mà nhìn thấy rõ thân thể nó.

Trong lòng dâng lên sự lo âu và chán ghét mãnh liệt. Hai tay nó cầm thần tượng, chậm rãi quỳ xuống trước nam nhân trước mặt. Đối phương nhận lấy thần tượng, nó như ngẩng đầu lên, trong nháy mắt khi tiếp xúc với ánh mắt kia của nam nhân, nó cảm thấy như mình bị cuốn vào giữa xoáy nước sâu hun hút.

Tựa như mộng mà không phải mộng. Linh hồn như đã thoát khỏi thân thể, cái gì cũng không cảm giác được nữa...

...

“Bích Dương...Bích Dương...” Một giọng nói kêu tên nó; trước mắt chỉ toàn một màu đen, tiếp theo lại có vài tia sáng, những màu sắc hỗn loạn giao nhau, tạo thành cảnh tượng hoàn chỉnh.

Nó khôi phục lại chút cảm giác, thấy mờ lung mờ mịt, trên mặt cũng cảm nhận được sự ấm áp. Trên môi thấy mềm mềm, nó cảm giác được hơi thở mang theo sinh mệnh truyền vào người qua đôi môi.

Bích Dương thấy mặt Ấp Thần nhưng dường như cách một tầng sa mỏng. Cặp mắt kim sắc xinh đẹp của Ấp Thần tựa như đã đổi sắc, biến thành một màu đen như hắc bảo thạch.

“Bích Dương, người mau hút đi a...” Trong miệng Ấp Thần đang ngậm một viên ngọc thạch kim sắc, nói năng không rõ.

Bích Dương vô ý thức giương môi, Ấp Thần đem tinh khí của chính mình xuyên qua bảo thạch đưa vào cơ thể nó. Một tay y nâng đầu Bích Dương lên, một tay ấn xuống phần ngực đã được băng bó kĩ càng kia của nó, truyền yêu lực vào.

Thử một lúc lâu, hiệu quả cũng không được bao nhiêu, Bích Dương vẫn hấp hối như cũ, cơ hồ lại muốn hôn mê. Thương thế của nó quá nặng, chút tinh khí này cũng mang lại hiệu quả nào. Ấp Thần không còn cách nào, chỉ đành đem ngọc thạch trong miệng nuốt xuống, mắt y lập tức lại biến lại thành kim hoàng sắc.

“Bích Dương, người mau vận khí, đem tinh khí tập trung vào vết thương, nhanh lên một chút a...” Ấp Thần gấp đến độ đầu đầy mồ hôi; cho tới bây giờ Bích Dương cũng chưa từng nhìn thấy bộ dáng lo lắng cuồng cuồng như thế của y. Nó mấp máy môi, Ấp Thần lập tức ngậm lấy môi nó, Bích Dương cố gắng nhúc nhích đôi môi mà hấp thụ tinh khí của y.

Bích Dương bắt đầu nặng nề thở dốc, vết thương dần dần nóng lên, lại bắt đầu nhẹ nhàng gãy dựa trong ngực Ấp Thần, hai tay vô lực, run rẩy khoắc lên cổ y. Ấp Thần cảm giác thân thể nó có phản ứng, để miệng mình lên môi nó, thấp giọng hỏi, “Bích Dương... Người muốn cái gì...?”

Bích Dương hừ nhẹ một tiếng, chịu đựng đau đớn, nửa người dưới dùng sức cọ cọ vào y. Ấp Thần đưa tay bao phủ hạ thân nó, thấy nó đã cứng rắn rồi...

Yêu hồ bị trọng thương phải kịp thời lấy tinh khí mới có thể phục hồi như cũ, đạo huyền yêu hồ có thể hút lấy tinh lực từ thực vật, mà Bích Động yêu hồ chỉ có thể thông qua giao hoan mới có thể hút được; mặc dù trong quá trình đó sẽ làm đối phương rất đau đớn.

Ấp Thần cúi trường bào trên người Bích Dương ra, đưa tay thăm dò giữa hai chân nó. Hai mắt Bích Dương nhắm nghiền, ý loạn tình xoay xoay vòng eo nhỏ bé.

“Bích Dương... Có thể sẽ rất đau ...” Ấp Thần đau lòng hôn trán nó, thử cho một ngón tay vào.

“Ân...” Bích Dương đau đớn. Ấp Thần lập tức dừng lại.

Cơn đau của Bích Dương vốn là từ vết thương trước ngực và sau lưng. Có lẽ vì muốn nhanh chóng phục hồi như cũ, mà cũng có thể xuất phát từ mong muốn có được thân thể của Ấp Thần, nó chịu đựng cơn đau, kéo

tay y, để y xuyên vào càng sâu hơn.

Áp Thầntheo nó, đâm vào ngón tay thứ hai. Y vừa động vừa hỏi, “Còn đau không? Cảm thấy đau nhất định phải nói cho ta biết...”

Cho tới bây giờ chưa có ai từng ôn nhu như thế với nó; những người khác đều không nói đến lời thứ hai đã vội vã chiếm đoạt nó, căn bản không thèm để ý đến chuyện nó có đau hay không. Cho tới giờ khắc này, Bích Dương mới cảm nhận được sự khác nhau giữa Áp Thần và những người khác. Trong lòng nó vừa chua xót vừa ấm áp, lệ không tìm được mà chảy xuống.

“Rất đau sao?” Áp Thần cho là mình lại làm đau nó, vội vàng dừng tay.Bích Dương lắc lắc đầu, ôm chặt lấy y.

Cả người Bích Dương nóng rực, thở hào hển, tay nắm chặt lấy sàng đan, thân thể đung đưa theo động tác phía sau. Bàn tay rắn chắc bao quanh eo nó, cái móng nhỏ nhắn trắng nõn mượt mà nhận từng cơn từng cơn sóng đánh vào, tính khí thô to không ngừng ra vào trong tiểu huyết sát chặt, vang lên những tiếng đĩnh đạc.

Bích Dương vui đầu vào trong chăn, hạ thân cong về trước.Áp Thần quỳ gối phía sau nó, thắt lưng mạnh mẽ luật động. Nội bích Bích Dương bắt đầu co rút, dùng sức thít chặt ngoại vật. Áp Thần chỉ cảm thấy một trận tê dại từ hạ phúc truyền đến, bao phủ lấy toàn thân. Y bất chấp Bích Dương sẽ phải chịu đau đớn, bóp chặt lấy eo nhỏ của nó, cố sức trườn tống. Y càng động càng nhanh, đồng thời cũng xuyên càng lúc càng sâu.

“A...” Bích Dương nhắm mắt lại, phát ra tiếng rên rímắt hồn. Nó chỉ cảm thấy bên trong cơ thể nóng đến muốn tan chảy, tính khí thô to của đối phương bắn ra mầm mống nóng rực. Bích Dương cố gắng co rút cái miệng nhỏ phía dưới, hấp thu tinh lộ của đối phương.

Nam căn của Áp Thầnvẫn còn trong cơ thể nó, còn y không còn chút sức nào nằm thờ trên lưng Bích Dương. Bích Dương rên rỉ trong ***g ngực y, thân thể nó bỗng tỏa bạch quang; xem ra là đã phục hồi như cũ.

Sau khi tia sáng biến mất, Áp Thần đang muốn kiểm tra miệng vết thương của nó, ai ngờ bỗng Bích Dương đứng dậy.

“Bích Dương?” Áp Thần tựa vào bên tai nó.Bích Dương nghiêng đầu hôn y, khát khao hút lấy mật dịch trong miệng y. Áp Thần nắm cầm nó, cùng nó môi lưỡi giao triền. Lưng Bích dương dán vào ngực y, tính khí Áp Thần mềm đi, rớt ra ngoài; Bích Dươnglại cầm lấy nó mà bộ lộng.

“Nga...” Áp Thần khó nhịn thở gấp. Phân thân vừa phát tiết trong bàn tay phấn nộn của Bích Dương lại ngẩng đầu lần nữa. Bích Dươngđỡ lấy nó, nhét vào nhục huyết tham lam của mình. Áp Thần cũng phối hợp với nó, dùng sức đâm lên.

Phốc! một tiếng, ngạnh bỗng tím đen xâm nhập vào cơ thể nó. Áp Thần nằm ngửa xuống, Bích Dương đưa lưng khóa ngồi trên đùi y, mở bắp đùi tuyết trắng ra, dùng sức lay động.

“Hảo... Hảo chặt...” Áp Thần thoải mái đến không không chế nổi mà la lên. Bích Dương thuần thực lắc lắc móng, tiểu huyết mở mở khép khép, lúc chặt lúc lỏng, trăm cách *** loạn, khiến Áp Thần khôngđược bao lâu lại tiết một lần.

Kinh nghiệm của Bích Dươngvề chuyện này đúng là rất phong phú, là cao thủ chốn phòng the, mà Áp Thần vốn tính tình lạnh lùng, không chịu được người khác đến gần mình, Bích Dương là người đầu tiên khai trai cho y. Ôm thân thể mềm nhũn của Bích Dương, y mới biết được trên thế gian này hóa ra còn có chuyện mất hồn thể này. Phân thân mình dính liền với người mình thích nhất, tiến thật sâu vào cơ thể người đó, là loại cảm giác tuyệt vời mà không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được.

Mà Bích Dương cũng đã cảm dục nhiều ngày nay, một hai lần hoan ái không cách nào thỏa mãn nó. Bích Dương xoay người, đối mặt với y, bắp đùi kẹp chặt hông y. Áp Thần vận vẹo, bắt đầu giao hoan lần thứ ba.

Tiếng kêu yêu kiều và âm thanh va chạm vang lên cả đêm, cho đến khi trời sáng lên, Ấp Thần mới kiệt sức ôm Bích Dương trầm trầm ngủ. Bích Dương dựa vào ngực y, lòng tràn đầy ngọt ngào. Nó vươn tay, cách lớp vải đè lên vết thương của mình. Cơn đau đã biến mất, da thịt dưới lớp băng vải đã phục hồi như cũ, phần xương vỡ vụn trên vai cũng đã khỏi hẳn.

Cơn bạo ngược của Khanh Kha khi trước chẳng khác nào một cơn ác mộng. Chẳng qua là... Bích Dương nhớ tới thi thể của người thị nữ kia, và cả thân xác đã nát vụn của tiểu cầu... chán ghét và đau thương hỗn loạn xông vào đầu nó.

Đây không phải là mộng, đó là thực tế, bọn họ cũng sẽ không sống lại.

Mẫu thân, Thước Lanvương hậu, Thu Khi, Kim Lâm, Tiêu Kỳ, Mẫn Hiền, đường mẫu... Còn vô số người không biết tên, tất cả đều vì nó mà mất đi tính mạng.

Nó chịu đủ rồi! Nó không muốn nhìn thấy xác chết nữa! Nó cũng không cần người khác chết vì nó nữa! Nhưng, nó có cách gì có thể ngăn cản sao? Nó không có khả năng đó!

Bích Dương vẫn rúc trong ngực Ấp Thần, ngẩng đầu, đôi môi không phát ra tiếng động nói, “Người không được chết... Người ngàn vạn không được chết...”

9. Chương 8

Hoa quế đầy trời, lạc anh (anh đào rơi) bay rực rỡ, cánh hoa sắc vàng như phấn điểm xuyên trên mặt cỏ xanh, tản mát ra hương thơm say lòng người.

Lệ nhân bạch y (người đẹp áo trắng) đứng trong mưa hoa, tựa như tinh linh do hoa biến thành, khí thể của người dung hợp với mùi hoa thành khí tứ thuần khiết.

Nó đưa lòng bàn tay hồng nộn ra, tiếp được một cánh hoa mà ngấm ngấm, thỉnh thoảng lại đưa lên mũi ngửi thử hương thơm, cẩn thận quan sát màu sắc của cánh hoa, tựa như hải đồng không hiểu thế sự.

Cước bộ Ấp Thần ngưng lại cách đó không xa. Y mãi mê nhìn người kia, không đành lòng phá vỡ vẻ chuyên tâm khó thấy trên mặt người kia. Nhưng sự tồn tại mạnh mẽ của y đã thu hút sự chú ý của Bích Dương. Bích Dương phát hiện ra y, đầu tiên là ngạc nhiên, rồi lập tức vứt hoa xuống, vui vẻ chạy về phía y.

Ấp Thần mở hai tay ra, ôm nó vào ngực, Bích Dương nấp trong ngực y, như làm nũng mà ôm lấy hông y, Ấp Thần cưng chiều ôm lấy nó, phẩy đi cánh hoa trên đầu nó. Bích Dương ngẩng đầu lên, nhìn y gợi tình, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu hé mở như mời gọi. Trong mắt Ấp Thần hiện lên nhu tình, ôm hông nó cao hơn một chút, cúi đầu hôn lên cánh môi phớt sắc kia.

Bích Dương thở khê khê như then thùng, nhiệt tình đáp lại. Hai người hấp dục lẫn nhau, đầu lưỡi vướng vít khó lìa, dường như đang thưởng thức mỹ vị nhân gian.

Ấp Thần một tay nâng gáy nó lên, dẫn sâu nụ hôn. Tình dục Bích Dương như bị thiêu đốt. Nó giãy dụa thân thể, dùng sức đem thân thể mềm mại của mình áp sát vào ***g ngực Ấp Thần. Ấp Thần cảm giác được sự khát cầu của nó, kinh hoàng rời khỏi môi nó. Bích Dương vẫn không thôi truy đuổi, say mê mút mút môi y.

“Bích Dương...” Ấp Thần vừa xấu hổ vừa luống cuống ngăn nó lại. Ánh mắt Bích Dương mê ly, sắc mặt ửng hồng, toàn thân tràn ngập phong tình. Nó thở nhẹ, bắt đầu cọ cọ đùi mình vào người Ấp Thần. Phần kiên định nào đó của đối phương cũng đã nóng lên; Bích Dương vui vẻ cười cười, đưa hai tay ra, cách một tầng vải khó mà cảm lấy vật kia.

“Đừng...” Ấp Thần vội vàng đè lại thân thể không an phận của nó.

“À?” Về mặt Bích Dương khó hiểu. Trong đầu nó không hề có quan niệm xấu hổ, không biết rằng tại đình viện giữa ban ngày ban mặt mà ve vãn là hành động không thích hợp.

Ấp Thần cầm hai tay nó, cầm tựa lên cái trán trắng nõn, thấp giọng nói, “Buổi tối làm tiếp... Được không?”

“Buổi tối có thể?” Bích Dương mong đợi hỏi. Ấp Thần bị thái độ lộ liễu của nó làm cho đỏ bừng cả mặt. Cho tới bây giờ hắn cũng chưa dám minh trưng mục đích mà bày tỏ sự khát cầu của bản thân đối với chuyện giường chiếu.

(minh trưng mục đích: minh mục: mở to mắt, trưng đích: tỏ ra can đảm. Lúc đầu mang ý nghĩa là lòng can đảm, dám nghĩ dám làm; sau này dùng với nghĩa công khai làm chuyện xấu. Đương nhiên nghĩa ở đây dùng với ý sau này.)

Ấp Thần hôn lên trán nó, nhẹ giọng trả lời, “Àn, những chuyện này phải tới buổi tối làm mới được ...”

“Ách?”

“Phải là buổi tối, ở trên giường mới có thể làm, người hiểu chưa?” Ấp Thần cố gắng thay đổi quan niệm của nó.

“Hiểu rồi, ngủ ở trên giường sao...” Bích Dương vui vẻ hôn trả lại hắn.

Ấp Thần kêu khổ cả ngày, dự hỏa thật vất vả mới đè nén được lại bị nó đốt lên lần nữa, nhưng y lại không nổi dậy nó ra, đành phải cực khổ nhẫn nại. May mắn sao phó nhân đứng lúc đó đi tới báo cho y, có quan viên tới, Ấp Thần mới buông Bích Dương ra.

“Ta phải ra ngoài một chút, người ngoan ngoãn ở đây, không được chạy loạn nga.” Ấp Thần trước khi rời đi còn cố dặn nó.

“Àn.” Bích Dương nghe lời, gật đầu.

“Nếu thấy buồn chán, người có thể đến đến hoa viên gần đây chơi cũng được, nhưng nhất định phải có thị vệ và cung nữ đi cùng.”

“Được.”

Ấp Thần sờ sờ đầu nó, yên lòng rời đi. Sau khi y rời đi, Bích Dương chơi dưới tán cây quế một lát, dần cảm thấy chán. Nó nhớ Ấp Thần nói, nó có thể ra ngoài chơi, liền quay đầu, nói với thị nữ phía sau, “Ta có thể đi ra ngoài sao?”

Thị nữ tên Yên nhi vội vàng trả lời, “Dĩ nhiên có thể, công tử muốn đi hoa viên sao? Để nô tỳ thỉnh thị vệ tới đây, ngài chờ chút.”

“Nga...” Bích Dương nhu thuận đứng ở đó chờ, cho đến Yên nhi dẫn hai gã thị vệ tới đây mới cùng nhau đi ra ngoài. Nhưng nó cũng không có can đảm đi xa, cũng chỉ là ở hoa viên ngắm hoa, chơi đùa với phấn điệp (bướm trắng) giữa bụi hoa mà thôi.

Bỗng trên trời xuất hiện một bóng đen. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là một con điều giấy hình chim én sặc sỡ; con điều kia như đã bị đứt dây nên mới theo gió bay đến đây.

Bích Dương lộ nụ cười kinh hí (ngạc nhiên mừng rỡ), cứ nhìn theo con điều đang đáp xuống chỗ mình.

Con điều rơi vào giữa bụi hoa rực sắc. Bích Dương chạy đến, nhặt lên. Nó cầm con điều, yêu thích không muốn buông tay, đặc biệt hứng thú với hai con mắt đang nhìn mình chăm chăm kia. (mắt của chim én trên con điều)

Yên nhi lạnh lợi vội hỏi, “Công tử, ngài muốn chơi điều sao? Nô tỳ đi lấy cho ngài sợi dây, được không?”

“Dây?” Bích Dương không hiểu ý nàng.

“Công tử chưa chơi bao giờ sao? Con điều được cột vào sợi dây, sau đó...” Yên nhi đang muốn giải thích cho nó, bỗng xa xa truyền đến tiếng xôn xao, dường như có một đám người đang tới đây. Là tiếng của cung nữ xen lẫn tiếng cười của ấu đồng (đứa bé).

“Điện hạ, ngài đừng chạy nhanh như vậy a...”

“Đi đi...”

“Điện hạ a, chờ chúng thần một chút...”

“Đi đi đi...”

Tiếng bước chân ngày càng gần, một tiểu nam hài đội mũ đầu hổ 1, mặc áo bông vàng nho nhỏ hiện ra cuối con đường. Tiểu gia hỏa kia có gương mặt hồng hồng, một đôi mắt đen vừa sáng vừa tròn, thân chỉ cao đến đầu gối Bích Dương, chỉ mới chập chững đi được.

“A?” Bé con thấy một đám người lạ mặt trước mắt, tự động dừng bước.

Mấy thị nữ tóc đen phía sau cuối cùng cũng bắt kịp bé; tất cả đều mặc y phục phấn tử sắc (tím nhạt), tóc trên đầu được búi gọn hai bên, lấy dây lụa tím cột lại. Từ trang phục các nàng mặc, có thể nhìn ra đây không phải là thị nữ trong vương cung; hơn nữa có thể khẳng định, các nàng là tộc nhân của Hắc hồ.

Nhưng Bích Dương lại phát hiện, mái tóc dưới mũ của tiểu nam hài kia lại có màu bạc.

Bọn thị nữ thấy Bích Dương, lại thấy con điều trên tay nó, đều lộ vẻ kinh ngạc. Tiểu nam hài chạy đến bên chân một thị nữ, kéo kéo nàng, chỉ vào Bích Dương, dùng giọng non nớt mà nói, “Bay bay, chim én bay bay...”

Bích Dương cũng có tâm tính của tiểu hài tử, chợt hiểu bé nói đến con điều trên tay mình. Bọn thị nữ lộ vẻ khó xử nhìn nó; Bích Dương chỉ cười cười, “Là của các người?”

Thị nữ đứng đầu gật gật đầu. Bích Dương chủ động đi tới, hai tay cầm con điều, cúi người xuống nói với tiểu nam hài, “Trả lại cho bé này.”

Tiểu nam hài vui vẻ, đưa tay muốn nhận, bỗng một tiếng quát khê, ẩn chứa lo lắng vang lên phía sau, “Đừng đụng vào!”

Tất cả sửng sốt, không hẹn mà cùng quay đầu lại, chỉ thấy Tiêu Hạm dẫn một đám cung nữ vội vã đi tới. Bên cạnh nàng có một nữ thiếu phụ tóc bạch kim cùng với mấy thị nữ tóc đen vận xiêm y phấn tử sắc.

Người vừa la ‘đừng đụng vào’ là Tiêu Hạm. Nàng lấy bộ mặt như vừa gặp phải quỷ vọt tới bên người nam hài, kéo nó xa khỏi Bích Dương, như trên người Bích Dương bắn thủ lắm.

Bích Dương không hiểu hành động khinh ghét của nàng, chỉ ngơ ngác nhìn đám người bỗng đâu xuất hiện. Thị nữ và hộ vệ của Bích Dương nhìn thấy tình hình không ổn, lập tức chạy tới bên nó.

Nam hài tránh khỏi tay Tiêu Hạm, chạy về phía thiếu phụ tóc bạch kim kia, hô lên, “Mụ mụ, chim én bay bay...”

Mẫu thân bé ôm bé lên, tò mò nhìn Bích Dương. Nam hài kéo lấy y phục mẫu thân, chỉ tay vào Bích Dương, miệng hô, “Chim én bay bay”, tựa hồ rất gấp gáp.

Bích Dương đi tới trước một bước, đưa con điều ra. Tiêu Hạm không thèm để ý đến nó, đi đến bên cạnh thiếu phụ, an ủi nam hài kia, “Hắc Chúc ngoan nha, tỷ tỷ sẽ đưa người ra ngoài lấy chim én khác được không?”

“Ta muốn chim én!” Tiểu Hắc Chúc cố chấp chỉ vào con điều trên tay Bích Dương.

Bích Dương biết bé muốn lấy lại, nên lại tiến lên mấy bước, hai tay giơ con điều ra, “Cho bé...”

Tiêu Hạm khinh thường liếc nó một cái, không nhận cũng không lên tiếng. Lệ Hoa bên cạnh nàng biết rõ tính tình của chủ tử, nàng ta cố ý thương tiếc Bích Dương mà nói, “Xin lỗi, Bích Dương công tử, món đồ bắn thủ này chúng ta không thể nhận lại được nữa rồi.”

“Bắn?” Bích Dương cẩn thận nhìn con điều trong tay, không phát hiện nó bắn chỗ nào.

Lệ Hoa ác độc cười nói, “Đồ ngài đã chạm qua, còn có thể không bắn sao?”

Tiêu Hạm lạnh lùng cười, Bích Dương vẫn không hiểu gì cả; nhưng những người hầu phía sau đều đã biến sắc, Yên nhi không đành lòng thấy nó chịu ủy khuất mới thấp giọng nói, “Người đừng quá phận!”

Tiêu Hạm như bắt được thời cơ, hét lớn, “Thật là to gan! Cầu nô tài như người dám nói bốn cung như vậy?!”

“Ta...” Yên nhi không biết mình đắc tội nàng lúc nào, ghen hờn nhìn trân trối mà lùi về phía sau một bước, “Nương nường, nô tỳ không có...”

“Còn dám nói không có?” Dục gia chi tội hà hoạn vô từ, Tiêu Hạm chỉ muốn mượn cớ để ra oai phủ đầu Bích Dương; nàng phân phó thị nữ bên cạnh, “Đem tiện tỳ không biết tốt xấu đó đến đây.”

(Dục gia chi tội hà hoạn vô từ: : Dục: yếu; hoạn: ưu sầu, lo lắng; từ: ngôn từ, chỉ mượn cớ. Nghĩa cả câu: Nếu muốn vu tội cho người khác thì không lo không tìm được tội danh, chỉ cần tùy ý vu cáo hãm hại người khác là được.)

Hai tiểu cung nữ lập tức đi đến chỗ Yên nhi. Thị vệ của Bích Dương muốn ngăn cản, nhưng lại ngại Tiêu Hạm nên không dám động thủ. Bích Dương còn chưa kịp phản ứng thì Yên nhi đã bị bắt đến trước mặt Tiêu Hạm.

Hạm quát, “Lệ Hoa, hảo hảo dạy dỗ cậu nô tài kia cho ta!”

“Vâng.” Lệ Hoa cười lạnh, móng tay biến thành hung khí bén nhọn, một móng vút qua gương mặt phấn nộn của Yên nhi. Yên nhi kêu thảm, lại bị hai thị nữ kìm giữ, không thể động đậy.

Lệ Hoa đang muốn vung tay đánh tiến, Bích Dương đột nhiên chạy tới trước mặt nàng ta, một chưởng đẩy nàng ta ra. Lệ Hoaloạng choạng lui về sau mấy bước, đặt móng té ngời trên mặt đất.

“Người...” Tiêu Hạm không ngờ nó lại dám phản kháng, hung hãn nhìn nó chằm chằm. Bích Dương đẩy thị nữ đang giữ Yên nhi ra, đỡ nàng đứng lên.

Tiêu Hạm giận đến mặt mày xanh mét, ác nhân cáo trạng trước chỉ vào Bích Dương rống giận, “Là người động thủ trước! Đừng trách ta không khách sáo! Người đâu!...”

(Ác nhân tiên cáo trạng () = Ác nhân cáo trạng trước: chỉ những người xấu/không nói lý hoặc đuối lý giành nói trước hoặc bẻ cong, bóp méo sự thật)

Nàng đang muốn gọi người, bội kiếm trên tay thị vệ bảo vệ hai bên Bích Dương đã khê ra khỏi vỏ. Tiêu Hạm lập tức ngậm miệng, không dám hung hăng càn quấy nữa.

Người hai phe ngậm giăng co, bầu không khí vô cùng nặng nề. Tiểu Hắc Chúc vừa hô ‘chim én bay bay’ cũng như cảm nhận được áp lực này, không dám lên tiếng.

Mẫu thân bé muốn dẹp yên chuyện này mà mở miệng, “Nương nương, chỉ là hiểu lầm thôi, chuyện này coi như chấm dứt đi.”

Tiêu Hạm dù sao cũng có thân phận là vương hậu, nàng cũng biết vừa rồi mình thất thố, cổ kéo khóe miệng mà miễn cưỡng cười cười, “Thấm thấm(vợ của anh/em trai) quá lo lắng rồi, sao ta lại để ý chứ...”

Lệ Hoạ được người dìu tới, Tiêu Hạm lập tức ôm lấy nàng hỏi, “Lệ Hoa, người không sao chứ? Té có đau không?”

Lệ Hoa không cam lòng len lén nhìn chằm chằm Bích Dương, khoa trương nói, “Nương nương, tiểu nhân té không đau, nhưng ngực là lạ...”

Nàng rõ ràng cảm chỉ bản thân mình bị Bích Dương đã thương. Tiêu Hạm lập tức phối hợp, “Cái này phiền rồi a, có khi nào bị thương đến nội tạng rồi không?”

“Nương nương, ta nghĩ có lẽ là bị vật bắn thiu gì đó chạy vào người rồi... Ngực ta là lạ, thật là khó chịu...” Lệ Hoạ được một tác lại muốn tiến một thước.

“Ai, người đừng sợ, thứ dơ bẩn sao? Dùng dũa tử thủy rửa là được rồi.”

“Có được không?”

“Được chứ. Cái loại không biết liên sỉ này, cũng không biết được ngủ với bao nhiêu người rồi, ngủ với hết người này đến người khác, dơ bẩn muốn chết.”

“Nương nương nói đúng, loại bắn thiu không biết liên sỉ này, người người không thể đụng vào, đúng là làm người ta buồn nôn.”

Các nàng người một lời ta một ngữ, càng nói càng quá đà; ngay cả thiếu phụ tóc bạch kim cũng không nghe nổi nữa, liên tiếp lắc đầu. Bích Dương lúc đầu còn không hiểu, cho đến khi bọn họ nói đến ‘ngủ’ thì nó mới cảm nhận được chút ít.

Yên nhi khổ sở thay nó, hai mắt hồng hồng, thấp giọng nói, “Công tử, chúng ta nên trở về thôi...”

Bích Dương đầy bụng thắc mắc, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Sau khi nó đi khỏi, Tiêu Hạm mới ngừng miệng. Nàng nhìn chăm chăm vào bóng lưng thon dài tinh tế, trong lòng vừa đổ kị vừa oán hận.

“Còn đau không?” Bích Dương hỏi.

Yên nhi lắc đầu, “Công tử đừng lo lắng, chút thương nhỏ thế này sẽ nhanh hồi phục thôi.”

Bích Dương ngồi trên mép giường, cúi đầu trầm tư. Yên nhi biết nó vẫn buồn vì chuyện vừa nãy, luôn miệng an ủi, “Công tử, người đừng để ý đến mấy lời điên khùng của bọn họ.” Yên nhi hiển nhiên rất căm ghét vị vương hậu Tiêu Hạm này.

“Yên nhi, vì sao bọn họ lại nói ta bẩn?” Bích Dương để ý hỏi.

“Bọn họ nói lung tung thôi, công tử không cần bận tâm đâu mà...” Yên nhi cũng không biết nên an ủi nó thế nào.

“Không biết liêm sỉ là có ý gì?”

“Chính là... Chính là không biết xấu hổ, không thẹn thùng...” Yên nhi khó xử giải thích, “Công tử, ngài không cần để ý đến lời nói sảng của các nàng.”

“Các nàng nói ‘ngủ với hết người này đến người khác’ là có ý gì?”

“Cái này...” Yên nhi vẫn là hoàng hoa khuê nữ (aka gái chưa chồng), không giải thích được vấn đề này.

“Ngủ với nhiều người là không biết xấu hổ sao?” Bích Dương lại truy hỏi.

“Công tử...” Yên nhi nói lảng, “Ngài đừng hỏi... Các nàng chẳng qua là ghen tỵ với ngài, ngài không làm gì sai a...”

Bích Dương không cách nào chấp nhận được đáp án của nàng, chỉ yên lặng nhìn Yên nhi, bỗng nhiên hỏi, “Yên nhi, người đã ngủ với bao nhiêu người?”

“Ta...” Yên nhi mắc cỡ, đỉnh đầu muốn bốc khói, “Ta... Ta còn không...”

“Các nàng thì sao? Vương hậu đã ngủ với bao nhiêu người?” Bích Dương nghiêm túc hỏi, không cảm thấy đó là chuyện khó nói.

“Này... nô tỳ không biết...”

“Tại sao?” Bích Dương buồn rầu nói, “Tại sao các ngươi không ngủ với nhiều người?”

“Công tử...” Yên nhi không nhịn được, mắc cỡ đỏ mặt nói, “Thông thường mà nói... Chính là... Chúng ta là nữ nhân, đặc biệt là Đạo Huyền yêu hồ, chỉ có thể ngủ cùng với người mình thích nhất...”

“Nga... Nam nhân thì sao?”

“Nam nhân... nô tỳ không biết rõ, nên... Phần lớn đều cùng rất nhiều người khác ngủ...” Yên nhi vất vả lắm mới xong những lời xấu hổ này.

“Vậy Áp Thần cũng ngủ với rất nhiều người khác?” Bích Dương nghĩ đến đây, không biết sao lại cảm thấy vô cùng chán ghét. Nó không thích Áp Thần thân thiết với những người khác, nhưng chính bản thân nó đã từng thân thiết với rất nhiều người trước đây a... Tại sao khi đó nó lại không cho rằng việc đó không đúng a?

“Đại vương... Dường như chỉ có một mình công tử ngài nga...” Yên nhi ngượng ngùng, thấp giọng nói.

Bích Dương không hiểu cái này có gì mà phải ngượng ngùng, lại tiếp tục hỏi, “VẬY... Ta không phải là Đạo Huyền yêu hồ, lại là nam nhân, cũng không thể ngủ được với nhiều người sao?”

Yên nhi không nói gì, chỉ lo cúi đầu vờ về ngón tay. Bích Dương vẫn kiên nhẫn truy hỏi đến cùng, “Ta như vậy là rất dơ bẩn sao? Không biết xấu hổ sao?”

Yên nhi bị nó hỏi đến không cách nào trả lời nổi, đành phải lấy chút kinh nghiệm bản thân mà trả lời nó, “Công tử.. Nô tỳ không biết nhiều lắm, nhưng Bích Động yêu hồ như công tử... chính là... nhu cầu cũng rất mạnh, thông thường cũng không chỉ có một đối tượng... Đây là trời sinh, không có cách nào khác... Bất quá, đối tượng của công tử... có hơi nhiều...”

Nàng ngần ngừ nói xong, Bích Dương suy nghĩ hồi lâu mới hiểu được: “Ta... Không nên ngủ với nhiều người, phải không?”

Yên nhi gật đầu.

“Như vậy... Rất dơ bẩn? Là không biết xấu hổ... Có phải không?” Thanh âm Bích Dương khàn khàn. Yên nhi không dám lên tiếng. Trong miệng Bích Dương bỗng dâng lên mùi vị khổ sở. Nó cảm thấy ***g ngực mình như bị đè ép một tảng đá lớn, rất cực khổ... Rất khó chịu...

“Áp Thần cũng cảm thấy ta rất dơ... Phải không?”

“Đại vương, đây là bản đồ biên giới mới được vẽ, thỉnh ngài xem qua.” Nam tử tóc đen cười dài, đem bản đồ da dê trình lên.

“Làm phiền Vương thúc.” Áp Thần ung dung thản nhiên nhận lấy.

“Đại vương xem qua, nếu cảm thấy không có vấn đề gì thì vi thần sẽ cho người phục chế thêm vài phần nữa, phát cho các tộc trưởng khác.”

“Ân...”

Áp Thần vừa xem xét kĩ bản đồ trên tay, vừa không dấu vết quan sát nam tử trước mắt. Gã tên Mặc Nhiên, là nam nhân rất nguy hiểm. Trên khuôn mặt tuấn đạt bất phàm vĩnh viễn mang theo nụ cười vô hại, đôi mắt hẹp dài lóe lên ánh máu đỏ rực. Nụ cười của gã nhìn như hiền hòa, thực tế lại lạnh đến tận xương.

Mặc Nhiên có danh xưng là ‘tiểu diện la sát’, so với người mặt lạnh như băng sương như Áp Thần thì gã càng sâu không lường được.

“Không có vấn đề.” Áp Thần đem bản đồ giao cho thị tòng bên cạnh.

“Vậy là tốt rồi.”

“Đúng rồi, Vương thúc, nghe nói thân thể tộc trưởng đại nhân mấy ngày gần đây không được khỏe, không biết có gì nghiêm trọng không.” Áp Thần hỏi tình trạng gần đây của tộc trưởng Hắc hồ tộc.

“Đa tạ Đại vương quan tâm, vương huynh ta đã đến nhân gian du ngoạn cách đây không lâu, không cần thận gặp phải mấy mâu sơn đạo sĩ, ác chiến một hồi, sau khi trở về liền ngã bệnh, nhưng tình hình cũng không nghiêm trọng, tin chắc có thể hồi phục lại như cũ nhanh thôi.”

Áp Thần mất hứng hí hửng, Hắc hồ tộc có rất nhiều Bích Động yêu hồ, hiện nay bọn họ cũng không yên ổn, luôn tìm cơ hội xâm chiếm nhân gian, muốn hút lấy tinh khí từ loài người. Quan hệ căng thẳng giữa loài người và yêu hồ, đều là do những Bích Động yêu hồ này tạo thành.

“Vương thúc, Nhân Gian Giới và yêu hồ chúng ta không can thiệp chuyện của nhau, chúng ta có thể giới của chúng ta, không cần gây xích mích với bọn họ.” Áp Thần nói thế là muốn nhắc nhở Bích Động yêu hồ Mặc Nhiên này, phải hảo hảo quản chế tộc nhân của mình, đừng gây phiền toái không đáng có cho Phù U giới. Loài người tuy nhỏ yếu nhưng bọn họ có trí tuệ vô cùng vô tận, chọn cách đối địch với họ chỉ là ngu ngốc.

“Vi thần hiểu.” Mặc Nhiên vẫn giữ vẻ mặt tươi cười.

Mỗi lần thấy gã, Ấp Thần cũng cảm thấy bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi). Đối phương thật sự là Bích Động yêu hồ sao? Ấp Thần biết, Bích Động yêu hồ phần lớn là xinh đẹp vô cùng, cũng đòi hỏi dục vọng vô độ, trên người luôn toát ra hơi thở hấp dẫn.

Cá tính của Bích Động yêu hồ là nói năng tùy tiện, hay thay đổi, đây là thiên tính của bọn họ. Mà Mặc Nhiên lại hoàn toàn bất đồng. Gã chừng chắc, khắc chế, thâm trầm đến đáng sợ, tựa hồ khinh thường ***.

Gã là Bích Động yêu hồ đặc biệt nhất mà Ấp Thần được biết – Không, trừ gã ra còn có một người...

Bích Dương...

Nhớ tới nó, ánh mắt Ấp Thần nhu hòa đi. Mặc dù Bích Dương có đòi hỏi rất mãnh liệt với dục vọng, nhưng ánh mắt trong veo của nó, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trên cơ thể nó, làm người ta không thể nào tin nổi nó lại là Bích Động yêu hồ.

Tại sao... Tại sao nó rõ ràng từng trải như vậy mà còn có thể giữ được ánh mắt trong suốt như thế? Linh hồn nó như không chút nhiễm bẩn, ngược lại còn tinh khiết như hài nhi mới sinh.

Y muốn vĩnh viễn bảo vệ nó, không để ánh mắt thuần khiết kia bị lây nhiễm bụi trần thế tục.

“Đại vương, Vương hậu nương nương cầu kiến...” Thanh âm của thị tòng cắt đứt suy nghĩ của y.

Ấp Thần lập tức lấy lại tinh thần, “Cho nàng vào.”

“Vâng.”

Tiêu Hạm và thiếu phụ tóc bạch kim cùng tiến vào. Tiểu Hắc Chúc trong ngực thiếu phụ vừa nhìn thấy Ấp Thần liền nở nụ cười trên khuôn mặt khả ái.

“A nha –”

Hắc Chúc vươn đôi tay mập mạp ra muốn được ôm. Ấp Thần nhìn thấy ngoại sanh nhi (cháu ngoại trai), vẻ mặt lạnh như băng cũng hòa hoãn hơn, đưa tay qua bế bé.

“Hắc Chúc vẫn thích Đại vương như vậy a...” Thiếu phụ tóc bạch kim kia tên Sân Tuyết, là tỷ tỷ của Ấp Thần, ba mươi năm trước đã lấy danh nghĩa hòa thân mà gả đến Hắc Hồ tộc, mà trượng phu của nàng chính là Mặc Nhiên.

Phu thê hai người họ ở đây, quan hệ rất phức tạp, Ấp Thần và Sân Tuyết là tỷ đệ, mà Tiêu Hạm và Mặc Nhiên cũng là thính chất. Bất quá đối với thính chất hai người thuộc Hắc hồ tộc mà nói, hiển nhiên mình và hai người ngân phát (tóc trắng, ý chỉ chị và cháu trai) kia không cách nào hòa hợp.

Ấp Thần ôm tiểu ngoại sanh trên choker, Sân Tuyết đứng một bên, dường như bọn họ mới là người một nhà. Mặc Nhiên thân là phụ thân, cũng không nói lời nào mà đứng nhìn họ, đôi môi hồng diễm mỏng manh treo lên nụ cười châm biếm, từ đó có thể nhìn ra quan hệ giữa gã và thê nhi cũng không thân mật. Mà Tiêu Hạm bị gạt bỏ bên ngoài cũng không cách nào chen vào được.

Để tránh không khí cứng ngắc, Sân Tuyết tích cực tìm đề tài. “Mọi người đều nói ngoại sanh giống cừu cừu, quả nhiên không sai... Hắc Chúc và Đại vương ngày càng giống nhau a.”

“Phải không...?” Ấp Thần không để ý lắm.

Tiêu Hạm cố gắng hòa nhập, gạt đầu phụ họa nói, “Thật đó, lớn lên rất giống.”

Sân Tuyết che miệng cười nói, “Bất quá a, nhi tử của Đại vương tương lai lớn lên còn giống đại vương hơn.”

Tiêu Hạm biết nàng đang giúp mình, ngượng ngùng cúi đầu cười.

Sân Tuyết tiếp tục ám chỉ, “Đại vương, Hắc Chúc bình thường chỉ có tự chơi, khó tránh tịch mịch. Nếu có tiểu đệ đệ làm bạn với nó sẽ tốt hơn...”

Ấp Thần biết dụng ý của nàng, cười nhạt, “Vương tử, nếu như vậy thì chỉ cần tỷ lại sinh nữa là được rồi.”

“Người thật là, biết rất rõ ràng ý của ta...” Sân Tuyết gắt giọng.

Áp Thần không thèm nhìn đến vẻ mặt mong đợi của Tiêu Hạm, đem Hắc Chức trả lại cho mẫu thân bé. “Các vị, thời gian không còn sớm, ta xin được cáo lui trước, xin lỗi không tiếp được.”

“Đại vương đi thông thả.” Mọi người khom người cung tiễn.

Sau khi y rời khỏi, Tiêu Hạm mắt đỏ hồng, kéo kéo ống tay áo Sân Tuyết, “Thăm thăm, người nói có phải Đại vương rất ghét ta không?”

“Nha đầu ngốc, không có chuyện đó đâu...” Sân Tuyết tận lực trấn an.

“Nhưng y...”

“Đại vương chẳng qua là tương đối lạnh lùng chậm lụt mà thôi, ngày sau nhất định sẽ hiểu.”

“Có thật không...”

Mặc Nhiên ngồi một bên, tùy ý lật giở bản đồ biên giới trong tay, ngón tay gãi rà dọc theo biên cảnh Ngân hồ tộc, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh lùng.

Hắc Chức trở lại viện tử ở chung với Bích Dương; vừa vào cửa liền thấy thị nữ bận rộn nấu nước, đưa nước.

“Xảy ra chuyện gì?”

Yên nhi đang bưng nước nóng, rụt rè trả lời, “Đại vương... Công tử đang tắm...”

Hắc Chức ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt từ trong nước bay ra, hỏi, “Đây là nước gì?”

“Dầu tử thủy...”

“Dầu tử thủy?”

“Công tử nhất định muốn dùng dầu tử thủy để tắm, đã tắm đến một canh giờ (~ 2g) rồi... Đại vương, ngài đi xem một chút đi...” Yên nhi lo lắng hồi báo.

Tắm một canh giờ? Áp Thần không nói hai lời, lập tức đi về phía dự thất—

1. Mũ đầu hổ (Đầu hổ mạo): : Lấy hình ảnh của hổ làm hình tượng cho mũ đầu hổ, là phục sức dân gian của trẻ em, có thể coi như một loại mũ biểu tượng của trẻ em Trung Quốc. Mũ đầu hổ, hài đầu hổ, yếm đầu hổ và cả loại bím đầu hổ đã trở thành trang phục đặc trưng cho trẻ em, tượng trưng cho sức mạnh, lòng dũng cảm, gan dạ.

Mũ đầu hổ nè Bé đội mũ đầu hổ nhá (cute chưa)

2. Dầu tử thủy: : hình như là nước bưởi. Ta không tìm được tài liệu nào nói về công dụng tẩy rửa của nước bưởi cả. Chỉ tìm thấy một bài về acid citric là có dây mơ rễ má với nước bưởi thôi à, đại loại là trong bưởi có acid citric, có thể có tác dụng trong tẩy rửa chi chi đó. Ai thích nữa thì vô đây tìm hiểu nhé

PS thêm: vỏ bưởi cũng được các bà các cô ngày xưa dùng để gội đầu, vừa sạch vừa dưỡng tóc, thường được dùng chung với bồ kết. Cách làm thì cứ về hỏi bà hỏi mẹ, không thì lên hỏi bác GG biết tuốt nhé ^^

Hắc Chức: nhân vật chính trong Dự thần chi quả. Ai thích thì vào

10. Chương 9

“Bích Dương!”

Bích Dương đang đứng trong nước, cả người run lên, sợ hãi xoay người.

“Người làm sao vậy?” Áp Thần vươn tay về phía nó. Bích Dương lập tức trốn tránh, lui về phía sau.

“Người sao lại tắm lâu như vậy? Đi lên mau.” Ấp Thần ôn nhu nói; trong làn sương nước mờ ảo này, Ấp Thần mơ hồ thất ve mặt ủ rũ mất mát của nó.

Bích Dương lắc lắc đầu, cầm lấy khăn tắm dùng sức chà lau thân thể mình.

“Bích Dương, người tắm lâu quá rồi, mau lên đây.” Ấp Thần khuyên nhủ lần nữa. Bích Dương vẫn cố chấp dùng sức lau; Ấp Thần thấy nó đã chà làn da mềm mại đến đỏ tấy lên, đau lòng mà găm nhẹ, “Đừng lau nữa! Sẽ rách da!”

Thấy Bích Dương vẫn bất vi sở động (không động đây/không làm gì), y ảo não nhảy xuống nước. Bích Dương hoảng sợ, xoay người chạy trốn, nhưng đi chưa được hai bước đã bị y ôm vào ngực.

“Đừng... Đừng đừng!” Bích Dương đẩy đẩy y, cảm giác như thân thể dơ bẩn của mình sẽ làm nhiễm bẩn cả đối phương. Ấp Thần phát hiện sự khác thường của nó, càng thêm dùng sức ôm chặt.

“Đừng đừng ta!” Bích Dương gấp đến độ mắt đục đỏ ngầu, hai tay dùng sức đẩy mạnh. Ấp Thần bị thái độ chống cự của nó làm đau lòng, nhất thời không cẩn thận bị nó đẩy ra.

“Bích Dương?”

Bích Dương che thân thể mình lại, thấp giọng khóc sù sùi.

Y ghét mình sao? Ghét đến độ phát khóc như vậy? Ấp Thần đau lòng đến mờ cả mắt, khàn giọng hỏi, “Người ghét ta đừng vào người...?”

Bích Dương lắc đầu, nước mắt rơi xuống nước, run giọng nói, “Ta... ta rất bẩn...”

“Nơi nào bẩn?” Ấp Thần không hiểu.

Bích Dương thút thít trả lời, “Ta... Ta đã cùng rất nhiều người ngủ... Ta rất bẩn... Rất buồn nôn...”

“Ai nói!” Ấp Thần tức giận quát khê, nhảy đến phía trước ôm nó vào ngực.

“Đừng đừng! Ta sẽ nhiễm bẩn đến người!” Bích Dương khóc đẩy y.

“Không! Người không dơ bẩn chút nào!” Ấp Thần ôm chặt lấy nó, tuyệt không cho nó tránh khỏi tay mình.

“Ta rất bẩn... rất bẩn...” Bích Dương vẫn cứ sù sùi khóc trong ngực y, lẩm bẩm không ngừng.

Rốt cuộc là tên hỗn đản nào nói lung tung với Bích Dương? Ấp Thần thật muốn đem tên đó sinh tiên hoạt bát (lột da rán giòn??? Đùa thôi, hình như là muốn giết rất tàn nhẫn, có thể hiểu như xẻ thịt phanh thây)

(ai muốn bít xẻ thịt phanh thây nó thế nào thì lên [chuyenla.com /phong-tuc/1765-hu-tuc-giet-nguoi-te-than-cua-nguoi-nguoi-aztec-va-maya.html](http://chuyenla.com/phong-tuc/1765-hu-tuc-giet-nguoi-te-than-cua-nguoi-nguoi-aztec-va-maya.html) nhé))

“Người không có, người không có!” Ấp Thần ghé vào lỗ tai nó, “Người không bẩn chút nào, người là người sạch sẽ nhất thế gian...”

“Không phải vậy... Ta không biết xấu hổ... Ta...” Bích Dương vẫn thì thào. Ấp Thần ôm mặt nó, cúi đầu che lại đôi môi kia.

Ấp Thần mê muội duyên hôn làn môi mềm mại, dường như muốn nói cho Bích Dương, nó có bao nhiêu điều khiến người khác phải thương yêu. Bích Dương như người lạc đường giữa nụ hôn ngọt ngào tràn đầy hạnh phúc của y, dần dần đã bình tĩnh lại.

Vừa hôn vừa sát sát môi lại ma sát lên môi nó, Ấp Thần hạ giọng nói, “Bích Dương, không cần để ý tới người khác nói cái gì... Người không bẩn, người là người sạch sẽ nhất, thuần khiết nhất...”

“Có thật không...” Bích Dương không tự tin hỏi.

“Thật, người không cần quan tâm đến việc người khác nhìn người thế nào.” Ấp Thần ôm chặt nó, dùng nhiệt độ của chính mình bao quanh nó, nhắm mắt lại mà nói lời khiến mình đỏ mặt tía tai, “Chỉ cần người biết... Chỉ cần người biết ta yêu người... Vậy thì đủ rồi...”

Bích Dương kích động ôm chặt lấy y, chôn trong ngực y khóc nức.

“Người là quỷ thích khóc sao...” Ấp Thần sững nín cười, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nó.

“Ta... Ta... Ta rất vui...” Bích Dương cũng không hiểu được tại sao mình lại khóc, đành phải thành thật nói ra cảm giác trong lòng.

“Ta biết.” Ấp Thần chạm nhẹ vào môi nó.

“Có hơi đắng...” Bích Dương đưa lưỡi liếm liếm lên giọt nước trên môi. Khi thực khi nãy hôn Ấp Thần, nó đã thấy hơi đắng đắng, chẳng qua nụ hôn của y quá ngọt ngào, làm nó quên đi mà thôi.

“Là vị của dữu tử thủy.” Ấp Thần xoa xoa môi.

Bích Dương ngửi ngửi cánh tay của mình. Nó đã tắm hơn một canh giờ, trên người toàn hương vị của dữu tử thủy. Nó lo lắng lắm lắm, “Thân thể ta cũng đắng sao...”

Ấp Thần bĩu môi chỉ khả ái của nó chọc cười. Y cúi xuống, liếm liếm lên đôi vai trơn mềm của nó, vờ như khó chịu mà cau mày, “Đúng là đắng thật...”

“A...?” Về mặt Bích Dương buồn như đưa đám.

Ấp Thần ha ha cười, lại ôm lấy nó, ngửi tới ngửi lui, “Gạt người thôi, người thơm lắm a...”

Gương mặt Bích Dương phấp phồng, ngưỡng ngựng ôm y. Ấp Thần bị nó chọc cho tâm viên ý mã, dục vọng dưới khổ đột nhiên ngất đầu. Bích Dương cảm thấy ngành vật nóng rực nào đó chọc chọc vào bụng mình. Nó len lén ngẩng đầu, thấy khuôn mặt tuần tú của Ấp Thần đỏ lên vì dục hỏa.

(Tâm viên ý mã: : hình dung việc trong lòng đông nghĩ tây muốn, không thể nào an tĩnh được.)

Bích Dương đánh bạo đưa tay vào trong nước, cách y vật mà vuốt ve tính khí y. Ấp Thần càng thở càng nhanh, khát khao lộ nhin mà cúi xuống hôn nó. Bích Dương vừa hôn y, động tác dưới tay cũng càng lúc càng nhanh.

“Đến... Phía trên đi...” Ấp Thần nửa kéo nửa ôm, đưa Bích Dương lên bờ. Dục vọng dưới hạ phúc tăng vọt khiến y bước đi rất khó khăn; vừa rời khỏi mặt nước, y đã không còn chút sức nào mà nằm vật xuống đất. Bích Dương toàn thân xích lửa nhảy qua, ngồi lên người y, vừa thở gấp vừa lôi kéo y vật đã ướt sũng trên người đối phương.

Bích Dương cũng không quan tâm đến y phục phía trên của Ấp Thần, đầu tiên là xé đai lưng của y, lột khổ tử (quần) của y xuống. Tính khí thẳng đứng của y đã thoát khỏi trói buộc của khổ tử, bật tung ra.

“Thật to nga...” Bích Dương quỳ gối giữa hai chân y, phát ra tiếng cảm thán say mê. Hai tay nó nắm lấy vật kia, vui sướng cọ cọ lên mặt mình.

“Bích Dương...” Ấp Thần bị vẻ mặt phong tao (lãng lơ) của nó làm cho toàn thân nóng ran, dục vọng lại trướng to thêm một vòng.

“Nha...” Bích Dương thích thú, càng cố sức xoa nắn hảo vật còn lớn hơn so với lúc nãy, lại đưa cái lưỡi hồng hồng liếm liếm lên chất lỏng trong suốt rỉ ra từ vật nọ; hai tay thuần thực bộ lộng tiền bưng. Liếm ướt tiền bưng, nó lập tức đem vật thể thô cứng kia nhét vào trong miệng, vừa hấp dục vừa dùng lam nhãn long lạnh ngắt nước nhìn chăm chú vào Ấp Thần đang ý loạn tình mê.

“Nga... Nga...” Ấp Thần bị nó hấp dục đến muốn phát điên, thỉnh thoảng lại uốn người lên cho mình tiến vào sâu hơn.

Khi y muốn xuất ra, Bích Dương kịp thời dừng lại. Nó leo lên bụng Ấp Thần, mở to hai chân ra, đem nam căn ướt đầm nhắm ngay tiểu huyết của mình. Ấp Thần phối hợp đẩy mông lên, Bích Dương ngồi xuống, cái miệng nhỏ nhắn đỏ khảm bên dưới nuốt tính khí thô to kia vào.

“A nha...” Bích Dương vui vẻ ngâm nga, hai tay chống vào sau đùi Ấp Thần, cả người nghiêng hẳn về sau. Ấp Thần có thể thấy rõ cục huyết nó đang hút lấy phân thân mình, giữa chân nó còn có nhục nha trắng nõn đang khẽ run.

(nhục nha: nhục = thịt; nha = mầm mống. Đồ vui có thưởng: mầm thịt gì giữa hai chân??? Ai không hiểu thì đi tự kỷ đi)

Bích Dương xoay xoay eo, bắt đầu phun ra nuốt vào, trước tiên để ngạnh vật cứng rắn nóng rực kia đảo trong cơ thể mình một lần, sau lại cọ cọ xát xát, trên dưới bộ lộng.

“Hảo bỗng... Ân... A...” Bích Dương cuồng dã lay động cái mông nhỏ nhắn mượt mà, nhục cầu lộ ra bên ngoài cũng dong đưa theo động tác kịch liệt của nó, lại khẽ vuốt vuốt lên chỗ kết hợp của hai người. Phân thân của Ấp thần đâm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể Bích Dương; y chỉ cảm thấy trong bụng nóng hừng hực, thoải mái đến không lời nào có thể diễn tả nổi.

“A... Nóng quá... Ân... Lại đi vào... Ân...” Nó cảm giác tiểu huyết đã tê dại của mình như bị hòa tan. Ấp Thần rút phân thân ra một nửa, sau lại dùng lực đâm vào; cứ thế chùng mười lần đã khiến Bích Dương phải kêu liên tục.

“Ta... Muốn ra...” Ấp Thần gầm nhẹ, động tác ra vào càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, phun trào làn sóng ái dịch vào cơ thể Bích Dương. Bích Dương cũng đồng thời phát ra tiếng hét mất hồn, tiếp tục xoay eo.

Dâm thủy như bạch ngọc theo bộ vị mập hợp chảy xuống sàn; Bích Dương ép chặt tiểu huyết, đem tất cả tinh hoa hút vào cơ thể...

Bốn phía như bị che bởi cánh hoa hồng, nó chìm trong ánh hoàng hôn. Một thanh y (đồ màu đen) nam tử đứng trước mặt nó. Bọn họ như cách nhau bởi một tầng sa trường rất dày, mặt của đối phương cứ mơ mơ hồ hồ, thứ duy nhất có thể thấy ở nam tử là đôi môi hồng hồng xinh đẹp.

“Hồi Tuyết... Người thật muốn kế thừa ta sao?” Thanh âm của nam nhân trầm thấp, lúc thì rõ ràng lúc lại như mơ.

Nó cảm giác mình đã gạt đầu, lòng đầy kiên quyết.

“Muốn trở thành Tinh Túc chi thần, sẽ phải diệt trừ hết mọi *** và tạp niệm, còn phải vĩnh viễn giữ thân thể và tâm linh khiết tịnh (trong sạch).”

“Ta có thể.”

“Người không thể yêu, không thể hận, không thể động tâm, không thể động tình...”

“Ta có thể, ta có thể!” Nó cao giọng tuyên thệ.

“Được rồi, ta cho người năm mươi năm, nếu như trong năm mươi năm này, người có thể giữ tinh thần và thân thể trinh khiết, không yêu không hận, thì người có thể thừa kế vị trí của ta, trở thành Lục Phong tinh túc mới...”

“Vâng!”

Năm mươi năm, chỉ cần qua năm mươi năm, nó có thể trở thành Tinh Túc chi thần mà mình đã mơ ước bấy lâu.

Nó không nghĩ đến ai, không cần biết đến người nào, chỉ vì mục tiêu mà cố gắng.

...

“Hồi Tuyết...Hồi Tuyết...” Một thanh âm khác lại gọi nó. Thanh âm này tràn đầy thâm tình, như lông chim nhẹ nhàng rơi vào lòng nó, trong lòng nó lại nổi lên nhiệt độ đến tê dại.

Không thể yêu, không thể hận, không thể động tâm, không thể động tình.

Nó không muốn nghe, không muốn nghe thanh âm của đối phương! Nó che tai, chạy trốn!

“Hồi Tuyệt!” Đối phương đuổi theo sau; vô luận nó chạy đến chỗ nào cũng không thể thoát khỏi. Dưới chân hẫng một cái, nó rơi xuống vực sâu thăm tối. Bỗng một cánh tay không cho phép cự tuyệt bao quanh nó, siết chặt lưng nó... Nó được cứu sao?

...

Không, không phải! Nó bị giam lại!

...

Nó bị đặt phía dưới, y phục trên người bị đối phương xé thành từng mảnh nhỏ.

“Không...” Nó khàn giọng hét lên, “Đừng làm vậy!”

Nó muốn trở thành Tinh Túc chi thần! Nó phải giữ thân thể khiết tịnh (sạch sẽ aka trong trắng)! Nó không thể bị *** ô(vấy bẩn aka cưỡng hiếp)!

Nó dùng hết khí lực giãy dụa, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được bàn tay đang lướt khắp thân thể. Toàn thân nó như bị ngọn lửa bao quanh, vừa nóng vừa đau. Nó nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen như tinh tú trên trời đêm, đôi mắt tràn đầy thâm tình nhưng cũng ẩn hiện sự bá đạo muốn xâm lược.

Nó thật hận... Thật hận... Tại sao lại muốn nó cảm giác được hận ý? Tại sao muốn phá hư khiết tịnh của nó?

Nó mất tư cách trở thành Tinh Túc, đồng thời cũng không bao giờ có thể đạt được mơ ước nữa.

Nhiệt độ trên người giảm đi, nó bị giam vào cái ***g kim hoàng sắc, nơi có sàng nhục (đệm giường) đỏ rực mềm mại, có sa trường thuần bạch (lụa trắng mỏng) mỏng manh, có ánh sáng rực rỡ của minh châu bốn phía.

Mỗi ngày đều có thần nữ xinh đẹp trang điểm cho nó, liên tục dâng lên quỳnh tương ngọc dịch. Nhưng nó không cảm thấy chút vui sướng nào, ngược lại oán hận tích tụ trong ngực nó như muốn làm nó nổ tung.

(Quỳnh tương mỹ ngọc/ quỳnh tương mỹ ngọc = : Từ lâu trong dân gian Trung Quốc có lưu truyền về truyền thuyết ‘quỳnh tương ngọc dịch’ là giai phẩm chỉ có trong hội bàn đào của; là một loại nước tinh chế từ ngọc thạch. Mà theo quan niệm của người Trung Quốc thì ngọc có tác dụng chữa bệnh và muôn vàn những tác dụng khác cho con người. Nói chung thì ngọc rất, rất quý. Ai có nhu cầu thì vào đây tìm hiểu thêm nhé.)

Một âm thanh ác độc bỗng từ bóng tối truyền đến, “Ngươi là đồ không biết xấu hổ... Rõ ràng là tao hóa lại còn ngụy trang thành bộ dáng cao khiết mà dụ dỗ thiên đế. Ngươi cứ chờ mà xem, sớm muộn gì y cũng chán ghét ngươi, y nhất định sẽ trở lại bên cạnh ta.”

Ngọn lửa trong lòng không thể nào dập tắt, nhưng giờ y lại bình tĩnh đến ngay cả hận ý cũng không thể nào cảm giác được.

Chân bước đi, thân thể cũng di chuyển. Nó thấy được bảo kiếm treo trên cây cột đỏ thẫm. Nhẹ nhàng nhảy lên, gỡ kiếm xuống. Gian phòng phát ra âm thanh rung động, bầu trời bên ngoài ầm vang tiếng sét. Nó không quan tâm đến cái gì nữa, mũi kiếm đã ra khỏi vỏ, hàn quang soi vào ánh mắt tuyệt vọng của nó.

Kiểm phong(mũi kiếm) đâm vào ***g ngực nó, giữa cơn đau đớn đến tê dại, trước mắt nó chỉ còn màu đỏ kinh hoàng...

...

“A...” Bích Dương đột nhiên mở mắt ra.

Màu đỏ như máu dần dần tiêu tán, nó thấy được ***g ngực trần trụi.

“Tĩnh rồi?” Thanh âm trầm thấp biếng nhác của nam nhân truyền đến từ đỉnh đầu. Bích Dương ngơ ngàng ngẩng đầu, vẫn chưa tỉnh lại từ giấc mộng kia. Nó khẽ nhếch môi, lộ ra vẻ mặt u mê.

“Sao vậy?” Áp Thầnôm lấy khuôn mặt mềm mại của nó, ấn xuống vô số nụ hôn trên trán.

Trong lòng Bích Dương nóng lên, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng đau lòng. Nó ôm chặt lấy cổ Ấp Thần, dùng sức vùi mặt vào cổ y.

“Sáng sớm đã làm nũng rồi?” Ấp Thần ôm nó, không có biện pháp mà cười nhẹ, thân mật vuốt vuốt tóc nó. Bích Dương kêu khẽ, thân thể xích lõa dán chặt vào đối phương.

Ấp Thần vuốt ve lưng nó, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ mà lẩm bẩm, “Hình như hơi lạnh... Có phải có tuyết rơi không?”

“Àn?” Bích Dương quay đầu, cùng nhìn lại.

“Đứng lên đi.” Ấp Thần vỗ vỗ đầu nó, hai người rời khỏi ổ chăn ấm áp. Quan nhân bên ngoài đã nghe được động tĩnh, nghe được tiếng gọi bên trong lập tức cầm y vật giữ ấm tiến vào.

“Tuyết rơi sao?” Ấp Thần hỏi quan nhân hầu hạ rửa mặt mặc quần áo.

“Vâng, lúc này tuyết rơi rất lớn, nhưng giờ đã ngừng rồi.”

“Nga?”

“Đại vương, mặt hồ bên ngoài đã kết băng, nghe nói băng liên hoa(hoa sen băng) cũng đã nở rồi...” Quan nhân miễn cưỡng báo lại.

“Thật?” Ấp Thần khó có lúc lộ ra vẻ mặt háng hái thế này.

“Đại vương và công tử muốn dùng tắm thiện (đồ ăn sáng) trước không?”

“Chờ chút đã.” Ấp Thần lôi kéo Bích Dương đang mặc cẩm chức ngoại y(áo ngoài bằng gấm thêu), “Bích Dương, chúng ta đi xem băng liên hoa trước đã.”

“Băng liên hoa?” Bích Dương không hiểu.

“Đi xem một chút ngươi sẽ biết.” Ấp Thần dắt tay nó rời khỏi tắm cung, dọc theo đường mà phó nhân đã dọn dẹp sạch sẽ đến một hồ nước rộng lớn.

“Oa...” Bích Dương nhìn mặt hồ đã kết băng, phát ra tiếng kêu thán phục.

“Thứ đẹp hơn còn ở phía trước. Tới, ôm ta.” Ấp Thần ôm hông nó; Bích Dương vội vàng ôm lấy cổ y. Miệng Ấp Thần lẩm nhẩm chú ngữ, hai chân bước lên, mang Bích Dương thoát khỏi mặt đất bay ra ngoài.

Nhìn bóng mình bay lượn trên mặt hồ, Bích Dương phát ra tiếng cười vui sướng. Bay được một đoạn, Bích Dương đột nhiên phát hiện ra cảnh tượng kì diệu dưới mặt băng – dưới miếng băng mỏng lại có một đóa sen tím nhạt đang nở!

Những đóa sen uốn lượn như những viên trân châu cực đại, được điểm thêm bằng những chiếc lá xinh đẹp đan xen vào nhau như tấm lưới. Cánh hoa tím nhạt như gương mặt đỏ ửng mê người của thiếu nữ, cách một tầng băng mà vẫn có thể thấy rõ vẻ đẹp của hoa, nhị hoa vàng nhạt còn nhẹ nhàng đung đưa theo gợn nước.

“Nha!” Bích Dương hưng phấn kêu khẽ.

Khóe miệng Ấp Thần hàm chứa nụ cười, ôm nó dừng trên không trung. Bích Dương cúi xuống nhìn, mê mải ngắm băng liên hoa phía dưới. Chẳng hiểu sao mà cảnh đẹp trên mặt băng này lại mang đến cảm giác vô cùng quen thuộc cho nó. Đường như ở chỗ nào đó, nó đã từng thấy sự vật chợt ẩn chợt hiện thế này...

Nó vươn tay đến mặt băng, muốn đụng vào cánh hoa mềm nhẵn kia. Nhưng bàn tay nó chỉ chạm được vào mặt băng lạnh buốt.

“Băng liên hoa này không cách nào hái được.” Ấp Thần an ủi, “Loại liên hoa này chỉ có thể nở bên dưới mặt nước, một khi hái ra ngoài sẽ lập tức khô héo.”

“Nga...” Bích Dương thất vọng thở dài, một lần nữa đứng lên, dựa vào ***g ngực Ấp Thần.

“Thích không?” Ấp Thần nhẹ hỏi, lấy mũi chạm nhẹ vào má nó.

“Thích, thật là đẹp!” Bích Dương không ngần ngại khen.

“Vây cũng tốt, chúng ta đến bên kia nhìn.” Ấp Thần ôm nó, hô lớn một tiếng, bay ra ngoài.

“Lệ Hoa? Lệ Hoa? Người ở đâu?” Trong đình viện, Tiêu Hạm gọi to tên thiếp thân thị nữ (người hầu nữ luôn theo bên cạnh)

Hai tiểu cung nữ nghe được thanh âm của nàng, chạy nhanh tới. “Nương nương, người có gì phân phó?”

“Ta tìm Lệ Hoa, các người có gặp nàng không?”

“Hồi nương nương, nô tỳ đã thấy nàng đi đến rừng cây nhỏ bên kia.” Một tiểu cung nữ trả lời.

“Rừng cây? Đi vào đó làm gì?”

“Bên đó có một bãi đất trống để phơi y vật. Có lẽ nàng đến đó để thu dọn bị nhục (đồ trải giường).” Tiểu cung nữ chủ động nói, “Nếu không thì để nô tỳ đi tìm nàng...”

“Không cần, để ta đi.” Tiêu Hạm khó có lúc muốn đi đâu đó; cả ngày cứ ở trong phòng, nàng cũng đã chán muốn chết, “Các người đi làm việc đi.”

“Vâng.”

Tiêu Hạm xuyên qua rừng cây nhỏ, đi tới chỗ phơi y vật mà cung nữ nói. Nơi đây phơi rất nhiều bị nhục, tạo thành một cái mê cung nho nhỏ. Tiêu Hạm còn chưa đến nơi đã nghe được tiếng rên rỉ mập mờ truyền ra từ chỗ sâu trong ‘mê cung’. Đáy lòng Tiêu Hạm như bị tê dại. Nàng bước khẽ, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh giữa tầng tầng lớp lớp bị nhục.

Phía sau sàng đan trắng tinh, nàng đã nhìn thấy hai thân thể quấn lấy nhau thành một khối..

Người kia đang phóng dang mở rộng hai chân, chịu đựng những lần đưa đẩy của nam nhân phía sau. Nữ tử đó – chính là tỳ nữ của nàng – Lệ Hoa! Mà người đang giao hoan với nàng lại là...

Nam nhân đột nhiên quay đầu, Tiêu Hạm đứng sau sàng đan không cách nào trốn tránh.

“Người...” Dưới nụ cười lạnh của đối phương, Tiêu Hạm bị dọa đến mặt mày trắng bệch.

Một tiếng kêu thảm thiết ngắn gọn vang lên, bốn phía lập tức khôi phục sự tĩnh lặng vốn có.

Tuyết rơi dày khắp nơi, trời rét đậm, vài tia nắng mặt trời vắt vả lấm mới xuyên qua được tầng mây đen dày cộm, trên những cành cây đọng tuyết tắn mác ra mấy tia sáng yếu ớt. Cành mai vươn khỏi đầu tường, nụ hoa trắng mềm như tuyết nở rộ đón gió.

Ấp Thần sáng sớm đã ra khỏi cửa, bảo là muốn đi tham gia hội nghị trưởng lão. Bích Dương nhàm chán ghé vào bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, đợi cả ngày trời. Đến gần trưa, Yên nhi gõ cửa đi vào.

“Công tử, Vương hậu nương nương nói muốn thỉnh ngài đi thưởng mai...” Yên nhi không vui nói.

“Thưởng mai?”

“Ân, nàng nói mời ngài đến mai viên (vườn mai)...” Yên nhi chần chờ một chút, lại nói, “Công tử, cũng không biết nàng có chủ ý xấu xa gì nữa, ngài có thể từ chối nàng...”

“Chủ ý xấu xa gì sao...?” Bích Dương không hề cảnh giác.

“Nương nương từ trước đến giờ luôn coi công tử là cái đinh trong mắt, không có lý do gì bỗng nhiên lại đối tốt với ngài như vậy; ngài nên từ chối thì hơn.” Yên nhi nói chân thành.

Bích Dương chưa bao giờ suy tính nhiều như vậy, nó nhỏ giọng đề nghị, “Mang theo thị vệ thì sẽ không phải lo nữa chứ?”

“Nói là nói vậy...” Yên nhi vẫn cảm thấy không an toàn.

“Ân... Vậy ta đi thôi.” Bích Dương đơn thuần cảm thấy dù sao mình cũng nhàn rồi, có thị vệ và tỳ nữ bên cạnh, đối phương chắc cũng không bày gian kế gì chứ?

“Vậy cũng tốt...” Yên nhi đành phải hầu hạ nó chải đầu mặc y phục. Làm xong, Bích dương mang theo Yên nhi và hai thị vệ nữa đến mai viên.

Đi tới viện tử trồng đầy bạch mai tỏa hương thơm ngát, Tiêu Hạm một thân tử y (cả người màu tím) đã ngồi chờ sẵn trong tiểu đình. Nàng không mang theo thị tòng, chỉ có vài tiểu cung nữ lạ mặt bên cạnh. Yên nhi nhạy cảm phát hiện, Lệ Hoa vì hổ tác thành (tiếp tay cho giặc, ý chỉ Lệ Hoa luôn giúp Tiêu Hạm gây khó dễ cho người khác) lại không có ở đây. Lần này nàng không biết nên yên tâm hay nghi ngờ nữa.

Bích Dương để thị vệ đứng ngoài lương đình, tự mình dẫn Yên nhi đi lên bậc thang.

“Bích Dương công tử, hoan nghênh.” Tiêu Hạm cười nhạt, tỏ ý mời nó ngồi xuống. Không chỉ là người lạnh lợi như Yên nhi mà người không chút nhạy bén như Bích Dương cũng phát hiện nàng có chỗ lạ lạ. Từ trước đến nay, nàng chưa bao giờ là người biết ngại trang; bình thường luôn là người vênh váo hung hăng không giữ lại chút nào, hôm nay nàng lại là người thâm trầm đáng sợ, làm người ta không thể đoán ra nàng đang giấu diếm ý gì.

Yên nhi vì sự an toàn của Bích Dương không thể không đề cao cảnh giác, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của nàng.

“Đại vương đã ra ngoài làm việc, công tử đợi trong cung nhất định rất buồn chán đúng không?” Tiêu Hạm khách sáo nói, “Nếu như cảm thấy nhàm chán, lúc nào cũng hoan nghênh công tử đến trò chuyện một chút với Bồn cung.”

“Nga... Cảm ơn...” Bích Dương đành phải trả lời như vậy.

“Công tử xem, hôm nay hoa mai trong cung đều nở rộ, Bồn cung cảm thấy cảnh đẹp như vậy nên cùng xem với nhiều người, cho nên mới mời công tử đến.”

“Nga...” Bích Dương nhìn hoa mai bốn phía, phấn điêu ngọc thể, hương thơm xộc vào mũi, quả thật đẹp đến mê người.

(phấn điêu ngọc thể = : tựa như dùng phấn mà điêu khắc, tựa như dùng ngọc xây mà thành; dùng bạch phiến chạm trổ, dùng bạch ngọc tạo hình. Từ dùng để hình dung cảnh tuyết rơi)

“Công tử thích mùi hương hoa mai sao?” Tiêu Hạm chuyển đề tài.

“Ách? Cũng không tệ lắm...” Bích Dương gật đầu.

Tiêu Hạm cười rạng rỡ, lấy từ trong túi ra một cái bình nhỏ. “Công tử, chỗ này của ta có một bình hương liệu được tinh chế từ hoa mai; đem nó bôi lên người có thể làm cho da thịt người đó trong suốt sáng long lanh, còn có thể phát ra mùi thơm...”

“Ách?” Bích Dương không hiểu, chỉ ngây ngốc nhìn nàng đặt bình nhỏ vào tay mình.

“Ta tặng công tử. Đại vương nhất định sẽ thích mùi vị này.”

“Không...” Bích Dương đem bình đẩy trở về, “Ta không thích dùng những thứ này.” Trực giác của Bích Dương nói rằng không nên nhận đồ của nàng.

Tiêu Hạm thấy nó từ chối, ánh mắt bỗng nhiên biến hóa. Nàng khẳng khái nói, “Bồn cung có hảo ý, thỉnh công tử nhận đi.”

“Nhưng ta không muốn...” Bích Dương gượng khuất lắc đầu, không ngần ngại biểu thị ý chán ghét của mình.

Khẩu khí của Tiêu Hạm bắt đầu nóng nảy, “Công tử, đây là đồ tốt, công tử cứ thử đi, nhất định rồi sẽ thích.”

“Ta không thích...” Bích Dương không biết khách sáo, không chừa lại mặt mũi cho nàng.

Trong mắt Tiêu Hạm phun lửa giận, giọng nói càng phát ra càng cường thế, “Công tử thử một chút đi, nhất định sẽ thích!”

Yên nhi cảm thấy ánh mắt của nàng ngày càng nguy hiểm, vội vàng chen vào giữa hai người. “Nương nương, tâm ý của ngài, công tử đã hiểu. Chẳng qua là công tử không thích dùng đồ của nữ nhân, ngài cũng đừng miễn cưỡng công tử...”

“Nơi này không có chuyện của người!” Tiêu Hạm mất bình tĩnh, nổi điên đẩy Yên nhi ra. Tiêu Hạm mở nắp bình, hất thứ gì đó trong bình vào mặt Bích Dương. Yên nhi ngăn lại kịp thời, thứ trong bình phút chốc bị vấy ra ngoài.

“A –!!” Tiêu Hạm oảng sợ, thét chói tai. Trong bình là một con kiến lớn màu đen. Một số con đã rơi lên mu bàn tay nàng, chúng lập tức phóng ra dịch thể xanh biếc, ăn mòn da thịt nàng. Tiêu Hạm kêu thảm chạy đi, thị nữ phía sau nàng cũng hoảng sợ đuổi theo. Thị vệ của Bích Dương xông lên bảo vệ nó, giết chết hết những con kiến còn rơi trên đất.

“Công tử, ngài mau rời khỏi đây...” Thị vệ đang muốn hộ tống nó trở về, Bích Dương bỗng thấy Yên nhi vẫn quỳ trên đất, vội vàng hất thị vệ ra, chạy tới đỡ lấy nàng. Yên nhi ôm mặt, lại bị Bích Dương xoay vai lại nhìn.

“Yên nhi? Thế nào rồi?” Bích Dương kéo tay nàng xuống, lập tức bị cảnh tượng trên mặt nàng dọa sợ đến phải hít một hơi khí lạnh. Trên mặt Yên nhi bò đầy những kiến là kiến, độc thủy xanh biếc kia đã lẫn với máu tươi, nhỏ giọt xuống đất, gương mặt của nàng đã xuất hiện vô số lỗ thủng đáng sợ.

“Yên nhi –!!” Yên nhi được đưa về phòng, ngự y cũng nhanh chóng chạy tới. Những con kiến phóng độc thủy ra sẽ lập tức chết đi, nhưng mặt nàng cũng bị hủy hoại; mà đáng sợ nhất là, độc thủy của loài kiến này đã ăn sâu vào xương nàng; thương thế của nàng quá nặng, khó có thể phục hồi như cũ.

Yên nhi thay thế Bích Dương, trở thành vật hy sinh vô tội.

Bích Dương ngồi bên giường của nàng, khóc đến hai mắt sưng đỏ. Một lúc lâu sau, Ấp Thần nhận được tin tức, tức tốc chạy về trong cung. Thị vệ nói hết chân tướng sự việc cho y. Ấp Thần kìm nén lửa giận, sai người lập tức bắt hung thủ Tiêu Hạm đến.

“Bích Dương.” Ấp Thần ôm lấy Bích Dương đang ngồi bên giường. Bích Dương một câu cũng không nói, chỉ thút thút khóc. Ấp Thần nhìn Yên nhi băng bó khắp cả mặt, chỉ còn lộ ra cái mũi và khuôn miệng không trọn vẹn, trong lòng nảy lên áy náy không nói lên lời.

“Đây là độc gì?” Ấp Thần hỏi ngự y bên cạnh.

Ngự y tường tận hồi báo, “Đại vương, căn bị thương tiểu cung nữ chính là một loại kiến đen kịch độc, có thể dùng độc dịch để giết chết con mồi. Loại kiến này chỉ sống sâu trong bùn đất, chúng ngủ đông trong ổ; theo lý thuyết thì không phải dễ dàng mà bắt được... Hơn nữa theo lão phu được biết, quanh hoàng thành cũng không có loại kiến này.”

“Vậy nó ở đâu?” Ấp Thần thấy đây là đầu mối quan trọng.

“Ở biên giới của Hắc hồ có rất nhiều loại kiến này.”

Về mặt Ấp Thần âm trầm, ôm chặt Bích Dương. “Cái này đúng rồi, nhất định là do vương hậu mang tới từ quê nàng.”

Hai người đang thương lượng, hộ vệ lão đảo chạy vào. “Báo cáo Đại vương! Vương hậu nương nương đã chết!”

“Cái gì?!” Ấp Thần đột nhiên đứng lên, Bích Dương nhất thời tỉnh táo lại, trên mặt nó vẫn còn vương nước mắt, giờ phút này cũng giật mình mấp máy miệng.

Băng liên hoa: : tìm không được cái hình nào giống trong truyện hết. Các bạn ngắm đỡ cái này đi.

Cái này là hình thật nhá Hình này là lừa tênh thui

(tác giả nói chụp vào mùa đông ở Cửu Trại Câu, (không phải hàng thật nhá)

chú thích ở dưới là băng liên hoa, chả bút có đúng không)(tìm được trong 1 chương truyện nào đó)

11. Chương 10

Sàng pho loang lỗ vết máu, Tiêu Hạm nằm trên giường, gương mặt bị hủy hoại, máu tươi lẫn lộn, ngũ quan thối rữa, chỗ trước kia là đôi mắt thì giờ chỉ còn hai lỗ lớn, trống hoác. Trên gối và chăn còn xác kiến, trong phòng tràn ngập độc dịch hôi thối.

Áp Thần phân phó hạ nhân mở cửa sổ ra, đi tới bên giường, cúi người xuống xem xét. Y cẩn thận vươn một ngón tay đặt lên cổ Tiêu Hạm, thấy trên người nàng đã không còn nhiệt độ, xem ra là đã chết gần một canh giờ rồi.

“Chuyện đã xảy ra là như thế nào?” Y trầm giọng hỏi.

Thị nữ của Tiêu Hạm lắp bắp trả lời, “Hồi Đại vương... Tay nương nương bị thương, nàng một đường chạy về liền khóa mình trong phòng... Nô tỳ thấy thương thế của nương nương rất nặng, vốn định thỉnh ngự y, nhưng nương nương nói không cần... còn muốn nô tỳ đừng quản nhiều chuyện như thế, nô tỳ đành phải đi xuống... Sau đó, người của Đại vương đến tìm nương nương... Dù nô tỳ có la hét thế nào, nương nương cũng không mở cửa... Chúng thần liền phá cửa vào... Phát hiện nương nương đã...”

Áp Thần xem xét kĩ cánh tay của Tiêu Hạm, thấy giống hệt như những gườ Bích Dương và thị tòng hồi báo; tay của nàng bị kiến đen ăn mòn, nhưng vì sao mặt nàng cũng có kiến? Hơn nữa nguyên nhân cái chết của nàng là gì? Tự sát hay bị ai giết? Theo bản năng của mình, Áp Thần cảm thấy Tiêu Hạm không có khả năng tự sát. Y âm trầm hỏi lại tỳ nữ kia, “Trong lúc nương nương ở trong phòng không có chuyện gì khác thường sao?”

“Cái đó... Nô tỳ không rõ lắm, nô tỳ mới được điều tới, nương nương phân phó chúng nô tỳ không được phép vào phòng ngủ của người...”

Áp Thần quay đầu nhìn lại, thấy bao gồm cả tiểu cung nữ này, những phó nhân còn lại của Tiêu Hạm đều là những người mới, không phải nhóm người thường hầu hạ nàng.

“Các người vào đây khi nào?”

“Ba ngày trước...”

“Những phó nhân trước kia đâu?”

“Nương nương nói không thích bọn họ, đều cho điều đi...”

“Ngay cả thiếp thân nha hoàn và nữ mã cũng đều đi?” Áp Thần phát hiện chút manh mối. Thị nữ Lệ Hoa và nữ mã đều là người được gả theo Tiêu Hạm; bọn họ đã hầu hạ Tiêu Hạm từ khi còn bé, theo lẽ thường thì nàng không thể nào điều cả hai người này đi được.

“Vâng, tất cả đều được điều đến nơi khác.”

Ngay cả thiếp thân phó nhân cũng bị chuyển đến nơi khác, trên người Tiêu Hạm nhất định có một bí mật nào đó không thể để cho người ngoài biết. Hơn nữa nàng lại đột nhiên tập kích Bích Dương, việc này cũng rất vô lý. Loại âm mưu kém cỏi như thế này, căn bản là chưa được suy tính kĩ càng, Tiêu Hạm sao có thể sử dụng loại mưu kế lập tức có thể lộ tẩy thế này?

Nhưng bây giờ nàng đã chết, chẳng những làm tắt cả mù mờ không rõ, lại còn gây bao phiền toái cho Áp Thần. Tiêu Hạm vốn có thân phận là công chúa của Hắc Hồ tộc, giờ nàng lại chết trong hoàng cung của Áp Thần, y đương nhiên phải gánh toàn bộ trách nhiệm. Phụ thân Tiêu Hạm bên kia cũng nhất định không chịu để yên.

Áp Thần đang khổ não, mà biểu huynh của y, cũng là một trong những trợ thủ đắc lực – Dịch Phiên cũng đã chạy đến.

“Đại vương, vì thần nghe được tin tức liền lập tức chạy đến.”

“Ân...” Ấp Thần vẫn còn trầm tư.

“Chuyện gì đã xảy ra? Nương nương chết thế nào?” Địch Phiên đi đến trước thi thể, thấy cảnh tượng kinh khủng đó cũng phải che miệng, lùi về sau một bước.

“Tạm thời còn chưa rõ...”

“Đại vương, nương nương chết ở trong phòng, nơi này nhất định vẫn còn dấu mồi gì đó.”

“Nói không sai.” Ấp Thần quyết định hảo hảo điều tra một chút. Y phân phó thị vệ, “Trước mang thi thể đi, cẩn thận lục soát lại gian phòng này một lần.”

“Vâng!” Thị vệ ngay lập tức tiến hành. Địch Phiên cũng hỗ trợ.

Ấp Thanhkoanh hai tay trước ngực, đứng ngoài cửa, bình tĩnh nhìn bọn họ. Sau khi đem thi thể đi, thị vệ bắt đầu lục soát phòng. Địch Phiên nhanh chóng phát hiện mấy bình sứ khả nghi dưới giường của Tiêu Hạm.

“Đại vương, đây là...”

“Mở ra nhìn xem, cẩn thận một chút.”

“Vâng...” Địch Phiên cẩn thận mở nắp bình ra; chỉ thấy bên trong là bột phấn đỏ sậm. “Đây là cái gì?”

Địch Phiên và Ấp Thần khốn nghi hoặc nhìn bột phấn kia. Ấp Thần nói, “Mở mấy bình còn lại ra.”

Mấy tiểu bình lập tức mở ba bình còn lại ra, mấy con kiến đen bò ra ngoài; bọn họ lập tức kinh hoàng la lên. Những con kiến kia cũng không tấn công họ mà chỉ bò qua tay.

Bọn thị vệ hất mấy con kiến xuống đất, nhao nhao giẫm chết, đồng thời cũng dùng yêu khí giết chết những con còn lại trong bình.

“Cái đó... là kiến độc...” Bọn thị vệ hết hồn.

“Một là phấn vụn, còn lại là kiến độc?” Ấp Thần nhanh chóng suy tư.

Một tên thị vệ khác lại tìm được một cái bình không và nắp bình trên sàng phôi. Ấp Thần nhìn bốn bình tương tự nhau kia, cầm lên nghiên cứu cẩn thận, phát hiện thấy màu của nắp bình có hơi khác. Nắp bình mà Địch Phiên mở ra và cái mà tiểu bình mới tìm được đều là màu nâu nhạt, mà ba nắp bình dưới sàng phôi lại là màu nâu hơi xanh.

“Loại bột phấn đỏ đó có độc?” Ấp Thần hỏi.

Địch Phiên đánh bạo để sát vào, ngửi thử. “Mùi của bột phấn này... hình như không phải độc.”

Ấp Thần quay đầu nhìn cá vàng trên bậu cửa sổ. Địch Phiên lập tức hiểu ý y, rắc một ít bột phấn vào nước. Con cá tựa hồ khó chịu nhưng chưa chết ngay.

Ấp Thần nhìn diễn biến, dần rơi vào trầm tư. Địch Phiên và những thị vệ còn lại cũng không dám lên tiếng. Qua hồi lâu, Địch Phiên mới mở miệng dò xét, “Đại vương, ngài phát hiện cái gì?”

“Ân... Có một chút.” Ấp Thần nhớ lại tư thế của Tiêu Hạm lúc chết, hai tay nàng ôm chặt lấy ngực, giường chiếu cũng rất hỗn loạn, xem ra là chết vô cùng thống khổ.

“Ta đại khái có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.” Ấp Thần chậm rãi nói.

Địch Phiên vội vàng hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

“Bình có nắp màu nâu là giải dược. Tay Tiêu Hạm bị kiến độc cắn, vốn là nàng muốn lấy giải dược, nhưng cuối cùng lại lấy sai bình, bên trong bình nàng lấy lại là kiến độc, vì vậy nên nàng mới bị cắn chết.”

“Thì ra là thế...” Mọi người hiểu ra.

“Nhưng...” Một câu nhưng của Ấp Thần lại làm tâm tư mọi người treo ngược lên...

“Nhưng cái gì?” Dịch Phiên hỏi tới.

“Giải được này hẳn là do chính nàng chuẩn bị, sao có thể lấy nhầm được?”

“Cái đó... có lẽ là lúc đó rồi quá chẳng?”

“Có lẽ vậy, nhưng vẫn có nhiều chỗ đáng nghi...” Ấp Thần lẩm bẩm nói.

“Đại vương?”

“Không sao.” Ấp Thần khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, “Các người tiếp tục lục soát, có gì khả nghi phải lập tức hồi báo.”

“Vâng.”

“Bích Dương công tử đâu?” Ấp Thần vào cửa liền hỏi.

“Công tử vẫn còn ở trong phòng Yên nhi.”

“Nga?”

Ấp Thần nhẹ nhàng đi tới sương phòng củaphó nhân, ánh đèn lẻ loi chiếu rọi, thân ảnh đơn bạc ngồi trước giường làm lòng người đau xót. Bích Dương nghe tiếng bước chân, nhưng vẫn không quay đầu lại.

“Bích Dương.” Ấp Thần thấp giọng mở miệng, “Người đi nghỉ ngơi đi, để phó nhân trông nom là được rồi.”

Bích Dương ngây ngốc nhìn gương mặt quần đầy băng của Yên nhi, vẫn không nhúc nhích. Ấp Thần ôm lấy vai nó, nửa kéo nửa tha nó đi.

Dọc theo đường đi, Bích Dương tỉnh đến dị thường; cho đến khi Ấp Thần để nó ngồi trên ghế thái sư, bờ môi nó mới mấp máy ngập ngừng hỏi một câu, “Tại sao tất cả mọi người như vậy...?”

“Người nói cái gì?” Ấp Thần không hiểu.

Bích Dương nhìn thẳng vào mắt y, vẻ mặt bàng hoàng mà bất lực. “Tại sao...người bên cạnh ta... ai cũng chết?”

“Nói cái gì ngu ngốc vậy...” Ấp Thần nhú nhú đôi mi thanh tú.

“Yên nhi cũng sẽ chết sao?” Ánh mắt Bích Dương lộ rõ sự sợ hãi và lo âu.

“Không đâu, ta sẽ cứu nàng.” Ấp Thần bảo đảm.

“Ta không muốn nàng chết...” Thanh âm Bích Dương đang phát run.

“Nàng sẽ không chết, ta sẽ không để cho nàng chết ...” Ấp Thần ôm nó vào ngực, ghé vào lỗ tai nó ôn nhu rù rì.

Nhưng takhông cảm thấy như vậy... Bích Dương bi ai nghĩ. Ta luôn cảm thấy... Yên nhi sẽ chết... Mà không chỉ Yên nhi, ngay cả y – Ấp Thần mà ta coi trọng nhất cũng sẽ...

Tại sao takhông cách nào? Tại sao takhông thể thay đổi vận mệnh tử vong của người khác? Chẳng lẽ... đây là số mệnh của ta sao?

Bích Dương nhắm mắt lại, nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

Cái chết của Tiêu Hạm đã khơi dậy một cơn sóng to gió lớn. Ngày thứ mười từ khi nàng chết, sứ giả Hắc hồ đưa tín hàm (thư) đến cho Ấp Thần. Giống như những gì Ấp Thần đã dự liệu, nương gia (nhà mẹ đẻ) Tiêu Hạm vô cùng giận dữ, nghiêm khắc yêu cầu y phải cho họ một lời giải thích hợp lý. Ấp Thần biết, nếu như lần này mình xử lý không tốt, liên minh giữa Ngân hồ và Hắc hồ sẽ đổ vỡ, mà việc này sẽ uy hiếp nghiêm trọng đến giang sơn xã tắc của y.

Y lập tức viết thư, bày tỏ rằng mình đã tra rõ nguyên nhân cái chết của Tiêu Hạm, cũng nói luôn chuyện nàng đã tập kích Bích Dương; đây cũng là cách xóa bỏ sự nghi ngờ liên quan đến y.

Nhưng khi lá thư đó đến tay Hắc hồ tộc, họ chẳng những nhượng bộ mà còn tức giận hơn. Phụ thân của Tiêu Hạm – cũng chính là tộc trưởng hiện tại của Hắc hồ, lão tỏ ý chắc chắn rằng nữ nhi của mình sẽ không làm loại chuyện này, một mực chắc chắn rằng Ấp Thần đã bề cong sự thực, muốn trốn tránh trách nhiệm.

Ấp Thần đương nhiên cũng không thỏa hiệp, hồi âm lại bằng thái độ cường ngạnh.

Sứ giả hai tộc mệt mỏi, luôn phải truyền qua truyền lại thư tín giữa hai tộc trưởng. Chỉ trong một tháng, hơn mười phong tín đã tới tới lui lui giữa hai tộc, song phương cũng nhiều lần triệu kiến sứ giả của đối phương; nhưng chuyện còn chưa giải quyết được gì mà quan hệ hai bên đã vô cùng căng thẳng.

Hắc hồ tộc không chấp nhận lời giải thích của Ấp Thần, kiên quyết không tin Tiêu Hạm tự mình lầm lẫn giải được mà chết, thậm chí tộc trưởng còn lên án Ấp Thần độc ác, tự tay hại chết Tiêu Hạm. Ấp Thần không ngờ đối phương lại ngang ngược không thể nói lý đến vậy, y cũng cực kì tức giận, cơ hồ không giữ nổi phong độ nữa.

Lúc mâu thuẫn giữa hai tộc đang sắp đến lúc phải dụng binh đao, Hắc hồ bỗng nhiên đưa đến một phong thư mời.

Bọn họ báo cho Ấp Thần, tháng sau bọn họ muốn cử hành tế thiên khánh điển (lễ tế trời), nhưng nay vì cái chết của Tiêu Hạm mà đổi thành ngh thức siêu độ cho nàng. Hắc hồ hy vọng Ấp Thần có thể tự mình hộ tống linh cữu của Tiêu Hạm về, cũng là mặt đối mặt đàm phán với tộc trưởng, giải quyết chuyện này.

Sau khi Ấp Thần và quan viên thương lượng, quyết định đáp ứng yêu cầu của Hắc hồ. Vì không thể để cho mâu thuẫn gay gắt hơn nữa, bọn họ đành phải nhượng bộ trước.

Ấp Thần phải rời đi hơn mười ngày; trước khi lên đường, y đã an bài trong cung xong xuôi hết cả, nhưng người làm y không yên lòng hơn cả, đương nhiên là Bích Dương.

Đêm trước khi lên đường...

“Không được chạy loạn khắp nơi, ngoan ngoãn chờ ta trở lại, hiểu chưa?”

Bích Dương gật đầu một cái, hai tay quển luyến giắt giắt ống tay áo y, nhỏ giọng cầu khẩn, “Nhanh trở lại một chút...”

Trong lòng Ấp Thần nóng lên, ôm lấy nó, cuồng nhiệt mà hôn. Đôi tay nhỏ bé của Bích Dương vịn lên vai y, nhắm mắt lại, chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào đó.

Nụ hôn vừa dứt, Ấp Thần ghé vào tai nó nói nhỏ, “Ta nhất định sẽ sớm trở lại ...”

Đêm đó, bọn họ không hoan ái. Trước khi phiên toái kia được giải quyết, Ấp Thần không muốn bản thân mình trầm luân trong ái dục với Bích Dương; y muốn để dành sự ngọt ngào này đến cuối cùng.

Bích Dương rúc trong ngực Ấp Thần, ngoạt ngào chìm vào giấc ngủ.

Nó lại bắt đầu mơ thấy cảnh tượng kì quái. Trong giấc mộng của nó, hai nam tử không ngừng xuất hiện.

Một nam nhân luôn mặc y phục lực sắc kì lạ luôn ở phía trước nó. Mỗi khi nó muốn đến gần đối phương đều bị một lực vô danh đánh bật ra. Một nam nhân cao lớn khác lại luôn đuổi theo nó, mà nó lại tránh người kia như tránh rắn rết, nhưng cuối cùng luôn bị người kia bắt được, còn nam nhân y phục lực sắc kia càng lúc càng rời xa nó. Nó đưa tay, muốn cầu cứu đối phương nhưng đối phương chỉ không ngừng rời xa nó; nó cảm thấy bị thương đến tuyệt vọng, nước mắt tràn mi.

Trong khoảnh khắc khi nước mắt rơi xuống, nó tỉnh lại, thấy ánh nắng yếu ớt chiếu qua cửa sổ, mà thân thể ẩm áp bên cạnh đã không thấy đâu nữa rồi. Lau nước mắt, không mặc y phục đã xuống giường, phó nhân bên ngoài nói cho nó biết, xa đội của Ấp Thần đã rời hoàng thành rồi. Ấp Thần không muốn thấy nó bị rịn không rời nên mới nhân lúc nó còn ngủ mà lên đường.

Bích Dương ngồi yên trên giường vẫn còn lưu lại chút ấm áp, hai tay vuốt ve chỗ nằm đêm qua của Ấp Thần, chỉ thấy trong lòng trống rỗng.

Xa đội tiến vào lãnh địa của Hắc hồ, theo tập tục truyền thống, tất cả tộc nhân Hắc hồ phải thay y phục của tộc mình – ngay cả người đã chết cũng không ngoại lệ. Bọn Ấp Thần không rõ tập tục này, đành phải nhân lúc xa đội nghỉ ngơi ở biên giới liền nhờ người đến thành trấn gần đó mua y phục.

Y phục được đưa tới, nữ mẫu và bọn thị nữ bắt đầu thay y phục mới cho thi thể Tiêu Hạm.

Ấp Thần và Dịch Phiên cùng với mấy quan viên đi theo đang ở khách thính thương thảo một số chuyện, bỗng nhiên nữ mẫu của Tiêu Hạm với vẻ mặt hoang mang bối rối chạy vào.

“Đại vương... Lão thân có chuyện quan trọng bẩm cáo!” Nữ mẫu khẩn trương, thanh âm cũng lắp ba lắp bắp, xem ra là chuyện rất nghiêm trọng.

“Chuyện gì?” Ấp Thần bình tĩnh hỏi.

“Là... Công chúa... Công chúa nàng...”

Nữ mẫu khiếp sợ nhìn những quan viên khác, muốn nói lại thôi. Ấp Thần biết bà có chỗ khó nói, lập tức cho những người kia lui ra.

“Được rồi, bây giờ chỉ có chúng ta, nói đi.”

“Vâng...” Nữ mẫu vừa sợ lại hoảng hồi báo, “Lúc lão thân thay y phục cho công chúa, phát hiện... phát hiện thân thể công chúa có điểm lạ...”

“Chỗ nào không đúng? Người mau nói đi.” Ấp Thần có dự cảm lại sắp có chuyện phiền toái phát sinh.

“Là như vậy, lão thân đã thay y phục cho công chúa từ lúc nàng còn nhỏ, thân thể công chúa có đặc điểm gì lão thân đều có thể nắm rõ như lòng bàn tay; nhưng vừa nãy khi thay y phục cho công chúa, phát hiện trước ngực nàng không có vết bớt...”

“Nga?” Ấp Thần cảm thấy phiền toái lại sắp phủ xuống rồi.

“Lão thân hoài nghi, liền cẩn thận kiểm tra thân thể công chúa... Phát hiện những vết lở loét trên thân thể nàng đều thay đổi. Những vết loét ấy vốn trải dài từ đùi đến eo, nhưng giờ trên cánh tay trắng nõn lại có thêm vài vết... Gương mặt công chúa bị hủy, không cách nào phân biệt, nhưng thân thể thay đổi đến thế này... Lão thân càng nhìn càng thấy không đúng... Lão nhân hoài nghi...”

“Người hoài nghi người chết không phải nàng?” Ấp Thần nói toạc ra.

“Lão thân... Lão thân không dám... Lão thân không biết nên nói gì...” Nữ mẫu cũng rất hi vọng người chết không phải nàng.

Ấp Thần suy tư chốc lát, lại hỏi, “Những dấu hiệu này trên người nàng, ngoại trừ người ra thì còn ai biết nữa?”

“Còn có mẫu hậu của công chúa và thiếp thân thị nữ Lệ Hoa, chỉ tiếc nương nương đã tạ thế lúc công chúa còn nhỏ, Lệ Hoa cũng không biết tung tích...”

“Lệ Hoa vẫn không xuất hiện sao?”

“Vâng, nàng đã mất tích một thời gian rồi, không biết lành hay dữ...”

“Chuyện này thật là quỷ dị, người đừng nói với người khác.” Ấp Thần quyết định phải âm thầm phái người điều tra trước.

“Vâng, lão thân hiểu.”

“Người đi xuống trước đi.”

“Vâng.”

Khi nhũ mầu bước ra khỏi phòng, một thân ảnh lén lút nhanh chóng đi ra từ cây cột gần cửa.

Trắng lạnh như sương, sâu trong rừng cây u ám từng trận gió lạnh cuộn cuộn nổi lên. Một nam tử toàn thân đen kịt đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu nói, “Y đã nghi ngờ, có muốn giải quyết lão phụ kia không?”

Một giọng nam trầm ồm từ phía trên truyền xuống, “Chưa cần đả thảo kinh xà, nếu bị y phát hiện bên trong có trá, kế hoạch sẽ bị cản trở.”

“Nếu như y biết người chết không phải Tiêu Hạm, có thể quay trở lại không? Nếu y không vào thành, kế hoạch này không thể nào triển khai.”

“Biết hành động kế tiếp của y không?”

“Y đã phái người về Ngân hồ tộc dò xét, thi thể đang trong hoàng cung, tìm được cũng không khó...”

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười âm trầm. “Từ giờ đến lúc tế lễ chỉ còn năm ngày, y không thể nào tra ra chân tướng chỉ trong khoảng thời gian ngắn như thế. Mau giải quyết những tham tử kia đi.”

“Ta hiểu.”

“Nhất định phải dẫn y vào thành, việc kế tiếp cứ theo kế hoạch mà làm...”

“Được.” Người áo đen xoay người rời đi.

Nhánh cây khẽ rung động, nam nhân đón gió đứng thẳng lên, mái tóc đen nhánh chìm trong ánh trăng bạc. Gã nhẹ nhàng nhảy lên, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Dưới ngón tay thành thạo của ngự y, băng vải trắng toát được tháo xuống từng vòng từng vòng. Bích Dương căng thẳng nhìn vào khuôn mặt dần hiện ra – khuôn mặt thiếu nữ vẫn bóng láng như trước, không nhìn ra chút thương tổn nào.

“Yên nhi!” Bích Dương hưng phấn hô nhỏ.

“Ta... Ta phục hồi như cũ?” Yên nhi không dám tin mà vuốt ve khuôn mặt mình.

Bích Dương dùng sức gạt đầu, nắm lấy tay nàng, hưng phấn nói, “Phục hồi như cũ!”

“Công tử...” Yên nhi cảm kích nhìn nó, lão ngự y ở bên cạnh cũng bất khả tư nghị (khó tin) lẩm bẩm, “Cái này không thể nào a... Quá thần kỳ...”

Yên nhi bị thương nặng như vậy, lại có thể trong một tháng ngắn ngủi hoàn toàn khôi phục, quả thực không thể không làm lão ngạc nhiên. Đắm chìm trong vui sướng, chủ tớ hai người kia không có thời gian và tâm tư mà để ý đến lão.

Bích Dương vui vẻ lôi kéo Yên nhi. “Yên nhi, thật là tốt quá.”

“Ân, nhờ hồng phúc của công tử ngài.”

“Đúng rồi, để ăn mừng, ta sẽ bảo trù nường nấu món người thích nhất, được không?”

“Hảo a.”

“Chúng ta đến trù phòng đi...”

Hai người đang muốn đi, lão ngự y không nhịn được mở miệng, “Yên nhi, trừ loại thuốc ta thoa cho người ra, người có dùng được vật nào khác hay không?”

Yên nhi sững sốt chốc lát, lắc đầu nói, “Không có.”

“Như vậy a... Vậy không sao nữa rồi.”

Bích Dương không hiểu nhìn bọn họ, Yên nhi cười cười, kéo tay nó đi ra ngoài. Yên nhi phục hồi như cũ, những lo lắng trong lòng Bích Dương cũng như được quét sạch. Cộng thêm mùa xuân đã tới, đủ loại hoa trong cung cũng rực rỡ, tràn trề sức sống, tâm tình của nó cũng dần sáng sủa hơn.

Kể từ khi Tiêu Hạm tạ thế, thể lực của nàng trong cung cũng tiêu tán toàn bộ, mà nay Ấp Thần không có ở đây, Bích Dương đương nhiên trở thành chủ nhân duy nhất trong hậu cung. Nó cũng không lo lắng kiêng dè gì mà rời khỏi trạch viện của mình, tùy tâm sở dục dạo chơi trong hoa viên. Bất quá nó đi đâu cũng luôn có Yên nhi và hai hộ vệ đi theo.

Hôm nay, Bích Dương vẫn như mọi ngày tản bộ ven hồ. Nó vừa đi dọc theo hồ vừa thưởng thức cảnh sắc hai bên đường. Chim báo xuân vui vẻ chơi đùa trên cành liễu xanh biếc, truy truy đuổi đuổi con bướm hoàng sắc. Giữa bụi hoa, con châu chấu nho nhỏ đậu trên lá cỏ non, rung rung bộ râu dài. Từ trước đến giờ Bích Dương luôn yêu thích những tiểu sinh linh như thế này, đứng dưới tàng cây liền nhìn đến hơn nửa ngày.

(chim báo xuân: chim báo mùa xuân đã tới, chú thích kĩ hơn ở dưới)

“Công tử, ở đây nắng gắt lắm, có cần nô tỳ cầm ô che cho người không?” Yên nhi vươn tay che bớt ánh nắng cho Bích Dương.

“Không cần...” Bích Dương không ngần ngại trả lời. Nó ngồi xổm xuống, tiếp tục nhìn, bỗng phát hiện trên mặt đất có đường gì đó đen đen, nhìn kỹ lại lần nữa, hóa ra là một đàn kiến. Con kiến kia toàn thân đen nhánh, chính là loài kiến độc mà Tiêu Hạm đã dùng để tấn công nó lúc trước.

Bích Dương bị dọa đến nhảy dựng, phải lùi lại sau mấy bước.

“Công tử?” Yên nhi hoảng hốt chạy lại bên nó.

“Cái kia...” Bích Dương chỉ vào đàn kiến trên đất. Yên nhi quay đầu lại nhìn, sắc mặt cũng thay đổi.

“Công tử! Chúng ta đi mau!” Nàng sợ hãi lôi kéo Bích Dương, chạy đi chỗ khác.

Bích Dương vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn không chớp mắt lũ kiến, “Bọn chúng không tấn công a...”

“Công tử, chúng quá nguy hiểm, chúng ta mau rời khỏi đây thôi...”

“Chờ một chút.” Bích Dương kéo tay nàng ra, cẩn thận nhìn lại đàn kiến.

Kiến đen kia ngay ngắn đi theo một đường cố định. Chúng bận rộn mang những mảnh vụn đến một hướng nào đó, một số con không mang thứ gì thỉnh thoảng lại dùng râu như trao đổi thứ gì đó với đồng loại. Cả một đàn kiến dài như vậy nhưng luôn đi đến chỗ bụi hoa. Bích Dương cũng bước chân theo đàn kiến.

“Chẳng lẽ chúng muốn dời tổ?” Bích Dương lẩm bẩm. (‘dời’ trong di dời, nghĩa là kiến muốn chuyển tổ đến chỗ khác, không phải ‘rời’ trong rời bỏ tổ)

Yên nhi kéo kéo ống tay áo nó, cao giọng lo lắng, “Công tử, đừng đụng đến chúng, quá nguy hiểm...”

“Nhưng ta muốn biết tổ của chúng.” Bích Dương quay đầu nói xong lại tiếp tục quay lại nhìn đàn kiến. Yên nhi đành phải kiên trì theo sau. Cách đó không xa, thị vệ cũng theo sát hai người.

Bích Dương đi qua bụi hoa, đàn kiến vẫn còn rất dài. Nó theo đàn kiến, bất tri bất giác đã đến một rừng cây nho nhỏ xa lạ. Bích Dương vẫn không phát hiện mình đã đến chỗ nào, chỉ chăm chú nhìn đàn kiến trên mặt đất; mà Yên nhi phía sau nó, sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

Lại đi thêm một đoạn, tổ kiến cuối cùng cũng xuất hiện! Đó là một ụ đất nho nhỏ nhô cao, nếu không nhìn kĩ sẽ không cách nào thấy được. Đàn kiến bỗng chui vào một cái lỗ nhỏ, tổ chúng ở phía dưới.

“Nơi này chính là tổ chúng sao?” Bích Dương hô nhỏ.

“Công tử, chúng ta trở về thôi.” Giọng nói Yên nhi bình tĩnh đến đáng sợ.

Bích Dương không phát hiện sự khác thường của nàng, “Nhưng để chúng ở đây, không tốt lắm đâu...”

“Công tử...”

Bích Dương nói với thị vệ phía sau, “Các người có thể giết chúng được không?”

Hai thị vệ nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt nhìn sang Yên nhi, tựa như đang đợi lệnh của nàng.

Yên nhi không chút hứng thú mà hỏi, “Công tử, sao người lại làm vậy?”

“Giết chúng a, chúng không phải rất nguy hiểm sao? Nếu các người không giết được thì có thể gọi các thị vệ khác đến được không?”

Yên nhi hít sâu một hơi, dường như đã hạ quyết tâm, mở miệng nói, “Được rồi, giết chúng đi.”

Ha thị vệ kia lập tức đi đến ổ kiến, Bích Dương lui sang một bên. Thị vệ bày thế, khẽ quát một tiếng, song song xuất chiêu, bùn đất vỡ ào ào Hai thị vệ lại đánh ra mấy chiêu, con kiến kia bị yêu lực của hai người làm vỡ nát.

Ụ đất vỡ nát, trên đất bỗng xuất hiện một rãnh to, bên trong tổ kiến lộ ra dưới ánh mắt mọi người. Những con kiến dưới huyết đều đã chết, Bích Dương tiến đến gần tổ kiến nhìn cho rõ.

“Tất cả kiến đã chết hết rồi sao...? Di? Đây là cái gì?”

Dưới mặt đất đầy xác kiến còn chôn một vật gì đó màu trắng; bởi vì bùn đất đã bị chiêu lực của hai người kia bắn ra nên một phần vật kia bị lộ ra ngoài.

“Yên nhi, người mau đến xem.” Bích Dương quay đầu hô. Yên nhi mặt vô biểu tình đi đến bên cạnh nó. Bích Dương hỏi nàng, “Đây là cái gì?”

“Nô tỳ không biết.”

Bích Dương chạy đi, nhặt được hai nhánh cây to bên cạnh, đưa cho Yên nhi một cái. Yên nhi phối hợp với nó, dùng nhánh cây kia gạt bớt bùn đất ra, thứ trắng trắng chôn dưới đất hiện ra...

Xương cốt trắng hếu, y phục rách nát... Khi bộ xương khô kinh người kia xuất hiện trước mắt, Bích Dương kinh hoàng đến vứt cả nhánh cây.

“Cái này... Đây là...”

“Đây là hài cốt.” Yên nhi bình tĩnh nói.

“Vậy đây là hài cốt của ai a...” Bích Dương che miệng, cúi người xuống, cẩn thận nhìn kĩ bộ hài cốt kia. Trên đỉnh đầu của bộ xương có một vết rạn, xem ra đó là nguyên nhân dẫn đến cái chết. Da thịt trên người bộ xương cũng bị kiến độc ăn hết, nhưng mái tóc đen kia vẫn có thể thấy rõ ràng, hơn nữa y phục trên người tuy rách nát nhưng cũng có thể nhìn ra được trước không a vốn là trường bào thêu chỉ vàng tinh mỹ (tinh xảo đẹp đẽ).

Bích Dương đoán không ra thân phận của đối phương, hoang mang hỏi Yên nhi, “Ai vậy?”

Vốn tưởng rằng Yên nhi sẽ trả lời “Nô tỳ không biết”, không ngờ nàng lại bình tĩnh đáp, “Là thi thể của Vương hậu.”

“A?” Bích Dương bối rối.

“Đây là công chúa của Hắc hồ tộc – Tiêu Hạm – cũng chính là Vương hậu nương nương.” Ánh mắt và giọng nói của Yên nhi đều không mang chút tình cảm.

“Nhưng... thi thể của Tiêu Hạm không phải đã được đưa đi rồi sao...” Bích Dương rớt cuộc cũng cảm thấy nàng không bình thường.

Yên nhi trầm mặc. Sau lưng nàng, hai gã thị vệ từ từ đi tới. Ba người bọn họ đứng đối diện với Bích Dương, Bích Dương cảm giác mình tựa hồ đã trở thành địch nhân của bọn họ.

Sau sự yên lặng đáng sợ đến khó có thể hô hấp, Yên nhi chậm rãi nói, “Công tử, ngài không nên tới nơi này... Ta không muốn tổn thương ngài...”

“Người nói gì...” Bích Dương không tự chủ mà lui về phía sau.

“Công tử, ngài đừng hỏi, cái gì cũng không biết mới là hạnh phúc nhất.” Yên nhi tiếp tục nói những lời mà nó không thể hiểu nổi.

“Yên nhi... Người làm sao vậy? Người thật kỳ quái...” Bích Dương khiếp đảm nhìn Yên nhi mà nó không hề quen biết này.

Yên nhi vươn tay về phía nó, “Công tử, ngài trở về với nô tỳ thôi, đừng quản gì nữa, nô tỳ đảm bảo sẽ không đả thương ngài tới một sợi lông.”

Bích Dương lắc đầu, tiếp tục lui về phía sau. “Ta không trở về với người, người không phải Yên nhi... Yên nhi sẽ không như vậy ...”

Ánh mắt Yên nhi âm u, trầm giọng nói, “Công tử, xin lỗi, đừng ép ta.”

Nàng đánh mắt về phía những thị vệ bên cạnh. Bọn họ nhảy lên trước một bước, đang muốn hành động thì bỗng Bích Dương xoay người bỏ chạy.

“Bắt lấy nó!” Yên nhi quát khê, bọn thị vệ lập tức đuổi theo.

Xa đội của Ấp Thần thuận lợi tiến vào thần miếu của Hắc hồ tộc. Nghênh đón bọn họ chính là mấy vị quan viên cao cấp, tộc trưởng Hắc hồ tịnh không xuất hiện. Nghỉ ngơi một chút, Ấp Thần và Dịch Phiên được mấy quan nhân dẫn đến gặp tộc trưởng. Kỳ thực Ấp Thần cũng không muốn nói chuyện với đối phương bây giờ; dù sao thì thể Tiêu Hạm có vấn đề, thám tử mà y phái về điều tra còn chưa truyền đến bất cứ tin tức gì; hơn nữa Hắc hồ bên này dồn ép khá căng, không cho y đường lui.

Đi vào hội khách thất (phòng tiếp khách) rộng rãi khép kín, quan nhân phía sau đã lui ra ngoài, đóng kín cả đại môn nặng nề. Ấp Thần nhìn quanh bốn phía, thấy gian phòng trống rỗng này chỉ treo dây màn che rất dày, trong phòng cũng chỉ có trà kỉ thật dài, hai bên đầu trà kỉ đặt hai cái ghế cổ xưa. Tộc trưởng Hắc hồ đang cúi thấp đầu ngồi trên ghế, không đến đón tiếp y.

Ấp Thần nghi ngờ, cùng Dịch Phiên cẩn thận đứng cạnh cửa. Đợi một lúc, tộc trưởng Hắc hồ mới đưa tay ra với y.

“Mời ngồi...” Lời của lão nghe hữu khí vô lực, tựa như âm thanh của người đã chết.

Ấp Thần ổn bước đi tới, ngồi xuống. “Đã lâu không gặp, tộc trưởng đại nhân, gần đây thân thể ngài có khỏe không?” Ấp Thần có ý hỏi.

Tộc trưởng vẫn cúi đầu, trong miệng phát ra tiếng cười khục khục, nghe rất đáng sợ.

“Thân thể lão có ra sao cũng không quan trọng nữa, dù sao cũng là người đã chết.” Một giọng nam tử sang sảng truyền đến từ sau lưng. Ấp Thần kinh ngạc nhìn Mặc Nhiên đi ra từ phía sau tộc trưởng Hắc hồ.

Sao gã lại ở đây? Ấp Thần còn chưa rõ thế nào, sau lưng y đột nhiên truyền đến sát khí. Y lập tức phản ứng, kịp thời đỡ được lợi trảo (móng vuốt sắc nhọn) đang muốn bổ xuống đầu mình.

Trong chốc lát khi đang phân tâm để đối phó với Mặc Nhiên, y bỗng nhiên cảm nhận được yêu khí dị động trên ghế, đột nhiên bắn ra vài đạo lam quang (ánh sáng màu xanh). Ấp Thần vốn muốn đứng lên chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, động tác không khỏi chậm hẳn lại. Ngay lúc đó, từ trong tay áo Mặc Nhiên xuất hiện mấy sợi dây thừng, mà những sợi dây này như mảnh xà, quấn chặt trên người Ấp Thần.

Nháy mắt, Ấp Thần đã bị dây thừng buộc chặt trên ghế. Y lập tức xuất động yêu khí, muốn cắt đứt dây thừng; nhưng không ngờ sợi dây này càng trói càng chặt, ngay cả cái ghế mà y đang ngồi cũng cùng phát ra dòng điện là y tê dại.

Ấp Thần vội vàng thu yêu khí lại, dây thừng và ghế ngồi mới bình thường lại. Y khê thở dốc, bình tĩnh nhìn Dịch Phiên đến bên cạnh Mặc Nhiên.

“Các người muốn phản bội sao?” Y hỏi không chút hứng thú.

“Đúng vậy.” Mặc Nhiên thoải mái trả lời, trên mặt treo lên nụ cười vô hại.

“Các người đã giết tộc trưởng?”

“A a...” Mặc Nhiên thân mật ôm lấy tộc trưởng từ phía sau, một tay nâng cằm lão lên. Ấp Thần rút cuộc thấy rõ được khuôn mặt khô gầy và đôi mắt như tàn tro của lão.

“Lão bệnh chết, không liên quan đến ta nga.”

“Bệnh chết? Lúc nào?” Ấp Thần buồn bực, không hiểu tại sao mình lại không nhận được chút tin nào.

“Ân... Ngay sau khi cả nhà ta đến vương đô gặp ngài. Lão chết cũng làm ta rất hao tâm tổn trí; bởi dù sao binh quyền cũng ở trong tay lão, cho nên ta đành phải sử dụng phù chú khôi lỗi trên người lão, để lão làm việc theo mệnh lệnh của ta.” Mặc Nhiên đặt tay lên đầu tộc trưởng, hút ra một con trùng màu đen. Gã bóp nhẹ một cái, con trùng kia lập tức hóa thành hư vô. Mà thân thể tộc trưởng cũng gục xuống, hoàn toàn trở lại là một cỗ thi thể.

(phù chú khôi lỗi: theo tình hình trong truyện thì có thể đoán là loại bùa dùng trùng (sâu) để hạ chú, làm người chết hành động như một con rối theo sự sai khiến của người hạ chú)

“Bây giờ mục đích của ta đã đạt được, rốt cục có thể để cho hoàng huynh nhập thổ vi an (= mồ yên mả đẹp). Mặc Nhiên bắt đầu hư tình giả ý.

Ấp Thần cười lạnh. Thì ra từ khi đó Mặc Nhiên đã bắt đầu lập kế hoạch phản bội, bản thân lại luôn luôn thiếu cảnh giác, chỉ có thể trách y quá mức khinh thường, Nói vậy, cái chết quỷ dị của Tiêu Hạm có thể lý giải được rồi.

“Tiêu Hạm là người giết?” Ấp Thần hỏi Dịch Phiên.

Hắn quang minh chính đại gật đầu. “Bất quá bây giờ nằm ở trong quan tài không phải nàng.” Khóe miệng Dịch Phiên khẽ động.

“Phải không? Người rút cuộc muốn diễn trò gì, ta nghĩ ta có quyền được biết.” Coi như đã rơi vào tay đối phương nhưng Ấp Thần vẫn có thể giữ ánh mắt cao ngạo như cũ.

“Đại vương không hổ là chân long thiên tử, khí thế kia thật là nhiếp nhân tâm huyền (làm người ta sợ hãi, nể phục).” Mặc Nhiên giả mù sa mưa mà khen ngợi.

“Nói chân tướng sự việc đi.” Ấp Thần bất vi sở động, Dịch Phiên từng chữ từng câu báo cho:

“Ta mua chuộc được Lệ Hoa – thiếp thân thị nữ bên người nương nương, để nàng gây thêm mâu thuẫn giữa Bích Dương công tử và nương nương, mục đích là muốn để quan hệ của ngài và Hắc hồ tộc rạn nứt. Nhưng ta và Lệ Hoa tư thông đã bị nương nương phát hiện được, ta đành phải giết nàng, chôn thi thể nàng trong hoàng cung. Ta dùng thuật dịch dung, làm Lệ Hoa biến thành nương nương, lại làm nàng đi tập kích Bích Dương công tử. Nàng thất thủ cũng là do sự khống chế của Mặc Nhiên đại nhân, mà ta cũng đã sớm trao đổi giải được dưới giường nàng, khiến nàng bị kiến độc giết chết.”

“Những thứ trong bình kia căn bản không phải giải được, đúng không? Giải được người đưa cho ta khi đó là do người mới đưa đến?”

“Đúng vậy, trong bình đều là kiến độc, nàng chết là không phải nghi ngờ.”

“Lòng dạ người cũng đủ độc ác.” Ấp Thần nhìn chằm chằm Dịch Phiên đã phản bội mình, lạnh lùng hỏi Mặc Nhiên, “Người cũng hạ phù chú trên người hắn?”

“Nga?” Mặc Nhiên nhìn nhìn Dịch Phiên, cười hí mắt trả lời, “Không có nga, lời chú khôi lỗi chỉ có thể dùng trên người chết thôi.”

“Vậy tại sao?” Ấp Thần thâm trầm nhìn chăm chú vào Dịch Phiên, chất vấn hắn tại sao lại phản bội mình. Dịch Phiên loay tay vuốt tóc, không dám đối mặt với y.

Mặc Nhiên thay hắn hồi đáp, “Không có biện pháp a, Đại vương, Dịch Phiên hắn bị một người khác hạ phù chú rồi.”

“Là ai?” Ấp Thần rất không thích cách nói chuyện quanh co vòng vèo của gã.

“A a... Chính là vị đệ nhất mỹ nhân mà ngài thích nhất, Bích Dương công tử a.”

“Nói giỡn.” Ấp Thần hừ lạnh.

“Đại vương, ta sao lại nói giỡn chuyện này được.” Trong mắt Mặc Nhiên là nụ cười lạnh băng, “Địch Phiên bị Bích Dương công tử hạ phù chú, là loại phù chú tên gọi là ‘yêu’. Mà trên người ngài hẳn cũng có loại phù chú này chứ?”

“Địch Phiên, người không sợ Lệ Hoatập kích Bích Dương sẽ hủy diệt nó luôn sao?”

Mặc Nhiên chen miệng, “Đại vương không cần phải lo lắng, những con kiến độc kia đều đã được ta huấn luyện, chúng chỉ biết tấn công nữ nhân mang phần son trên người, hơn nữa chỉ hạ thủ trên mặt. Bích Dương công tử không dùng son phấn, nó căn bản sẽ không bị thương; đến lúc đó bị thương chỉ có Lệ Hoa, hay chỉ thêm thiếp thân thị nữ của công tử thôi.”

“Các người làm sao biết kế hoạch sẽ tiến hành như dự liệu?”

“Rất đơn giản a, thị nữ kia cũng là quân cờ do chúng ta an bài.” Mặc Nhiên nói ra một câu làm Ấp Thần kinh hãi.

“Yên nhi cũng vậy?” Tâm Ấp Thần nhất thời nảy lên tận cổ.

“Không sai, hơn phân nửa quan nhân trong cung của ngài đã bị ta mua chuộc.” Mặc Nhiên giả hoạt cười.

Ấp Thần nhìn chằm chằm bọn họ, cắn răng nói, “Thì ra là có chuyện như vậy...”

“Phải.” Mặc Nhiên nói, “Địch Phiên muốn có được Bích Dương, cho nên hẳn hợp tác với ta; ta cũng đã đáp ứng hẳn, sau khi tiêu diệt người sẽ để hẳn thành phiên vương của Ngân hồ tộc, Bích Dương công tử sẽ là Vương phi của hẳn.”

“Phiên vương?” Ấp Thần không nhin được mà chế nhạo.

“Đại vương đừng cười.” Mặc Nhiên cũng cười, bắt quả nụ cười của gã đều hàm chứa sự lãnh khốc, “Ta cũng không giống Vương huynh, tại sao Hắc hồ ta phải cúi đầu xưng thần với Ngân hồ tộc các người? Hắc hồ tộc ta mới là người thống trị Phù U giới.”

Ấp Thần nhẹ nhàng nói ra một câu, “Xuân thu đại mộng.”

(Thành ngữ ‘xuân thu đại mộng’ – – thường dùng để chỉ cách nghĩ, sự vật không thực tế; bởi Xuân Thu Chiến quốc có rất nhiều quân chủ xưng đế nhưng cực kì hiếu chiến, họ đã cố gắng nhiều năm nhưng không thể nào làm được, tựa như một giấc mộng dài.

Bạn nào muốn hiểu rõ hơn về thời Xuân Thu – Chiến quốc thì vào click nhé.

vi.wikipedia.org/wiki/Xu%C3%A2n_Thu

vi.wikipedia.org/wiki/Chi%E1%BA%BFn_Qu%E1%BB%91c)

Đôi môi ưu mỹ của Mặc Nhiên co giật một chút, trong mắt nổi lên sát ý. Đây là lần đầu tiên gã bộc lộ sự tức giận của mình.

“Xuân thu đại mộng? Đại vương, ngài không phải cho rằng mình bị ta trói đến không thể động đậy cũng là một giấc mộng đấy chứ?” Gã nhắc nhở tình cảnh lúc này của đối phương.

“Người không thể giết ta.” Ấp Thần thản nhiên nói, “Ta chết cũng không sao, những tộc nhân khác của Ngân hồ sẽ thay ta báo thù.”

“Đại vương, ta sẽ không giết ngài bây giờ.” Mặc Nhiên chậm rãi đi về phía y, cúi người xuống, hai tay nâng mặt Ấp Thần lên, tự tiểu phi tiểu nói, “Đại vương, đôi mắt kim sắc của ngài thật mê người...”

Ánh mắt Ấp Thần dao động. Mặc Nhiên thành linh cúi người hôn y. Địch Phiên kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, chỉ thấy Ấp Thần giãy dụa gằm nhẹ, cổ họng y khẽ động, tựa hồ như có vật gì đó đang muốn chui lên. Mặc Nhiên liều mạng mút lấy. Khi vật kia sắp tiến vào miệng Ấp Thần, y cuồng nộ gào lớn một tiếng, yêu lực trên người hắt văng Mặc Nhiên ra.

Áp Thầnnhanh chóng lại bị dây thừng và ghế đè ép. Mặc Nhiên bò dậy từ trên mặt đất, không cam lòng mà lau lau mồ hôi mình.

“Người không chịu giao ra đây sao?” Gã hung hăng nhìn chăm chăm đối phương.

“Mơ tưởng.” Áp Thần thở hào hển trả lời.

“Hảo a, ta xem người mạnh miệng tới khi nào.” Mặc Nhiên cười lạnh, kêu, “Người đâu!!”

Mấy tên thị vệ lập tức mở cửa đi vào, Mặc Nhiên hạ lệnh, “Giải đến thiên lao, hút hết yêu lực của y.”

“Vâng!”

Áp Thần bị áp đi, ánh mắt vẫn ngoan cường như cũ.

Đám người rời khỏi, Dịch Phiền không nhịn được tò mò hỏi, “Mặc Nhiên đại nhân, người muốn y giao thứ gì?”

“Thứ có thể giúp ta hô phong hoán vũ.” Mặc Nhiên cười lạnh với hắn, “Đừng quản gì cả, hảo hảo làm cho tốt bốn phận của người là được.”

“Được...”

“Ồ bên kia!”

“Bắt lấy nó!”

Tiếng vang hỗn loạn truyền đến, thân thể tả tơi của tù nhân giật mình run rẩy, đôi mắt hoảng loạn ngẩng nhìn vào cửa sổ rực rỡ chói lòa.

“A...” Một tiếng kêu quen thuộc vang lên. Hắn như bị một cây kim đâm vào tim, ánh mắt trợn to, thân thể cố sức giật giật sợi xích, bò đến trước cửa sổ.

Tầm mắt xuyên qua cửa sổ chỉ cao hơn hắn nửa cái đầu, nhìn thấy được thân ảnh quen thuộc trên mặt đất...

“Buông ra!” Đối phương đập vào cái tay trên người mình.

Một thị nữ tóc bạch kim đứng phía sau mấy người kia cất tiếng, “Đánh nó ngất xỉu rồi mang đi!”

Một gã thị vệ lập tức bỏ một chưởng vào gáy người kia, lam nhân mỹ lệ của người kia tối dần, bất tỉnh.

Nhìn nó bị thị vệ bế lên, người trong phòng giam điên cuồng mở miệng. Hắn muốn quát cho bọn chúng ngừng lại, nhưng cổ họng khô khốc không thể phát ra chút âm thanh nào.

Hắn trừng mắt nhìn người nằm trên tay thị vệ, tham lam nhìn dung nhan không chút tỳ vết của người kia, còn có mái tóc dài xanh biếc chói mắt, tên của đối phương bật ra từ đôi môi khô nứt của hắn, nhưng cũng chỉ có thể phát ra thanh âm khàn khàn. “A...a”

Cho đến bọn chúng đi vào sâm lâm rậm rạp, cho đến khi chúng đã rời khỏi tiểu đình viện hoang vu này, hắn rốt cuộc không thể khống chế được nữa mà gầm thét.

“A –! A –!” Hắkhông để ý đến cánh tay mình đã da tróc thịt bong, từng quyền từng quyền đập xuống sợi xích trên tay mình, làm nơi phát tiết cơn tức giận. Nắm tay hắhcó sự tức giận, có cả yêu lực; nắm đấm hết sức nên không đến một khắc sau, thiết liên cách! một tiếng, vỡ vụn.

Hắn thở gấp, chịu đựng cơn đau trên tay, tiếp tục đánh vỡ bức tường quanh cửa sổ.

Tiếng bước chân vang vọng trong thông đạo, Áp Thần mở đôi mắt khô khốc, quát cường nhìn cửa vào của phòng giam. Áo đen, áo choàng đen, tất cả đều hợp với mái tóc đen; Mặc Nhiên xuất hiện trước mắt y tựa như sứ giả đến từ địa ngục.

Gã dùng ánh mắt tán thưởng mà nhìn bộ dáng thô thển chắc nịch của Ấp Thần. Phần thân trên của đối phương xích lõa, bắp vai bị hai cái khuyên lớn đâm xuyên qua, vết máu từ vai chảy xuống trên người. Trên hai khuyên lớn đó có pháp chú, có thể hấp thu yêu lực trên người y.

Mặc Nhiên vui vẻ hỏi, “Sao rồi? Yêu lực của ngươi còn lại không được bao nhiêu, ngươi thật sự không muốn đầu hàng sao?”

Đáp lại chỉ có nụ cười lạnh hàm ý khinh miệt của đối phương. Mặc Nhiên cười nhạt, như có định liệu trước mà nói, “Có lẽ cho ngươi xem cái này có thể làm ngươi thay đổi quyết định.”

Gã lấy nắm tóc được buộc cẩn thận từ trong túi ra, đưa đến trước mặt Ấp Thần. Ấp Thần thấy kia phần tóc bích lục kia, máu toàn thân như bị đông lại.

“Lấy thứ kia cho ta, ta không giống với các người, không cần hạ thủ lưu tình với Bích Dương công tử xinh đẹp kia đâu...” Mặc Nhiên nở nụ cười tà ác.

Ấp Thần phần hận cắn chặt răng, nắm tay siết chặt.

“Ngươi sẽ không giết nó... Ngươi đã đáp ứng Dịch Phiên...” Y ôm một tia hy vọng cuối cùng. Y tình nguyện để Bích Dương bị người khác ôm cũng không nguyện ý để nó phải chết.

Mặc Nhiên cười, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp phát ra lời tàn nhẫn, “Ngươi cho là, ta sẽ vì thực hiện nguyện vọng của một quân cờ mà bỏ cả đại kế của mình sao? Chỉ cần là chướng ngại cản trở ta, tất cả đều bị tiêu diệt.”

Sự lãnh khốc của gã đã vượt quá khỏi dự liệu của Ấp Thần. Ấp Thần tuyệt vọng nhắm mắt lại, cúi đầu xuống.

Mơ màng tỉnh lại, nó không biết đã qua bao lâu, cũng không biết hiện tại mình đang ở nơi nào. Cố gắng mở mắt ra, nó mơ hồ thấy một bóng người.

“Ấp Thần...” Bích Dương gọi to tên người mình nhớ nhung nhất, mặc dù biết có thể không phải là người đó.

“Công tử, ngài tỉnh rồi?” Yên nhi nhẹ hỏi, “Ngài ngủ đã hai ngày nay, có chỗ nào không thoải mái không?”

Bích Dương mờ mịt nhìn khung cảnh xa lạ bốn phía, cuối cùng đưa mắt lại nhìn người duy nhất quen thuộc – Yên. Yên nhi vẫn dùng ánh mắt ôn nhu quan tâm mà nhìn nó, phản bội lúc trước của nàng tựa như chỉ là một giấc mơ.

“Đây là đâu?” Bích Dương nhút nhát hỏi.

“Nơi này là thần miếu của Hắc hồ tộc, Mặc Nhiên đại nhân ra lệnh cho chúng ta mang ngài đến đây.”

Khuôn mặt Bích Dương lộ vẻ luống cuống nhìn nàng, ngây ngốc hồi lâu.

Yên nhi trốn tránh ánh mắt nó, nhưng vẫn hỏi, “Ngài đói bụng sao? Có muốn ăn chút gì không?”

Bích Dương phòng bị lui sâu vào giường, thấp giọng hỏi, “Ngươi là Yên nhi thật sao...?”

Lòng Yên nhi như bị siết chặt, “Ta vẫn luôn là Yên nhi...”

Thấy Bích Dương sợ hãi nhìn mình chằm chằm, Yên nhi đau lòng nói, “Công tử, xin lỗi, ngài đối nô tỳ có tình có nghĩa, ta không phải cố ý hại người, nhưng người nhà của ta bị uy hiếp, ta không thể không làm như vậy...”

“Có ý gì?” Bích Dương không hiểu.

Yên nhi đang muốn trả lời, cửa phòng thỉnh linh bị đẩy ra. Dịch Phiên đi vào. Hắn say mê nhìn Bích Dương, lòng tràn đầy vui mừng. “Mỹ nhân của ta, ngươi tới rồi?”

Yên nhi lập tức đứng lên cản trở hắn. “Đại nhân, ngài muốn làm gì?”

“Người quản được sao? Cút ra ngoài.” Dịch Phiên sợ nàng vướng tay mà đẩy ngã nàng sang một bên. Hấn nhào lên giường, vội vàng xé y phục Bích Dương.

Yên nhi xông lên ngăn cản hấn, lại bị hấn một cước đá văng. Nàng đành phải che phần bụng bị đá, chạy vội ra ngoài tìm cứu binh.

“Người đâu! Người đâu a!” Nàng cố hết sức la hét, nhưng không ai thèm để ý tới. Trong phòng truyền đến tiếng la hét chói tai của Bích Dương, lòng Yên nhi lại càng như bị lửa đốt, đang muốn chạy đến những đình viện khác, bỗng nhiên một bóng đen rơi xuống trên đầu nàng.

Yên nhi sợ hãi tranh ra, vật kia nặng nề rơi xuống đất. Nàng định thần nhìn lại, hóa ra là một thi thể không đầu! Yên nhi kinh hồn ngẩn đầu lên nhìn; trên đại thụ bên trái nàng là một gã y phục rách nát, nam nhân đầu tóc rối bời, trong tay hấn còn xách một cái đầu dẫm máu, hiển nhiên là cái đầu của thi thể kia.

Yên nhi bị ánh mắt soi mói của nam tử kia làm cho sợ đến phát run. Móng vuốt sắc bén của nam nhân rơi xuống, ngay cả thanh âm kêu cứu của nàng cũng chưa kịp phát ra...

Y phục của Bích Dương bị Dịch Phiên thô lỗ xé rách. Nó thét chói tai, ra sức chống cự. Trong lúc hỗn loạn đó, nó nhìn thấy một thân ảnh hơi sắc (xám tro) xuất hiện sau lưng Dịch Phiên. Bích Dương kinh ngạc mà ngừng giãy giụa, Dịch Phiên cho là nó đã thỏa hiệp, đang dương dương đắc ý, sau lưng chợt truyền đến cơn gió lạnh.

Dịch Phiên kinh hoàng xoay người, cái cổ hấn lập tức rơi vào một bàn tay mạnh mẽ.

“Người...” Dịch Phiên hừ một câu, liền bị đối phương bóp cổ giơ lên cao, chân hấn thống khổ đung đưa. Hai tay khô phát nam tử (nam tử tóc xám) dùng sức bóp một cái, móng tay bén nhọn đã cắt đứt cổ hấn. Hai mắt Dịch Phiên lồi ra, miệng trào máu. Khô phát nam tử tàn khốc vặn một cái, đầu Dịch Phiên đứt lìa khỏi cổ.

Ném cái đầu đầy máu xuống cạnh Bích Dương, nhưng nó không bị dọa sợ, bởi toàn bộ lực chú ý của nó đều đã tập trung vào nam tử tóc xám này.

Nam tử vừa lãnh khốc vô tình giờ lại dùng ánh mắt cực kì thâm tình nhìn nó. Mặc dù khuôn mặt đối phương có gầy hơn, thần sắc cô đơn, nhưng Bích Dương vẫn nhận ra đôi mắt xám như nước hồ sâu của hấn.

“Khanh Kha...?” Bích Dương gọi cái tên đã gần như quên lãng. Khanh Kha – người đã vì mình mà thí phụ soán vị, người vì sự ghen tị điên cuồng mà từng muốn giết mình. Thì ra Áp Thần không giết hấn, chỉ là giam hấn lại. Cũng bởi vì sự nhân từ đó của Áp Thần mà Khanh Kha có thể cứu được Bích Dương trong lúc nguy khốn này.

Vẻ bình tĩnh giả tạo trên mặt Khanh Kha chỉ vì một tiếng gọi của Bích Dương mà phá hủy. Hấn trào nước mắt, nhào lên đùi Bích Dương, ôm lấy nó khóc rống, “Xin lỗi, ta xin lỗi người!”

Bích Dương không hiểu sự đau thương của hấn, chỉ có thể ngây ngốc mặc hấn ôm lấy. Cho đến khi đối phương chuyển từ khóc rống sang thút thít thì Bích Dương mới nhẹ nhàng hỏi, “Tại sao người ở đây?”

Khanh Kha không trả lời, hấn khàn khàn nói, “Người theo ta đi...”

Bích Dương lắc lắc đầu, lấy hết dũng khí cầu khẩn, “Van cầu người, mang ta đi tìm Áp Thần có được hay không?”

Ban đêm yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng chém giết; vách tường bị vấy máu lên đến nhiễm đỏ. Khanh Kha ném thi thể ngục tốt (cai ngục) xuống, đoạt lấy thanh kiếm bên hông ngục tốt.

“Ở bên kia!” Hấn dẫn Bích Dương chạy thẳng tới chỗ sâu nhất trong thiên lao.

Bọn họ đi tới một phòng giam đầy kết giới. Xuyên qua rào chắn, Bích Dương thấy được Áp Thần đang bị trói trên tường.

(rào chắn: cái thanh gỗ hay sắt từ sàn xuyên lên trần ở nhà giam ý, ai hay xem phim dã sử Trung Quốc thì biết)

“Áp Thần! Áp Thần!” Nó kinh hãi kêu to, nhưng đối phương vẫn không nhúc nhích. Khanh Kha lấy kiếm chém đứt kết giới, Bích Dương lập tức chạy vào.

“Áp Thần!” Bích Dương đau lòng nâng gương mặt trắng bệch của y lên. Mí mắt Áp Thần khẽ động, chậm rãi mở mắt ra. Bích Dương kinh ngạc phát hiện, đôi mắt hoàng kim (màu vàng) mê người trước kia của y nay đã biến thành con ngươi hắc sắc (màu đen) vô thần.

Đồng tử Áp Thần co lại, từ từ khôi phục thị giác.

“Bích Dương...?” Đôi môi khô khốc khó khăn lắm mới gọi được tên nó. Bích Dương khóc, khẽ hôn lên môi y. Khanh Kha nói, “Được rồi, trước tiên phải cứu y ra đã rồi nói.”

Bích Dương thối lui, Khanh Kha hai tay cầm kiếm, đem yêu lực tập trung trên kiếm. Hắn hét lớn một tiếng, cổ sức bổ vào cái khuyết lớn trên vai y.

Ông...

Tay cầm chén trà bỗng run lên. Mặc Nhiên để chén xuống, cảnh giác nhìn ra ngoài phòng. Đại thần bên cạnh gã hoang mang hỏi, “Đại nhân, chuyện gì vậy?”

“Có sâu bọ cản trở mò vào.” Mặc Nhiên cười lạnh, nhanh chóng hạ lệnh, “Phong tỏa tất cả lối ra vào thần miếu, phái người đến phòng giam bên kia xem thử.”

Thủ hạ lập tức hành động. Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, thị vệ trở lại hồi báo, “Đại nhân, toàn bộ ngục tốt trong phòng giam đã bị giết chết.”

“Áp Thần đâu?” Mặc Nhiên vừa hỏi vừa nhận lấy cung tên do thị tòng bên cạnh đưa qua.

“Đã trốn.”

“Làm sao trốn?”

“Hình như là có người xông vào phòng giam cứu y ra.”

“Nga?”

Lúc này, một thị vệ khác cũng chạy nhanh vào. “Đại nhân, Dịch Phiên đại nhân đã chết.”

Mặc Nhiên ngay cả lông mày cũng không động một chút, lạnh lùng hỏi, “Bị giết?”

“Vâng, hắn chết trong phòng Bích Dương công tử, những thị nữ và thị vệ khác cũng đều đã chết, công tử không biết tung tích.”

“Hừ... Bích Dương công tử tay trái gà còn không chặt, nhất định là có người khác cứu nó đi... Áp Thần hẳn cũng là do người đó mang đi.” Mặc Nhiên nhanh chóng nắm vững tình hình, lại hỏi, “Đội hộ vệ bên kia thì sao? Có người nào rời khỏi thần miếu không?”

Người bên dưới nhanh chóng truyền tin đến, nói đạo phạm Áp Thần đã chạy trốn từ cửa nam.

“Chúng có bao nhiêu người?” Mặc Nhiên hỏi.

“Bao gồm Bích Dương công tử và Áp Thần Đại vương, tổng cộng ba người, cưỡi hai con ngựa.”

“Chỉ có ba người, đúng là bộ ngựa mà đòi đấu xe.” Mặc Nhiên ha ha cười to.

Thị vệ kia đánh bạo chen miệng, “Đại nhân, yêu lực của Áp Thần đại nhân tựa hồ đã phục hồi hơn phân nửa, bọn họ đã tiêu diệt hết đội thị vệ cửa nam, mà thị vệ đi trước tầng viện cũng bị thương nặng...”

“A... Vậy là ta không thể xem thường được rồi.” Mặc Nhiên nghiêm túc, “Mang bản đồ vùng phụ cận thần miếu đến đây.”

Mặc Nhiên cẩn thận phân tích tình hình quanh thần miếu, trong lòng đã có đối sách. Gã lạnh giọng hạ lệnh, “Quyết không thể để cho bọn chúng tìm được đường về! Chia ra hai đường, bức chúng đến Thần Long cốc. Nơi đó đầy mãnh thú, để chúng thành bữa ăn cho dã thú là được rồi.”

“Vâng!”

Ánh trăng nhợt nhạt lạnh lùng, hai con ngựa nghênh đón gió mạnh, một trước một sau phi hết tốc lực chạy trốn trên đường núi gập ghềnh. Bích Dương và Ấp Thần cưỡi chung một con ngựa, chạy phía trước. Bởi chưa quen đường, bọn họ như thiêu thân, xông loạn trên con đường quanh co khúc khuỷu.

Tiếng vó ngựa của truy binh đã khuất xa, bọn họ cũng không tìm được đường nữa, chỉ có thể chạy loạn trong núi.

“Đáng chết...” Ấp Thần khê nguyên rửa. Y cũng dần dần nhận ra ý đồ của đối phương, “Tên kia muốn ép chúng ta đến tuyệt lộ!”

Khanh Kha chạy tới bên cạnh y. “Nên làm cái gì bây giờ?”

“Liều mạng với chúng!” Ấp Thần cương quyết nói. Bích Dương sau lưng y tựa hồ cảm nhận được quyết tâm của y, hai tay càng cố sức ôm chặt lấy hông y.

Ấp Thần quay đầu ngựa lại, chủ động nghênh diện với truy binh.

“Bích Dương! Cúi xuống!” Y rống to. Bích Dương dùng sức ôm hông y, đem mặt vùi vào sau lưng y. Nó không mở mắt được, chỉ nghe thấy tiếng chém giết bên tai.

Ấp Thần và Khanh Kha ra sức kháng địch. Viên binh như thủy triều, hết lớp này đến lớp khác, chém giết vô tận. Ấp Thần dùng hết toàn bộ yêu lực, hợp chưởng đánh ra, chưởng phong mạnh mẽ diệt sạch đám quân binh trước mắt, cả ngựa lẫn truy binh đều bị đánh bật lại phía sau.

Đánh được chưởng này, rốt cuộc đường phía trước đã được mở. Vì yêu lực bị hao tổn mà Ấp Thần không còn chút sức lực nào. Y thở hổn hển, ngay cả khí lực cầm dây cương cũng không có.

Khanh Kha ở sau lưng la lớn, “Thừa dịp này nhanh đi thôi!”

Bích Dương thấy Ấp Thần không động đậy, đành phải học y thúc mạnh vào bụng ngựa một cái. Con ngựa hí lên một tiếng, lập tức chạy đi. Ấp Thần ngồi trên lưng ngựa mà lão đảo như chực ngã đến nơi, suýt chút nữa là rơi xuống.

“Ấp Thần!” Bích Dương dùng sức ôm y, đem y kéo trở lại.

Khanh Kha lập tức hỏi, “Có muốn nghỉ chút không?” Chỉ có cách nghỉ một chút mới giúp Ấp Thần bổ sung yêu lực, y mới có sức mà kháng địch.

Ấp Thần miễn cưỡng trả lời, “Được...”

Khanh Khadùng ngựa, giúp Bích Dương đỡ Ấp Thần xuống ngựa. Hai người đỡ y đến dưới một gốc đại thụ, Ấp Thần khoanh chân ngồi dưới đất, tập trung tư tưởng vận khí. Tinh hoa của đại thụ cảm ứng với y, hóa thành từng quang cầu. Mắt thấy những quang cầu kia được Ấp Thần hấp thu vào người, nhưng toàn thân y bỗng nhiên run lên, phun ra một búng máu; mà những quang cầu kia cũng lập tức biến mất.

“Ấp Thần!” Bích Dương lo lắng ôm y.

“Ta... Ta hấp thu không được...” Ấp Thần hữu khí vô lực nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Khanh Kha không ngờ y lại bị thương nghiêm trọng đến thế.

“Tên hồn đản kia...Đã hạ chú trên người ta... để ta không thể tùy ý khôi phục...” Ấp Thần còn chưa nói xong, tiếng vó ngựa dồn dập đã truyền đến từ cách đó không xa.

Khanh Kha lo lắng nói, “Không còn cách nào tránh được chúng nữa rồi!”

Áp Thần tuyệt vọng nhắm mắt lại, chậm rãi nói, “Khanh Kha... Người mang Bích Dương đi trước đi...”

Bích Dương và Khanh Kha đều kinh ngạc nhìn chăm chăm vào y.

Áp Thần nở nụ cười tuyệt vọng buồn bã. “Ta sống không được... Khanh Kha, mục đích của bọn chúng chẳng qua là ta, ta còn có một chút khí lực có thể cản chúng lại, người mang Bích Dương đi trước...”

“Ta...” Khanh Kha đang muốn trả lời, Bích Dương đột nhiên nhào vào ngực Áp Thần.

“Bích Dương...” Áp Thần vuốt ve tóc nó. “Người và Khanh Kha đi đi... Nhanh lên một chút...”

Bích Dương dùng sức lắc đầu, nước mắt trong ngực y.

“Không còn thời gian nữa, đi mau...” Áp Thần muốn đẩy nó ra, nhưng Bích Dương ôm chặt lấy y, không chịu buông ra. Áp Thần chuyển sang Khanh Kha, “Mang nó đi đi.”

Khanh Kha mặt không thay đổi nhìn bọn họ, đi thẳng đến nơi để ngựa.

“Khanh Kha!” Áp Thần không hiểu kêu lên.

“Bích Dương, ta đi cản chúng, người và Đại vương đi đi...”

Bích Dương ngạc nhiên lần nữa. Khanh Kha quay đầu lại, nở nụ cười âm áp cuối cùng với nó.

“Giá!” Hắn giục ngựa lao vút về hướng truy binh.

“Khanh Kha –” Tiếng kêu của Áp Thần cũng không làm hắn quay đầu lại. Bích Dương nhìn bóng lưng của hắn mà khóc nức nở. Áp Thần nở nụ cười tự giễu đáng buồn. “Khanh Kha... Người là đồ ngốc... Người thật ngu ngốc...” Y che mắt mình, mặc dòng nước dưới bàn tay rơi xuống.

Bích Dương lau nước mắt, đỡ y về phía ngựa của hai người.

Tiến phong (mũi tên) xuyên qua ***g ngực, hắn rơi từ trên lưng ngựa xuống. Mặc Nhiên thu hồi cung, mệnh lệnh lạnh như băng phát ra, “Giết hắn.”

Kiểm của bọn thị vệ gọn gàng chặt đứt cổ của hắn. Mặc Nhiên lạnh lùng nhìn thủ cấp được thị vệ mang đến. Nam tử trước khi chết, trên mặt hắn lại là nụ cười.

“Tên đáng buồn...” Giọng điệu lạnh lùng của Mặc Nhiên lại mang theo sự thương hại, “Người có chết cũng không cứu được chúng.”

Tham tử phái đi trước quay lại hồi báo, “Đại nhân, bọn chúng đã bị dồn đến đoạn nhai phía trước.”

“Rất tốt...” Đôi mắt đỏ ngầu của Mặc Nhiên lóe ra quang mang đắc thắng.

Bịch! Áp Thần rớt cục chống đỡ không nổi, té từ lưng ngựa xuống.

“Áp Thần!” Bích Dương luống cuống tay chân siết chặt dây cương, từ trên lưng ngựa leo xuống. Hai người chạy đã lâu, mặt Áp Thần bị đá vụn cắt làm máu tươi chảy ròng ròng, ngay cả vết thương trên vai y cũng bị rách ra, y phục y đã bị nhuộm thành màu đỏ kinh người.

“Áp Thần! Áp Thần!” Bích Dương đau lòng gọi y.

Áp Thần khó khăn mở mắt ra, hơi thở mỏng manh. “Người đi...”

“Không!” Bích Dương kiên quyết ôm y.

Trên mặt đất truyền đến cơn rung động. Đội thị vệ do Mặc Nhiên dẫn đầu đã xuất hiện cách đó không xa.

Phía trước không đường, truy binh đuổi sau. Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đoạn nhai (vực sâu) trước mặt. Giờ phút này, lòng Bích Dương lại vô cùng bình tĩnh. Nó vất vả đỡ Áp Thần đứng lên, đi về đoạn nhai kia.

Áp Thần nhắm hai mắt, mặc nó đỡ mình đi về phía trước. Y đã đem tất cả bản thân mình phó thác trên đôi vai mảnh khảnh gầy yếu này.

Bích Dương dẫn y đến bờ vực; phía dưới đen như mực mớ hồ truyền đến tiếng dã thú gầm gừ trong sơn cốc. Chỉ cần bước lên trước một bước, bọn họ sẽ rơi vào cốc, dù không tan xương nát thịt thì cũng bị mảnh thú tàn nhẫn xé nát.

(nhai: vực; cốc: vùng đất giữa hai phần núi/đồi, có thể coi như thung lũng nhỏ)

Đám người Mặc Nhiên đã dừng cách hai người họ mấy trượng. Bích Dương không thèm quan tâm, bởi trong mắt nó bây giờ chỉ có duy nhất một mình Áp Thần. Áp Thần cũng dùng chút khí lực cuối cùng mở mắt ra. Bọn họ nhìn người kia, dường như cả thế giới này chỉ có người kia là tồn tại.

Bích Dương ôm vai y, kiễng chân, cho y nụ hôn cuối cùng.

“Ta yêu người...” Nó dán vào môi y, nói nhỏ.

Áp Thần cũng ôm nó. “Ta cũng yêu người.”

Bích Dương thỏa mãn mỉm cười. Hai người ôm chặt nhau, nghiêng người ngã vào sơn cốc sâu không thấy đáy.

Cuồng phong lạnh lùng thổi tung cát bụi, Mặc Nhiên nhìn vách đá trống rỗng bên kia, trong lòng lại dâng lên sự khổ sở không nói rõ.

“Các người cũng bị chú sao...? Là loại chú tên gọi ‘yêu’...” Gà lảm bảm nói.

Thuộc hạ hoang mang gọi khẽ, “Đại nhân...?”

“Đi thôi.” Trên mặt Mặc Nhiên khôi phục sự thản nhiên hờ hững thường ngày, quay đầu ngựa lại. Đội ngũ rời đi, mang theo khói bụi cuộn cuộn.

Trong không trung đen đặc đầy sao, một ngôi sao lục sắc bỗng lóe sáng, như đang sa xuống.

Tại sao... Nó còn thấy? Nó còn sống không?

Nhưng, người nó đang ôm đã ngưng thở...

Bích Dương ôm bả vai rộng lớn của ái nhân, ngửa người nằm trên loạn thạch, vươn tay về phía tia sáng kia. Lục quang đáp xuống trước mặt nó, dưới ánh sáng nhu hòa không chói mắt ấy, xuất hiện thân ảnh một nam tử. Y bào phi thúy sắc (màu ngọc bích) của nam tử tung bay, nụ cười của người kia quen thuộc đến thế...

“Hồi Tuyết...” Từ đôi môi mỏng hồng hồng của nam nhân phát ra một cái tên như đã từng quen biết.

Hắn đang gọi ta? Hắn là ai vậy? Bích Dương ngậy ngốc nhìn đối phương, nam nhân chậm rãi đi tới trước mặt Bích Dương, dùng đôi tay mang theo tia sáng kì lạ kia bao quanh đầu nó.

Trong đầu xuất hiện cảnh tượng, là mộng cảnh trước kia nó từng thấy...

Những mảnh vỡ hỗn loạn của kí ức đang được kết dính lại, kí ức kiếp trước bắt đầu hiện lên rõ ràng hơn.

Khi đó, nó tên Hồi Tuyết, là phong thần cao ngạo. Nó thấy được phụ mẫu, sư phụ, bằng hữu, còn có nam tử này nữa. Nam tử này luôn bị đóng băng trong thần điện, là vị thần bảo vệ tinh tú. Linh hồn của hắn hóa thành sao, khối băng đó chẳng qua chỉ là thân thể của hắn. Nhưng thông qua thân thể này, mình và đối phương có thể nói chuyện với nhau.

Chính mình đều đến nhìn hắn mỗi ngày, mà hắn đã từng là tất cả những gì mình theo đuổi, khát cầu...

Cuối cùng, nó thấy được người đã thay đổi cả cuộc đời nó – thiên đế!

Từ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, đến khi đối phương theo đuổi nó, giam cầm nó, sủng nịch nó, lại tổn thương nó, cho đến khi chính nó tự chấm dứt sinh mệnh để thoát khỏi người kia...

Một ít cảnh tượng xa lạ cũng xuất hiện; nó thấy thiên đế đau thương ôm lấy nó mà khóc; nó nghe được lời thề cuối cùng của người kia...

“Không cần biết y đi đâu, y đều là của ta...” Thiên đế cố lấy một hơi cuối cùng nói, “Y đến nhân gian luân hồi, ta sẽ cùng y đi... Không cần biết phải luân hồi bao nhiêu lần... Ta đều phải ở cùng một chỗ với y...”

Khuôn mặt của thiên đế kiếp trước dung hòa với Ấp Thần kiếp này... Mơ mộng và thực đan cài nhau.

Trong mắt nó đóng đầy lệ. Cảm giác được bàn tay trên đầu mình đã rời đi, Bích Dương mở to đôi mắt đắm lệ mơ hồ. Nó ôm chặt lấy Ấp Thần lần nữa, chôn trong ngực y mà khóc.

“Tại sao ta không thể ở cùng với y...”

“Bởi vì người không nên tự tuyệt mệnh (tự sát).” Tinh Túc chi thần trả lời. “Cả đời này, người phải chịu cảnh không còn ái nhân, chết trong cô độc.”

“Vậy ta bây giờ có thể đi...?” Bích Dương cầu khẩn nói, “Van cầu người, để cho ta và hắn ở chung một chỗ...”

“Kiếp sau người còn muốn gặp y nữa sao?”

Bích Dương kiên định gật đầu. “Chẳng những là kiếp sau, ta muốn đời đời kiếp kiếp đều được gặp y, sau đó hảo hảo yêu y.”

Ánh mắt Tinh Túc chi thần rất nhu hòa. “Người muốn thực hiện nguyện vọng của thiên đế trước khi chết sao?”

“Đúng vậy...”

“Hảo, ta có thể cho người đạt được.” Tinh Túc chi thần chuẩn bị thi chú, Bích Dương vội nói, “Còn có... Ta còn muốn xin ngài một chuyện...”

“Người nói.”

“Kiếp sau, ta không muốn làm Bích Động yêu hồ nữa... Ta hi vọng kiếp sau, chỉ có ta và y, chỉ thuộc về mình y...”

“Ân...” Tinh Túc chi thần gật đầu.

Bích Dương bình an nhắm mắt lại, ôm chặt Ấp Thần. Quang mang lục sắc phủ xuống, đổ chú tử sắc trên người họ biến thành sương mù, từ từ tiêu tán.

Ta sẽ lập tức tới tìm người...

Người phải chờ ta...

Chú thích:

1. Chim báo xuân = báo xuân điều = : theo ‘Thuật dị nhựt’- quyển thượng của Nam triều lương nhâm phương: “Cổ Chử Sơn có chim báo xuân, khi mùa xuân tới thì hót, tiết thu phân cũng hót, giống như chim đỗ quyên. “Thái Bình nhiễm ký” – quyển sáu – dẫn từ ‘Cổ Chử Sơn ký’: giữa Cổ Chử Sơn có loài chim nhỏ như sáo, màu xanh xám. Mỗi khi đến tháng giêng hay tháng hai thì kêu, “xuân đã tới”; đến tháng ba tháng tư thì kêu “xuân đã qua”; người hái chử gọi đó là chim báo xuân.

Theo Từ Hải ghi chép lại thì chim oanh cũng gọi là chim báo xuân, thường núp trong bụi cây, màu lông gần giống như màu lá cây, đến mùa xuân và hạ thì tiếng hót vang suốt sơn dã.

Nhà hàng: Chim này là thực tế nhà Còn đây là trong hình

12. Chương 11: Vĩ Thanh

Xuân về hoa nở, chim tước hót vang. Trong phủ Vương gia đều là tiếng người ồn ào. Hôm nay là sinh thần mười lăm tuổi của tiểu vương gia, có buổi tiệc do lão vương gia sắp xếp cho ái tử lớn nhất của mình. Tân

khách nối liền không dứt, ai ai cũng mang theo hạ lễ (quà mừng) đến chúc mừng. Cả vương phủ đắm chìm trong bầu không khí vui tươi.

Điều lương họa trụ trên trường lang², mấy tiểu tư đang (người sai vặt) vây quanh một thiếu niên tuấn lãng.

“Tiểu vương gia, Vương gia và Vương phi chờ không được nữa rồi, thỉnh ngài nhanh lên một chút...” Tiểu tư chạy trước y không ngừng lo lắng thúc giục.

“Có phiền hay không a.” Lí Tĩnh Thần không nhận được ngoáy ngoáy tai.

Được đám tiểu tư tam thôi tứ thỉnh (ba giục bốn mời), tiểu thụ tinh hôm nay rốt cuộc cũng đến phòng yến hội náo nhiệt. Lí Tĩnh Thần ngồi xuống cạnh phụ mẫu xong, Vương gia tuyên bố, yến hội chính thức bắt đầu. Những khách nhân thay phiên tiến lên chúc mừng, cũng trình lên lễ vật mình đã cẩn thận chuẩn bị.

Lí Tĩnh Thần chống cằm, không dậy nổi chút hứng thú nào với những châu bảo ngọc khí này.

“Vị kế tiếp, Đới lão gia -” Quản gia hô tên vị tân khách tiếp theo. Một lão giả khí độ nho nhã, râu tóc hoa râm đi lên, sau lưng của lão còn dẫn theo một tiểu thiếu gia.

“Đới lão sư, hoan nghênh ngài.” Vương gia nhiệt tình chúc rượu lão. Ông giới thiệu với Lí Tĩnh Thần, “Thần nhi, họa kĩ (kỹ thuật vẽ tranh) của Đới lão sư vô cùng cao thâm, Bản vương từng học họa nghệ mấy năm ở chỗ môn hạ của ông. Người cần thỉnh giáo Đới sư phụ nhiều hơn.”

“Vâng.” Lí Tĩnh Thần trả lời có lễ.

“Vương gia quá khách khí.” Đới lão gia khiêm nhường cười cười.

Vương gia phát hiện thiếu niên núp ở sau lưng lão, tò mò hỏi, “Đới lão sư, vị này là...”

“Nga, lão phu suýt quên...” Đới lão gia kéo nam hài đang ngượng ngùng ra.

Lí Tĩnh Thần lơ đãng quét mắt một cái, ánh mắt cứ như vậy đọng lại trên người đối phương, không cách nào dời đi. Tuổi của hài tử kia có lẽ cũng tương đương với y, mà nó lại lớn lên mắt ngọc mày ngài, mi như viễn sơn (núi xa – ý chỉ đôi lông mày đẹp), trên mặt nó hiện lên màu đỏ ửng ngượng ngùng. Phong tình kia còn mê người hơn tất cả hào môn khuê tú (con gái nhà giàu có/quyền quý) mà y đã thấy qua.

“Đây là tiểu tôn tử của lão phu, tên Thu Dương.” Thanh âm của Đới lão gia như gió thoảng bên tai, Lí Tĩnh Thần chỉ nghe được tên của đối phương là Thu Dương.

Đới Thu Dương khom người, chấp tay thi lễ, ôn nhu mở miệng, “Tiểu dân bái kiến Vương gia, Vương phi, Tiểu vương gia. Chúc tiểu vương gia sinh nhật vui vẻ, hồng phúc tề thiên.”

“Không... Không cần khách sáo...” Lí Tĩnh Thần căng thẳng đến nói lắp, ánh mắt vẫn ngưng lại trên mặt Đới Thu Dương.

Đới Thu Dương thấy y không chớp mắt nhìn mình chằm chằm, hai gò má lần nữa nổi lên hồng hà (rạng mây đỏ) kiều diễm.

Vương phi phát hiện ánh mắt si mê của nhi tử mình, cười nói, “Thần nhi, người sao vẫn nhìn chằm chằm vào người ta thế? Đới công tử bị người nhìn đến thẹn rồi kìa.”

“Ách...” Lí Tĩnh Thần xấu hổ dời tầm mắt, nhưng vẫn không khác chế mà thỉnh thoảng len lén liếc nhìn Đới Thu Dương. Đới Thu Dương không dám nhìn lại y, trốn tránh ánh mắt y.

Làm gì trốn ta a! Trong lòng Lí Tĩnh Thần mất hứng mà nói thầm. Có gì đặc biệt hơn người chứ, cùng lắm thì không nhìn người nữa! Y hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi.

Bên này Đới lão gia đã dâng hạ lễ, là một bức họa sơn thủy do lão và tôn tử cùng vẽ. Vương gia sai người kéo quyển trục ra, cùng mọi người thưởng thức. Đới lão gia giới thiệu, người, vật và lầu các tô điểm trên tranh đều là thủ bút (bút tích aka nét vẽ) của Đới Thu Dương. Lí Tĩnh Thần quên luôn chuyện bất mãn vừa nãy, không nhận được mà cẩn thận thưởng thức.

Vương phi nhìn ra tâm tình của nhi tử, nàng cười cười, đề nghị với Vương gia, “Vương gia, Thần nhi không phải thiếu một thư đồng sao? Thiếp thân cảm thấy Đới công tử là người cô cùng thích hợp.”

Lời này vừa nói ra, Lí Tĩnh Thần và Đới Thu Dương đều bối rối, Vương gia lại vỗ tay tán thưởng. Ông lập tức hỏi ý Đới lão, đối phương đương nhiên không từ chối.

Đới Thu Dương được tổ phụ (ông) nhắc nhở, khom người tạ ơn. “Tạ vương gia thưởng thức.”

“Hảo, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, các người cần phải hảo hảo dụng công (nỗ lực học tập) nga.” Vương gia một tay ôm nhi tử, bên kia ôm Đới Thu Dương.

Lí Tĩnh Thần và Đới Thu Dương gây ngạc nhiên nhìn nhau. Gương mặt hai người nhất thời đỏ bừng, tiếp theo lại vô cùng ảm ý mà bắt tay.

Ngoài phòng, hoa đỗ quyên trắng nở đong đưa theo gió, hoàng anh nhỏ nhỏ đầu cành hót vang, như chúc tụng cho mối tình mới này.

Chú thích:

1. Điều lương hoa trụ (): Điều: điêu khắc; vẽ tranh. Lương: phần gỗ gác trên tường hoặc thanh xà ngang chống phần mái. Họa: vẽ hoặc tranh vẽ nhiều màu rực rỡ. Trụ: cây cột. Đơn giản để hiểu thì đây là phần xà ngang có chạm khắc hoa văn.

Cho cái hình cho dễ hình dung nhé.

Cái này là trên thiết kế nhé Cái này là phần xà nhà nè Cái này là phần gỗ gác giữa các cột nhà

2. Trường lang (): dịch sát nghĩa là cái hành lang dài, loại có mái che ở phía trên ý. Hay thấy trong mấy phim cổ trang, nhất là mấy phim liên quan đến cung vua. Mấy cái Điều lương hoa trụ là để trang trí cho cái trường lang này nè.

Cái này chắc là hiện đại, không biết nữa Còn cái này chắc chắn là Di Hòa cung nha

Nhà thêm hoa đỗ quyên trắng và hoàng anh nữa cho đủ nhé

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-chu-chi-tu>